

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

தத்வ த்ரயம்

(சித் ப்ரகரணம்)

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யானம்

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

தனியன்

1. ஸ்ரீசைலேச தயா பாத்ரம் தீபக்தியாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ர ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாத்ரம் முநிம்

பொருள் - (ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்செய்தது) திருமலையாழ்வாரின் கடாசுஷத்திற்கு இலக்கானவரும், ஞானம் முதலான எண்ணற்ற குணங்களின் கடலாக விளங்குபவரும், உடையவரிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டவரும், அழகியமணவாளன் என்ற திருநாமம் கொண்டவரும் ஆகிய ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளை நான் வணங்குகிறேன்.

வ்யாக்யான அவதாரிகை

மூலம் - “அநாதிமாயயா ஸுப்த:” என்கிறபடியே அநாத்யசித்ஸம்பந்த நிபந்தனமான அஜஞாநாந்தகாரத்தாலே அபிபூதராய், ஆத்ம ஸ்வரூபம் ப்ரக்ருதே பரமாய், ஜ்ஞாநாநந்த மயமாய், பகவதநந்யார்ஹ சேஷமாயிருக்கும்படியை அறியப் பெறாதே, “தேவோஹம், மநுஷ்யோஹம்” என்று ஜடமான தேஹத்திலே அஹம் புத்தியைப் பண்ணியும், தேஹாதிரித்தாத்ம ஜ்ஞானம் பிறந்ததாகில் “ஈச்வரோஹமஹம் போகி” என்று ஸ்வதந்த்ர புத்தியைப் பண்ணியும், சேஷத்வ ஜ்ஞாநமுண்டாய்த்ததாகில் அப்ராப்த விஷயங்களிலே அதை விநியோகித்தும், இப்படி “யோந்யதா ஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மா பாப ஹாரிணா” என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் அந்யதா ப்ரதிபத்தி ரூபமாய், அகில பாப மூலமான ஆத்மாபஹாரத்தைப் பண்ணி, அல்பாஸ்திரதவாதி தோஷ துஷ்டமான சப்தாதி போகைக தத்பரராய்; “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதீதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுதா” என்கிறபடியே கரணகளேபர விதுரமாய், போக மோசுஷ சூந்யமாய், அசிதவிசேஷிதமாய்க் கிடக்கிற தசையிலே பரமதயாளுவான ஸர்வேச்வரன், ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோபகரணமாகக் கொடுத்த சரீரத்தைக் கொண்டு தத் ஸமாச்ரயணத்தைப் பண்ணி யுஜ்ஜீவிக்கலாயிருக்க, அதைச் செய்யாதே “அந்நாந நீ தந்தவாக்கையின் வழியுழல்வேன்” என்கிறபடியே, அதின் வழியே போய், ஆறு நீஞ்சக் கொடுத்த

தெப்பத்தைக் கொண்டு அக்கரையேறலா யிருக்க நீர்வாக்காலே யொழுகிக் கடலிலே புகுவாரைப் போலே, ஸம்ஸார நிஸ்தரணத்துக் குடலானவற்றையும் ஸம்ஸரணத்துக்குடலாக்கி,

விளக்கம் - மாண்டுக்ய உபநிஷத் (2-2) - அநாதிமாயயா ஸுப்த: - எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் மாயை என்பதான ப்ரக்ருதியின் தொடர்பு காரணமாக ஜீவாத்மா உறங்கிய நிலையிலேயே உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற காலமாக உள்ள அசித் வஸ்துக்களுடைய ஸம்பந்தத்தின் விளைவாக அறியாமை என்ற இருளில் ஈடுபட்டவர்களாக, “ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது இந்த அசித் வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. அது ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமயமாக உள்தாகும். அது பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டது. அது அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையானது” என்பது போன்ற விவரங்கள் ஏதும் அறியாதவர்களாக இந்த உலகினர் உள்ளனர். மேலும், “தேவோஹம் மநுஷ்யோஹம் - நான் தேவன், நான் மனிதன்” என்பதாக, ஜடப்பொருளாக உள்ள இந்தச் சரீரத்தை, “நான்” என்பதான ஆத்மாவாக உணர்கிறார்கள். ஒரு சிலருக்கு ஆத்மாவானது சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று ஞானம் ஏற்பட்டாலும், “ஈச்வரோ அஹம் போகி - நானே ஈச்வரன், நானே இன்பத்தில் உள்ளவன்” என்று தங்களைக் குறித்து சுதந்திரமானவர்கள் என்ற எண்ணம் கொள்கிறார்கள். ஒரு சிலருக்குத் தாங்கள் சுதந்திரமானவர்கள் அல்லர் என்றும், பகவானுக்கே அடிமைப்பட்டவர்கள் என்றும் உள்ளதான ஞானம் ஏற்பட்டாலும், பகவான் அல்லாமல் இந்த உலகியல் விஷயங்களில் எப்போதும் ஈடுபட்டு நிற்கிறார்கள். இப்படியாக மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (41-34) - யோந்யதா ஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மா பாப ஹாரிணா - பகவானுக்கு மட்டுமே உடைமையானது என்றுள்ள இந்த ஆத்மாவாது தனக்கே உரியது என்று எண்ணியபடி, அனைத்து பாபங்களுக்கும் காரணமாக உள்ள “ஆத்மாவைக் களவு செய்தல்” என்பதைச் செய்கிறார்கள். அற்பமானதும், நிலையற்றதும், தோஷங்களுடன் கூடியதும் ஆகிய புலன் விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிற்கிறார்கள்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுதா - ஸர்வேச்வரனுக்கு அனைத்து கைங்கர்யங்களையும் செய்வதற்காகவே கைகால்களுடன் கூடியதான இந்த விசித்ரமான சரீரம் நமக்கு, முன்பே நான்முகனால் தரப்பட்டது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான உடல் உறுப்புகள் ஏதும் அற்றவர்களாக, இன்பம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகியவற்றை அனுபவிப்பதற்கு இயலாமல்,

அசித் பொருள்களுடன ஒன்றாகவே ப்ரளயகாலத்தில் அனைத்து ஆத்மாக்கள் உள்ளன. இதனைக் கண்டு வருந்தும் ஸர்வேச்வரன், தனது எல்லையற்ற கருணையின் விளைவாக, தனது தாமரை போன்ற திருவடிகளை இவை அனைத்தும் பற்றவேண்டும் என்பதற்கு உதவுவதற்காக, அவரவர்களுக்கு ஏற்ற சரீரங்களை அளிக்கிறான். அதனைக் கொண்டு கரையேற உதவுகிறான். ஆனால் அவ்விதம் சரீரங்களைப் பெற்ற பின்னர், அவனுடைய திருவடிகளை அண்டாமல், திருவாய்மொழி (3-2-1) - அந்நாள் நீ தந்த ஆக்கை வழி உழல்வேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, சரீரத்தின் இன்ப துன்பங்களையே பெரிதும் மதித்தபடி, ஒரு ஆற்றைக் கடக்க அளிக்கப்பட்ட படகைக் கொண்டு அக்கரை சென்று சேராமல் அந்த நீர் போகும் வழியே சென்று ஸமுத்ரத்தில் கலப்பது போன்று, ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்ரத்தைக் கடக்க உதவுகின்ற சரீரத்தை ஸம்ஸாரத்திலேயே ஈடுபடுவதற்குக் காரணமாக்குகிறார்கள்.

வ்யாக்யானம் - அநாத்யவித்யா ஸஞ்சித அநந்த புண்ய பாபரூப கர்மாநுகுணமாக “மாறி மாறிப் பல பிறப்பு”ம் பிறந்து, பிறந்த ஜந்மந்தோறும் துரந்த தாபத்ரய தவாநல தஹ்யமாநராய் இப்படி அநாதிகாலம் போரா நிற்கச் செய்தேயும், அதீதாநாகதமறியாமையாலே, அதிலே ஒரு க்லேசமின்றிக்கே கர்ப்ப ஜந்ம பால்ய யௌவக வார்த்தக மரண நரக ரூபாவஸ்தா ஸப்தகத்தை ப்ராபித்து, துக்க பரம்பரைகளை யநுபவித்து, இப்படி அநந்த க்லேச பாஜநமான ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே அழுந்திக் கிடந்தலைகிற சேதநருடைய அநர்த்த விசேஷத்தை யநுஸந்தித்து, இவர்களுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷி பண்ணிக் கொண்டு போருகிற ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான ஸர்வேச்வரன்,

விளக்கம் – மேலும், எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதான அவித்யையின் ஸம்பந்தம் காரணமாக, எண்ணற்ற புண்ணியபாப கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். இதன் விளைவாக திருவாய்மொழி (2-6-8) - மாறி மாறி பல பிறப்பு – என்பதற்கு ஏற்ப பல பிறவிகள் எடுக்கிறார்கள். அவ்விதம் பிறந்த ஒவ்வொரு பிறவியிலும் மூன்றுவிதமான துன்பங்கள் என்னும் காட்டுத்தீயால் எரிக்கப்பட்டபடி உள்ளனர். இப்படியாக எல்லையற்ற காலங்கள் கழிகின்றன. இதுவரை கடந்து சென்ற காலமானது மீண்டும் திரும்புவதில்லை என்பது அறியாமல், அதன் காரணமாக எந்தவிதமான துக்கத்தையும் அடையாமல் கர்ப்பம், பிறப்பு, பால்யம், யௌவநம், வியோதிகம், மரணம், நரகம் என்பதான ஏழு வகையாக உள்ள நிலைகளை அடைகிறார்கள். அதனால் ஏற்படும் துன்பங்களைத் தொடர்ச்சியாக அனுபவிக்கிறார்கள். இப்படியாக அளவற்ற துன்பங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்திரத்தில் அழுந்தியபடி கிடத்து அலையும் சேதநர்கள் அடையும் இன்னல்களை ஸர்வேச்வரன் எண்ணிப்

பார்க்கிறான். இவர்களுடைய கரையேறுதல் என்பதற்காக எப்போதும் முயற்சிகள் எடுத்தபடி, அனைத்திற்கும் நண்பனாக அவன் உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - “ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்த்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி:, ஜீவே துக்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயகே” என்கிறபடியே, தன்னுடைய திருவுள்ளத்திற் பிறந்த அபாரகாருண்யத்தாலே, “ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம பச்யேந் மதுஸூதந: ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக:” என்கிறபடியே, ஜாயமாந காலத்திற் பண்ணின விசேஷ கடாஷுத்தாலே, நிரஸ்த ரஜஸ் தமஸகனாய், ப்ரவ்ருத்த ஸத்வ குணகனாய் முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு தத்வ ஜ்ஞாநம் பிறந்தாலல்லது மோக்ஷ ஸித்தியில்லாமையாலே, தத்வ ஜ்ஞாநம் ஸம்பாத்யமாமளவில், அது சாஸ்த்ர ஜந்யமாதல், உபதேசகம்யமாதலாக வேண்டுகையாலும்; சாஸ்த்ர ஜந்யமாமளவில் “சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநம் பஹுக்லேசம்” என்கிறபடியே, பஹுக்லேச ஸாத்யமாகையாலே துஸ்ஸாதமாகையாலும், வருந்தி ஸாதிக்கப் பார்த்தாலும் “அநந்தபாரம் பஹுவேதி தவ்யம் அல்பச்ச காலோ பஹுவச்ச விக்நா:” என்கிறபடியே, சேதநர் மந்தமதிகளுமாய், மந்தாயுஸ்ஸுக்களுமாய், அதுக்கு மேலே விக்நங்களும் அநந்தங்களாயிருக்கையாலே எல்லார்க்குமொக்க ஸித்திக்கை யரிதாகையாலும்; இனித்தான சாஸ்த்ராப்யாஸத்துக்கு அநதிகாரிகளான ஸ்த்ரீ சூத்ராதிகளுக்கு முமுக்ஷுத்வமுண்டானாலும் நிஷ்ப்ரயோஜநமாம்படி யிருக்கையாலும்; உபதேசகம்யமாமளவில், உக்த தோஷமொன்று மில்லாமையாலும்; இந்த விசேஷத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணராய் ஸகல சேதநோஜ் ஜீவநகாமராய், பரமகாருணிகரான பிள்ளை லோகாசார்யர், ச்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணாதிகளிலே துரவகாஹமாம்படி பரக்கச் சொல்லப்படுகிற சித்சிதீச்வர தத்வங் களினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை, அகில சேதநர்க்கும் ஸுக்ரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும் இப்ப்ரபந்தமுகேந வருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் – அஹிர்புத்த்ய ஸம்ஹிதை (14) - ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்த்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி:, ஜீவே துக்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயகே – இப்படியாக ஸம்ஸாரம் என்ற சக்கரத்திலிருந்தபடி, தங்களுடைய ஆழ்ந்த வினைகளால் சுழன்றபடி துன்பத்தில் கலங்கி நிற்கும் ஜீவாத்மா குறித்து மஹாவிஷ்ணுவிற்கு கருணை ஏற்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்கள் மீது எல்லையற்ற கருணையானது தாராளமாகப் பிறக்கிறது. மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் (349-72) - ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம பச்யேந் மதுஸூதந: ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக: - யார் ஒருவன் பிறக்கும்

போதே அவனை மதுஸூதநன் பார்க்கிறானோ, அவன் ஸத்வகுணங்கள் நிறைந்த, மோக்ஷம் குறித்து சிந்திக்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பிறக்கும்போதே ஸர்வேச்வரன் ஒருவிதமான சிறப்பான கடாக்ஷத்தை அருள்கிறான். இதன் விளைவாக, அனைத்து விதமான ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் குணங்கள் ஏதும் இன்றி, ஓங்கி வளர்ந்தபடி உள்ள ஸத்வகுணம் பெற்று, மோக்ஷத்தில் ஆர்வம் கொண்டவனாக ஒருவன் விளங்கக்கூடும். ஆனால் அவனுக்கு உண்மையான ஞானம் ஏற்பட்டால் அல்லாமல், மோக்ஷம் கிட்டுவதில்லை. ஆகவே அத்தகைய உண்மையான ஞானத்தைப் பெறுவதற்கு அவன் முயல்கிறான். ஆனால் அத்தகைய ஞானமோ சாஸ்த்ரங்கள் அல்லது உபதேசம் மூலம் மட்டுமே பெறத்தக்கதாக உள்ளது. ஆனால், சாஸ்த்ர ஞானம் என்பது உத்தவகீதை - சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநம் பஹுக்லேசம் - சாஸ்த்ரம் மூலம் பெற வேண்டிய ஞானம் மிகுந்த துன்பத்திற்கு பின்னரே கிட்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, மிகுந்த துன்பத்திற்குப் பின்னரே அடையப்படுவதாக உள்ளது; அதனையும் கடந்து, அத்தகைய சாஸ்த்ர ஞானத்தை அடைய முயற்சித்தாலும், அநந்தபாரம் பஹுவேதி தவ்யம் அல்பச்ச காலோ பஹுவச்ச விக்நா: - சாஸ்த்ரங்கள் எல்லையற்றவை, அறியவேண்டிய விஷயங்கள் எண்ணற்றவை, ஆனால் காலமோ மிகவும் குறுகியது, தடைகளோ பல உள்ளன - என்பதற்கு ஏற்ப, சேதநர்களுடைய மதியானது மந்தமாக உள்ளதாலும், குறைவான ஆயுளே உள்ளதாலும், எண்ணற்ற தடைகள் காணப்படுவதாலும், எல்லாருக்கும் ஒரே போன்று சாஸ்த்ர ஞானம் கிட்டுவதில்லை. மேலும் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்பதற்கான தகுதி இல்லாதவர்களாகிய பெண்கள் போன்றவர்களுக்கு, மோக்ஷத்தில் விருப்பம் ஏற்பட்டாலும், அத்தகைய விருப்பமான பயனற்றே போகிறது. உண்மையான ஞானத்தை உபதேசம் மூலம் அடையலாம் என்று முயற்சி செய்யும்போது, அத்தகைய முயற்சியில் மேலே கூறப்பட்ட தடைகள் ஏதும் இல்லை. இதனைத் திருவுள்ளம் கொண்டவரும், அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் நன்றாக அறிந்தவரும், அனைத்து சேதநர்களையும் கரையேற்றவேண்டும் என்ற விருப்பம் கொண்டவரும், மிகுந்த கருணை உள்ளவரும் ஆகிய ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யார் செய்தது என்னவென்றால் : ச்ருதிகள், ஸ்ம்ருதிகள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள் போன்றவற்றில், மிகவும் கடினமான விதத்தில் கூறப்படுகின்ற “சித், அசித், ஈச்வரன்” என்னும் தத்வங்களுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் இயல்பு ஆகியவற்றின் சிறப்புக்களை, அனைத்து சேதநர்களும் எளிதாக அறியலாம்படி சுருக்கமாகவும், தெளிவாகவும் இந்த நூலில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர், ஆச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய ப்ரபந்த நிர்மாணத்துக்கும் கருத்திதுவிநே. நிரஹங்காரராய், பரஸம்ருத்தி ப்ரியராய், க்யாதிலாபாதி நிரபேக்ஷராயிருக்கிறவர்கள் பலரும் ப்ரபந்தமிட வேண்டுவானென்? ஒருவரிட்ட ப்ரபந்தத்தை மற்றுமுள்ளவர்கள் பரிபாலநம் பண்ண வமையாதோ? என்னில்; ஆழ்வார்கள் பலரும் ஏககண்ட்ராயருளிச் செய்கையாலே அர்த்தத்துக்கு ஆப்ததை ஸித்தித்தாப்போலே, ஆசார்யர்கள் பலரும் ஏககண்டமாக அருளிச்செய்த அர்த்தமென்று மந்தமதிகளும் விச்வஸிக்கைக்காக. இன்னமும் ஓரொன்றில் அவிசதமான அர்த்த விசேஷங்கள் ஓரொன்றிலே விசதமாயிருக்கும்; அதுக்கடி ஸூக்தி விசேஷங்களும், ஸங்கோச விஸ்தரங்களும். இது ஏக கர்த்ருகங்களான ப்ரபந்த விசேஷங்களுக்குமொக்கும்.

விளக்கம் – ஆனால் நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை, பட்டர், ஆச்சான்பிள்ளை போன்ற பல பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களுடைய மூலக் கருத்து இதுவேயாக உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது, அஹங்காரம் அற்றவர்களாக, மற்றவர்களுடைய வாழ்க்கை என்பதையே பெரிதும் விரும்புவர்களாக, புகழ் மற்றும் பொருள் முதலானவற்றில் எதிர்பார்ப்பு அற்றவர்களாக உள்ள இவர்கள் பலரும் தனித்தனியே ஏன் ப்ரபந்தம் செய்யவேண்டும்? ஒருவர் செய்தருளிய ப்ரபந்தத்தைப் பாதுகாத்தபடி இருந்தால் போதுமானது அல்லவோ என்று சந்தேகம் ஏற்படலாம். இது ஏனென்றால், ஆழ்வார்கள் அனைவரும் ஒரே போன்று சிந்தனை கொண்டவர்களாக இருந்து அருளிச்செய்த ஆழ்பொருளானது, அனைவருடைய நம்பிக்கைக்கும் பாத்ரமாக உள்ளது; இதே போன்று பல ஆசார்யர்களும் ஒரே சிறப்பையே அருளிச்செய்துள்ளனர் என்பது, குறைந்த புத்தி கொண்டவர்கள் உணர்வதற்காகவே ஆகும். மேலும் ஒருவர் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்தில் சுருக்கமாகக் காணப்படும் சில விஷயங்கள், மற்றொருவர் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்தில் விரிவாகக் காணப்படும்; இதன் காரணம், அவர்களுடைய ப்ரபந்தங்களில் உள்ள சொற்களுடைய சிறப்பு, விரிவாகவும் சுருக்கமாகவும் உரைக்கும் தன்மைகள் போன்றவையே ஆகும். இந்த நிலையானது ப்ரபந்தங்கள் இயற்றிய அனைவருக்குமே பொருந்தும் என்று அறியவேண்டும்

வ்யாக்யான அவதாரிகை ஸம்பூர்ணம்

1. முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்வத்ரய ஜ்ஞாநமுண்டாக வேணும்.

வ்யாக்யானம் - “முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்வத்ரய ஜ்ஞாந முண்டாகவேணும்”; முமுக்ஷுவாகிறான் மோக்தும் இச்சையுடையவன். ஸம்ஸார விமோசனத்தில் இச்சையுடையவனென்றபடி. “முமுக்ஷுவான” என்கையாலே, ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியில் இச்சை ஒருவனுக்குண்டாகையிலுள்ள அருமை தோற்றுகிறது. இந்த இச்சை பிறவாமையிறே அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்தது. உஜ்ஜீவியிஷுவான ஸர்வேச்வரனும் இந்த இச்சை பிறக்குமளவுமிறே பார்த்திருக்கிறது. ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டிக் கொள்ள இச்சிக்கக் கடவ ஆத்மாவுக்கு தந்நிவ்ருத்தியில் இச்சை பிறக்கை துர்லபமிறே. இப்போது இவர், “சேதநன்” என்றதும் ஸாபிப்ராயம். அதாவது, சைதந்ய ப்ரயோஜநமுண்டாகத் தொடங்குகிறதும் இப்போதென்கை. அநாதிகாலம் வ்யர்த்தமே போய்த்ததித்தனையிறே சைதந்யம்; அதாவது, உஜ்ஜீவநத்துக்கு உறுப்பாகாமை. இனித்தான் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியை இச்சிக்கிறது, நிரஸ்தாதிசய ஆஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷணையான பகவத் ப்ராப்திக்கு உறுப்பாகவிறே. தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமதிறே யுணர்வாவது. ஆத்மப்ராப்திக்கு உறுப்பாக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியை இச்சித்தாலும் விபரீத ஜ்ஞாந கார்யமாமித்தனை. ஆகையால், பகவத் ப்ராப்திக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தினுடைய விமோசனத்தில் இச்சையுடையவனான அதிகாரிக்கு, அப்படியிருந்துள்ள மோக்ஷமாகிற புருஷார்த்தம் ஸித்திக்கும்போது தத்வ த்ரய ஜ்ஞாநமுண்டாக வேணுமென்கை.

விளக்கம் -மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ளவன் முமுக்ஷு எனப்படுகிறான். அதாவது ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதில் ஆசை கொண்டவன் என்று பொருள். முமுக்ஷு என்று கூறுவதன் மூலம், ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை பெறவேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்படுவதில் ஒருவனுக்கு உள்ள கடினம் புலப்படுகிறது. இத்தகைய ஆசை ஏற்படாத காரணத்தால்தான் ஒருவன் எல்லையற்ற காலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ளான். ஒருவனைக் கரையேற்றுவதில் தனது எண்ணத்தை எப்போதும் கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரன் கூட, இத்தகைய ஆசை ஒருவனுக்குப் பிறக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே காத்திருக்கிறான். ஸம்ஸாரத்தில் மிகவும் விருப்பமாகப் பிடித்தபடி இருப்பதற்கு ஆசை கொள்ளும் ஒருவன், தனது ஆத்மாவை அதிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்வதற்கு விரும்புதல்

என்பது மிகவும் அரியதே ஆகும். “சேதநன் - அறிவுள்ளவன்” என்று இங்கு சூர்ணையில் கூறப்பட்டதும் ஒருவிதமான கருத்தைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டே ஆகும். அது என்ன என்பதைக் கூறுவோம். அதாவது, “அறிவின் பயன் ஏற்படத்தொடங்குதல் என்பது இப்போது”, என்று கருத்து. எல்லையற்ற காலமாக இந்த அறிவு என்பது வீணாகவே கிடந்துள்ளது; அதாவது, ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கரையேறுவதற்குப் பயன்படாமல் கிடந்துள்ளது. ஆனால் இப்போதுதான் ஸம்ஸாரம் விலகுதல் என்பதைக் குறித்து விரும்புகிறது; ஏனென்றால், எல்லையற்ற ஸுகத்தை அளிக்கவல்லதான “பகவானை அடைதல்” என்னும் நிலைக்கு அடிப்படையாக உள்ளதால் ஆகும். உண்மையான ஞானம் என்பது, மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனை ஒருவனை மட்டுமே நோக்குவது ஒன்றே ஆகும். ஆத்ம அனுபவம் என்பதான கைவல்யத்தை விரும்புவதால் இந்த ஸம்ஸார விலகுதல் என்பதை எதிர்நோக்குவதும் கூட விபரீதமான ஞானமே ஆகும். எனவே பகவானை அடைதல் என்பதற்குத் தடையாக உள்ள ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்ட ஒருவனுக்கு, அவ்விதமாகவே அமைந்துள்ள மோக்ஷம் என்ற ஒரு புருஷார்த்தம் கிட்டும்போது தத்வ த்ரயம் குறித்த ஞானம் ஏற்படவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - தத்வ ஜ்ஞாநோத்பத்திக்கு முன்னே முமுக்ஷு ஜநிக்கக்கூடுமோ வென்னில்; “பரீக்ஷ்ய லோகாந்”, “ஜாயமாநம்” இத்யாதி ச்ருதி ஸம்ருதிகளிற் சொல்லுகிற ப்ரகரியையாலே கூடும். “உண்டாக வேணும்” என்று அவச்யாபேக்ஷிதத்வம் தோற்ற அருளிச்செய்கையாலே, “தத்வ ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ லாபம்” என்கிற நியமம் தோற்றுகிறது. “தத்வ ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம்” என்கிற இது ஸகல ஸித்தாந்த ஸாதாரணமிறே. மோக்ஷத்திலும் தத்வத்திலுமிறே விப்ரதிபத்தியுள்ளது. ஆனால், “ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம்” என்கிற நியமம் கொள்ளும்போது, “பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா யே ச வைஷ்ணவ ஸம்சர்யா:; தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ பரமம் பதம்”, “யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம் யம் பச்யதி சக்ஷுஷா, ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம் புநர் பாந்தவா ஜநா” என்று ஜ்ஞாந யோக்யதையில்லாத திர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தாலே மோக்ஷ ஸித்தியைச் சொல்லுகிற வசனங்களுக்கு வையர்த்யம் வாராதோவென்னில், வாராது. அவற்றுக்கு முமுக்ஷுத்வம் தானும் இல்லையிறே. இங்கு, முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கிறே மோக்ஷ ஸித்திக்கு தத்வ ஜ்ஞாநமுண்டாக வேணுமென்கிறது. அங்குத் தானும் முமுக்ஷுத்வமும் தத்வ ஜ்ஞாநமும் இரண்டும் இவற்றின் பக்கலின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தேயும், இவையிரண்டாலும் பூர்ணனாயிருப்பானொரு வைஷ்ணவனுடைய அபிமாநமேயிறே கார்யகரமாகச் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே அபிமாநியானவனுடைய

ஜ்ஞாந விசேஷத்தைக் கடாஷ்டித்தே, அபிமாநாந்தர்ப்பூதமான விவற்றுக்கும் ஈச்வரன் கார்யம் செய்கையாலே. தத்வ ஜ்ஞாநாந் மோஷ்டமென்கிறவிது அவ்விடத்திலும் ஸத்வாரகமாக ஸித்திக்கும். தத்வ ஜ்ஞாநமென்னாதே, தத்வ த்ரய ஜ்ஞானமென்கையாலே தத்வங்களை அதிகமாகவும் ந்யூநமாகவும் கொள்ளுகிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்கள் அர்த்தாத் ப்ரதிஷ்டிப்பதங்கள்.

விளக்கம் - ஆனால், “தத்துவங்களைக் குறித்த ஞானம் ஏற்படுவதற்கு முன்பாகவே மோஷ்டம் குறித்த ஆசை ஒருவனுக்கு ஏற்படுமோ?”, என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிப்போம். முண்டக உபநிஷத் (1-2-12) – பரீக்ஷய லோகாந் – புண்ணியம் போன்ற வினைகளால் கிட்டப்படும் உலகம் – என்றும், ஜாயமாநாம் – பிறக்கும்போதே - என்றும் உள்ள ச்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்கியங்களின்படி இத்தகைய நிலை கைகூடும். சூர்ணையில் “உண்டாக வேணும்” என்று அவசியமாக உள்ள ஒன்றாகக் கூறப்படுவதால், “தத்வ ஜ்ஞாநாந் மோஷ்ட லாபம் – தத்வம் குறித்த ஞானத்தால் மோஷ்டம் கிட்டுகிறது” என்னும் விதிமுறை உண்டாகிறது. “தத்வ ஜ்ஞாநாந் மோஷ்டம்” என்பது அனைத்து ஸித்தாந்தங்களிலும் பொதுவாகக் காணப்படும் கருத்து அல்லவோ? ஆனால் மோஷ்டம் மற்றும் தத்வம் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரையில் மட்டுமே ஸித்தாந்தங்களுக்கு இடையே கருத்து வேறுபாடு நிலவுகிறது. ஆனால் “ஞானத்தால் மோஷ்டம்” என்று கொள்ளும்போது, பசுர் மநுஷ்ய: பசுநீ வா யே ச வைஷ்ணவ ஸம்ச்ரயா:, தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ பரமம் பதம் – பசு, மனிதன், பசுடி போன்றவைகளாக உள்ளபோதிலும், அவை ஒரு வைஷ்ணவனை அடைந்தால், அந்தத் தொடர்பு காரணமாகவே அவை விஷ்ணுவின் உயர்ந்த இடத்தை அடைகின்றன – என்றும், யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம் யம் பச்யதி சக்ஷுஷா, ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம் புநர் பாந்தவா ஜநா - ஒரு வைஷ்ணவன் எவற்றைத் தனது கைகள் கொண்டு தொடுகிறானோ, எவற்றைத் தனது கண்களால் காண்கிறானோ, அவைகள் தாவரங்களாக இருந்தாலும் மோஷ்டம் அடைகின்றன என்னும்போது, மற்ற மனிதர்கள் குறித்து தனித்து மீண்டும் உரைக்கவேண்டுமோ – என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில், ஞானம் பெறுவதற்குத் தகுதி அற்றதான விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்கள் ஆகியவற்றுக்கு வைஷ்ணவனுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக மோஷ்டம் உண்டாகிறது என்று கூறும் வாக்கியங்களுக்கு, இவை வீணாகப்போகும் என்ற நிலை ஏற்படாதோ என்று கேட்கலாம். இப்படி ஒரு நிலை ஏற்படாது. ஏனென்றால் அவற்றுக்கு மோஷ்டம் அடைவதில் விருப்பம் என்பது ஏற்படுவது

கிடையாது. இங்கு மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்ட சேதநன் ஒருவனுக்கே மோக்ஷம் பெறவேண்டும் என்பதற்காக தத்வஞானம் ஏற்படவேண்டும் என்றாகிறது. ஆனால் விலங்குகள் முதலானவை விஷயத்தில், அவற்றுக்கு மோக்ஷம் குறித்த விருப்பம் மற்றும் தத்வஞானம் ஆகிய இரண்டுமே இல்லை என்றாலும், இவை இரண்டும் பூர்ணமாக பெற்றுள்ள ஒரு வைஷ்ணவனுடைய ஸம்பந்தம் என்பதே மோக்ஷத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியது என்று அல்லவோ கூறப்பட்டது? எனவே அவை எந்த ஒருவனுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ளனவோ அவனுடைய ஞானத்தின் சிறப்பை நோக்கியே, அந்த ஸம்பந்தம் அடைந்துள்ள இவற்றுக்கு ஈச்வரன் மோக்ஷம் அளித்தல் என்ற செயலைச் செய்கிறான்; எனவே “ஞானத்தால் மோக்ஷம்” என்ற நிலையானது, விலங்குகள் முதலானவற்றின் விஷயத்திலும் ஏற்படுகிறது. ஆனால் “தத்வ ஞானம்” என்று கூறாமல், “தத்வ த்ரய ஞானம்” என்று உரைப்பதால், தத்வங்களை அதிகமாகவும் குறைவாகவும் கைக்கொள்ளுகின்ற வேதபாஹ்ய மதங்கள் அனைத்தும் தள்ளப்பட்டன.

வ்யாக்யானம் - இவர் தாம், தத்வ த்ரயமென்று நிர்ணயிக்கைக்கு ப்ரமாணமென? என்னில்; நிர்தோஷ ப்ரமாணமான வேதாந்தம், “போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா” என்று போக்த்ரு சப்தத்தாலும், போக்ய சப்தத்தாலும், ப்ரேரிதாரம் சப்தத்தாலும் சிதசிதீச்வர தத்வங்கள் மூன்றையுமிறே சொல்லுகிறது. ஆகையாலே, வேதாந்த ப்ரதிபாத்யம் தத்வத்ரயமுமே யென்று நிச்சயித்து, “மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்வ த்ரய ஜ்ஞாநமுண்டாக வேணும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆனால் இங்கு இவர் தத்வங்கள் என்பது மூன்றுதான் என்று நிர்ணயம் செய்வதற்கான ப்ரமாணம் என்ன என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிப்போம். எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றதான ப்ரமாணமாக வேதாந்தம் உள்ளது. இத்தகைய வேதாந்தத்தில், ச்வே. (1-12) - போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா - அனுபவிக்கும் சேதநன், அனுபவிக்கப்படும் வஸ்து, இதனை அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்யும் ஸர்வேச்வரன் ஆகியவற்றை எண்ணியபடி - என்ற வாக்கியத்தில் “போக்த்ரு - அனுபவிப்பவன், போக்யம் - அனுபவிக்கப்படும் வஸ்து, ப்ரேரிதாரம் - அனுபவிக்கும்படிச் செய்பவன்” என்னும் சொற்கள் மூலம் சித், அசித் மற்றும் ஈச்வரன் ஆகிய மூன்றே கூறப்படுவதால் ஆகும். இதனால்தான் வேதாந்தம் மூலம்

வெளிப்படுகின்ற தத்வங்கள் மூன்றே ஆகும் எனத் தீர்மானித்து, “மோக்ஷம் உண்டாகும் போது தத்வத்ரயம் குறித்த ஞானம் ஏற்படவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆனால், “தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி நாந்ய பந்த்தா அயநாய வித்யதே” என்று வேதாந்தங்கள் பகவத் தத்வ ஜ்ஞாநமொன்றுமே மோக்ஷ ஸாதநமென்னா நிற்க, தத்வாந்தர பரிஜ்ஞாநத்தையும் இவர் மோக்ஷ ஸாதநமாக அருளிச் செய்வானென்? என்னில, பகவத் தத்வத்தை அறியும்போது ஸகல சேதநாசேதந விலக்ஷணமாகவும், இவற்றுக்குக் காரணமாகவும், வ்யாபகமாகவும், தாரகமாகவும், நியாமகமாகவும், சேஷியாகவும் அறியவேண்டுகையாலும், தத்வாந்தரங்களை யறியாதபோது இப்படி அறிய விரகில்லாமையாலும் “தத்வ த்ரய ஜ்ஞாநமுண்டாக வேணும்” என்னக் குறையில்லை. “போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா”, “ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஜுஷ்டஸ் ததஸ் தேநாம்ருதத்வமேதி” என்கிற ச்ருதிக்கும் ஹ்ருதயம் இதுவிநே. இங்ஙனன்றாகில், “தமேவம் வித்வாந்” இத்யாதி ச்ருதியோடு இதற்கு விரோதம் வரும். ஆகையால், இந்த ச்ருதிச்சாயையாலே இவருமருளிச் செய்தாராகையாலே வேதாந்த விரோத ப்ரஸங்கமேயில்லை.

விளக்கம் - ஆனால், தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி நாந்ய பந்த்தா அயநாய வித்யதே – ஸர்வேச்வரனை அறிந்து கொண்டவன் இந்த உலகிலேயே முக்தன் ஆகிறான், மோக்ஷத்திற்கு வேறு பாதை இல்லை - என்ற வாக்கியம் மூலமாக, வேதாந்தங்கள் கூறுவது, “பகவத் தத்வ ஞானம் ஒன்றே மோக்ஷத்திற்கான ஸாதனம்” என்று கூறும்போது, மற்ற தத்வங்கள் குறித்த ஞானத்தையும் மோக்ஷ ஸாதநமாக இவர் ஏன் கூறுகிறார்? இதற்கு விடை அளிப்போம். பகவத் தத்வத்தை அறியும்போது, “அனைத்து சேதநம் மற்றும் அசேதனம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும், அவற்றுக்குக் காரணமாகவும், அவற்றுள் நிறைந்துள்ளதாகவும், அவற்றைத் தாங்குவதாகவும், அவற்றை நியமிப்பதாகவும், அவற்றின் எஜமானனாகவும் பகவத் தத்வமே உள்ளது” என்று அறியவேண்டும்; மற்ற தத்வங்களான சித் மற்றும் அசித் குறித்து அறியவில்லை என்றால், இவ்விதம் அறிவதற்கான வழியில்லை; இந்தக் காரணத்தினால், “மூன்று தத்வங்கள் குறித்து ஞானம் ஏற்படவேண்டும்”, என்று கூறினார். மேலும் ச்வே. (1-12) - போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா - அனுபவிக்கும் சேதனன், அனுபவிக்கப்படும் வஸ்து, இதனை அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்யும் ஸர்வேச்வரன் ஆகியவற்றை எண்ணியபடி -

என்றும், ச்வே. (1-6) – ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஜுஷ்டஸ் ததஸ் தேநாம்ருதத்வமேதி - ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா ஆகிய இருவரும் வெவ்வேறு என்று தெளிந்து, அத்தகைய ஞானம் பெற்ற ஒருவனைக் குறித்து பரமாத்மா மகிழ்வதன் விளைவாக, அவனால் அன்புடன் ஏற்கப்படும் ஒருவன் மோக்ஷம் பெறுகிறான் - என்றும் உள்ள ச்ருதி வாக்கியங்களுடைய கருத்தும் இதுவே ஆகிறது. இவ்விதம் பொருள் கொள்ளவில்லையென்றால், “தமேவம் வித்வாந் - இவ்விதம் அறிந்த ஒருவன்” என்பதுடன் முரண்பாடு ஏற்படும். ஆகவே இந்த ச்ருதியின் நிழலிலேயே இவரும் அருளிச்செய்ததால், வேதாந்த விரோதம் ஏற்பட வாய்ப்பே இல்லை.

2. தத்வ த்ரயமாவது – சித்தும், அசித்தும், ஈச்வரனும்.

அவதாரிகை - தத்வத்ரயந்தான் ஏதென்னும் ஆகாங்ஷையிலே அருளிச் செய்கிறார் “தத்வ த்ரயமாவது சித்தும் அசித்தும் ஈச்வரனும்” என்று.

விளக்கம் - “மூன்று தத்வங்கள் என்பவை எவை?”, என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சித்தாவது சைதந்யாதாரமான வஸ்து. அசித்தாவது சைதந்ய அநாதாரமான வஸ்து. ஈச்வரனாகிறான் யோக வைசேஷிகாதி தந்தரத்திலுள்ளார் சொல்லுகிற கணக்கிலே ஒரு புருஷ விசேஷமன்றிககே, வேதாந்திகள் சொல்லுகிற சித்சிந்தி யந்தா. “க்ஷரம் ப்ரதாநம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக:”, “ப்ரதாந சேஷத்ரஜ்ஞ பதிர் குணைச:” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - சித் என்பது ஞானத்தை ஆதாரமாகக் கொண்ட வஸ்து, அசித் என்பது ஞானம் அற்ற வஸ்து ஆகும். ஈச்வரன் என்பவன் யோகசாரர் மற்றும் வைசேஷிகர்கள் கூறுவது போன்று ஒரு சாதாரண புருஷன் அல்லன்; வேதாந்திகள் கூறுவது போன்று சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றை நியமிப்பவன் ஆகிறான். ச்வே. (1-10) - க்ஷரம் ப்ரதாநம் அம்ருத அக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக: - ப்ரதானம் என்பது க்ஷரம் (அழியக்கூடியது) எனப்படும். இதனைத் தனது இன்பத்திற்காக கொள்பவன் அக்ஷரம் (ஜீவாத்மா, அழிவற்றவன்) ஆவான். ஒரே தேவன் இந்த இரண்டையும் நியமித்தபடி

உள்ளான் – என்றும், ச்வே. (6-16) - ப்ரதாந சேஷத்ரஜ்ஞ பதிர் குணேச: - ப்ரதானத்திற்கும் சேஷத்ரஜ்ஞனுக்கும் (ஜீவாத்மா) அவனே தலைவன், அவனே குணங்களை நியமிப்பவன் ஆவான் – என்றும் கூறுவது காண்க.

3. சித்தென்கிறது - ஆத்மாவை.

அவதாரிகை - உத்தேச க்ரமத்திலே, தத்வத்ரயத்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் சித் தத்வத்தை உபபாதிக்க உபக்ரமிக்கிறார், “சித்தென்கிறது ஆத்மாவை” என்று.

விளக்கம் - இவற்றைக் குறித்து வரிசையாக விளக்கும்விதமாக, இந்த மூன்று தத்வங்களுடைய இயல்பு மற்றும் தன்மைகளுடைய சிறப்புகளை வெளியிடத் திருவுள்ளம் கொண்டவர், அவற்றில் முதலில் சித் தத்வத்தை விளக்கும் பொருட்டுத் தொடங்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளை பட்டரும், ஆச்சான் பிள்ளையும் முதலான ஆசார்யர்கள் தத்வத்ரயமருளிச் செய்கிறவிடத்தில், அசிதுபக்ரமமாக அருளிச் செய்தார்கள். இவர் சிதுபக்ரமமாக அருளிச்செய்தார். இதுக்குக் கருத்து, அசித் தத்வம் ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமாகையாலும், ஈச்வரன் உபாதேயதயா ஜ்ஞாதவ்யனாகையாலும், இப்படி இரண்டு தத்வத்தையும் அறிகைக்கு அதிகாரியான சேதநனுடைய ஸ்வரூபந் தன்னை முதலிலே அறிந்து கொள்ள வேணுமிறேயென்று. அவர்கள் தானப்படியருளிச் செய்வானென்? என்னில்; ஆத்மாவினுடைய ப்ரக்ருதே: பரத்வ ஜ்ஞாநம் ப்ரக்ருதியை அறியாதபோது கூடாமையாலே, முந்துற ப்ரக்ருதி தத்வத்தையறிந்து, அநந்தரம் தத்வ்யதிரிக்தனாய் ததந்தர்வர்த்தியான ஆத்மாவை அறிந்து, அநந்தரம் ஆத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் சரீரத்துக்கு ஆத்மாவைப் போலே உபயத்துக்கும் அபிமாநியாயிருக்கிற பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிகை புத்த்யாரோஹ க்ரமமாகையாலே அருளிச்செய்தார்கள்.

விளக்கம் -நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளை பட்டர் மற்றும் ஆச்சான்பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்கள், தத்வத்ரயம் குறித்த விளக்கம் அளித்தபோது, அசித் தத்வம் தொடக்கமாக அருளிச்செய்தார்கள். ஆனால் இவர் சித் தத்வம் தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார். இதன் காரணம் என்ன? அசித் தத்வமாவது தாழ்ந்தது என்பதால் கைவிடத்தக்கது என்று

அறியப்படுவதாலும், ஈச்வரனே கைக்கொள்ளத்தக்கவன் ஆவான் என்று அறியப்படுவதாலும், இவ்விதம் உள்ள இரண்டு தத்வங்களையும் அறிவதற்குத் தகுதி கொண்டவனாக உள்ள சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்தை முதலில் அறியவேண்டும் அல்லவோ? அதனால் இவ்விதம் சித் தத்வத்தை முதலில் உரைத்தார். ஆனால் மற்ற சில ஆசார்யர்கள் அசித் தத்வத்தை ஏன் முதலில் அருளிச்செய்தார்கள்? ஆத்மவானது சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்ற அறிவானது சரீரம் குறித்து அறியாமல் ஏற்படாது என்பதால், முதலில் சரீரம் குறித்து அறிந்து கொண்டு, அதன் பின்னர் அத்தகைய சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகவும் அந்தச் சரீரத்தில் உள்ளவனும் ஆகிய ஆத்மாவை அறிந்து கொண்டு, அதன் பின்னர் ஆத்மாவிற்கு அந்தர்யாமியாகவும், சரீரத்திற்கு ஆத்மாவைப் போன்று சித் மற்றும் அசித் ஆகிய இரண்டிற்கும் தேவதையாக உள்ள பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அறிதல் என்பது கீழிருந்து மேலே அறிவது போன்று உள்ளதால், இவ்விதமாக அசித்தை முதலில் அருளிச்செய்தனர்.

வ்யாக்யானம் - அசிதுபக்ரமமாகச் சொல்லுகிறவிது, “அந்நமயம்” தொடங்கி, “ஆந்நமயம்” எனவும் ஆரோஹித்த ச்ருதி மர்யாதைக்குச் சேரும். சிதுபக்ரமமாகச் சொல்லுகிறவிது, “போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம்” இத்யாதி ச்ருதிக்குச் சேரும்; ஆகையால் இரண்டு க்ரமமும் வேதாந்த ஸித்தம். “சிதசிதீச்வர தத் ஸ்வபாவ” என்று ஆளவந்தாரும், “அசேஷ சிதசித வஸ்து சேஷிணே” என்று பாஷ்யகாரருமருளிச் செய்த வசநங்கள் உபய கோடியிலும் சேரும். எங்ஙனையென்னில்; சிதுபக்ரம யோஜனைக்குத் தானே ஸ்வரஸமாயிருந்ததிறே. அசிதுபக்ரம யோஜனையில் வந்தால் க்ரம விவக்ஷயா அன்று அவர்களப்படியருளிச் செய்தது; ஸமஸ்த பதமாக அருளிச்செய்கையாலே ஸமாஸத்தில் அப்யர்ஹிதமாதல், அல்பாஸ்தரமாதல் முற்படக் கடவதென்கிற ந்யாயத்தைப் பற்ற அல்பாஸ்தரமான சிச்சப்தம் முன்னாக அருளிச்செய்தார்களித்தனை அப்யர்ஹிதனான ஈச்வரன்றன்னை முதலிலெடாதே, சிச்சப்ததாலே சேதநனைச் சொல்லிற்று “அல்பாஸ்தரம் பூர்வம்” என்கிற அநுசாஸந பலத்தாலே. இப்படி இரண்டு க்ரமமும் வேத வைதிக பரிக்ருஹீதமாகையாலே இரண்டும் முக்யமென்று கொள்ளக் குறையில்லை.

விளக்கம் - அசித் தொடக்கமாக உள்ள கருத்தானது “அந்நமயன்” என்று தொடங்கி, “ஆந்நமயன்” என்று ச்ருதி முடிக்கின்ற வரிசையை ஏற்பது போன்றதாகும். சித் தொடக்கமாக உள்ள கருத்தானது, “போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம்” என்று ச்ருதி கூறுவதை ஏற்பது போன்றதாகும். ஆகவே இந்த இரண்டு வரிசைகளுமே

வேதாந்தந்தின்படி பொருத்தமே ஆகும். ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் (4) - சித் அசித் ஈச்வர தத் ஸ்வபாவ - என்று ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கருத்தும், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் - அசேஷ சித் அசித் வஸ்து சேஷிணே - என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்த கருத்தும், இந்த இரண்டு வரிசைகளிலுமே சேரும். எப்படி? சித்தை முதலில் உரைத்தல் என்பது இயல்பாகவே பொருத்தமாக உள்ளது. அசித்தை முதலில் கூறியது என்பது வரிசையைக் கருத்தில் கொண்டு அல்ல; உம்மைத் தொகை கொண்டு பல சொற்களைச் சேர்க்க முற்படும்போது (உதாரணமாக “யானையும் குதிரையும்” என்பது காணலாம்), அவற்றில் சிறந்த பொருளை முதலில் கூறுதல் அல்லது குறைந்த எழுத்துக்கள் கொண்ட பொருளை முதலில் கூறுதல் என்னும் ந்யாயத்தின்படி, குறைந்த எழுத்துக்கள் கொண்டதான சித் என்பதை முதலில் கூறினர். இங்கு சிறந்த வஸ்துவாகிய ஈச்வரனை முதலில் உரைக்காமல், சித் என்ற சொல்லால் ஆத்மாவை முதலில் கூறியது ஏனென்றால், அல்பாத்தரம் பூர்வம் - குறைந்த எழுத்துக் கூட்டம் முதலில் வரும் - என்ற கட்டளையின் வலிமை காரணமாக ஆகும். இவ்விதம் இந்த இரண்டு வரிசைகளுமே வேதவைதிகர்களால் ஏற்படுவதால், இரண்டுமே முக்கியமானது என்று ஏற்பதில் தவறில்லை.

வ்யாக்யானம் - சிச்சப்தம், “ப்ரேக்ஷோபலப்திச் சித் ஸம்வித ப்ரதிபத் ஜ்ஞப்தி சேதநா” என்று, ஜ்ஞாநவாசி சப்தங்களோடே ஸஹபடிதமாகையாலும், ஜ்ஞாநாச்ரய வஸ்துவில் இதுக்கு ப்ரஸித்தி ப்ராசுர்யமில்லாமையாலும், “க்ஷர ஆத்மாநௌ ஈசுதே தேவ ஏக:”, “ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம்”, “ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோமல:” என்று, இப்படி ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே பலவிடங்களிலும் சொல்லுகையாலே, ஆத்மசப்தத்துக்கு ஜீவவிஷயத்தில ப்ரஸித்தி ப்ராசுர்ய முண்டாகையாலும் “சித்தென்கிறது ஆத்மாவை” என்று ஸ்புடமாக அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் -சித் என்ற சொல்லானது, ப்ரேக்ஷோபலப்திச் சித் ஸம்வித ப்ரதிபத் ஜ்ஞப்தி சேதநா - ப்ரேக்ஷா, உபலப்தி , சித், ஸம்வித், ப்ரதிபத்தி, ஜ்ஞப்தி, சேதந ஆகிய சொற்கள் அனைத்தும் புத்தியைக் குறிக்கின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானத்தைக் கூறும் சொற்களுடன் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டது; மேலும் ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ள வஸ்துவிற்கு ஞானத்தைக் காட்டிலும் சிறப்பு இல்லை; ச்வே. (1-10) – க்ஷர ஆத்மாநௌ ஈசுதே தேவ ஏக: - அழியாமல் மரணம் அடையாமல் உள்ளது க்ஷரம் (ஜீவாத்மா),

ஒருவனாகிய தேவனே அழியக்கூடிய ப்ரதாநத்தையும், ஆத்மாவையும் ஆள்கிறான் - என்னும், ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம் - யார் ஆத்மாவின் உள்ளில் உள்ளானோ யார் இவ்விதம் உள்ளதை ஆத்மா அறியாதோ - என்றும், ஆத்மா ஜ்நாநம் யோ மல: - ஆத்மா ஞானமயமாகவும் தூய்மையாகவும் உள்ளவன் - என்றும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் பல இடங்களில் கூறப்பட்டது; ஆகவே, ஆத்மா என்ற சொல்லிற்கு ஜீவ விஷயத்தில் ப்ரஸித்தி உள்ளது; இந்தக் காரணங்களால் “சித் என்பது ஆத்மா” என்று தெளிவாக உரைக்கிறார்.

4. ஆத்மஸவ்ரூபம் “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாய், நித்யமாய், அணுவாய், அவ்யகதமாய், அசிந்த்யமாய், நிரவயவமாய், நிர்விகாரமாய், ஜ்ஞாநாச்ரயமாய், ஈச்வரனுக்கு நியாமயமாய் தார்யமாய் சேஷமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி, இந்த ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபமிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையிலே, ஆத்ம ஸ்வரூப லக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் “ஆத்ம ஸ்வரூபம் சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, “இவ்விதமாக உள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் எவ்விதம் உள்ளது?”, என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதனை நீக்கும்விதமாக, ஆத்மாவின் இலக்கணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளிலே ஒன்றைச் சொல்லலாயிருக்க, இப்போது ஆழ்வாரருளிச் செய்த சந்தையை எடுத்தது, தத்வ ப்ரதிபாதகங்களான ச்ருத்யாதிகளிலும் காட்டில் தத்வதர்களில் ப்ரதாநரான ஆழ்வாருடைய வசநமே தத்வ நிர்ணயத்துக்கு முக்கிய ப்ரமாணமென்று தோற்றுகைக்காக. “விதயச்ச வைதிகாஸ் த்வதீயகம்யீர மநோநுஸாரிண:” என்றிறே பரமாசார்யருமருளிச் செய்தது. ஸ்வரூபமாவது ஸ்வம்மான ரூபம், அதாவது அஸாதாரணாகாரம். “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்றது போய்ப்போய் ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற அந்தமய ப்ராணமய மநோமயங்களுக்கு அவ்வருகாய் என்றபடி. “தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய்” என்கிற இடத்தில், புத்தி சப்தத்தால், மஹதநுக்ருஹீதமான அந்த:கரணத்தைச் சொல்லுகிறதோ?

ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறதோ? என்னில்; இவருக்கு இங்கு விவக்ஷிதம் ஜ்ஞாநமாக வேணும்; தத்வசேகரத்தில் தேஹாதி வைலக்ஷண்யமருளிச் செய்கிறவிடத்தில் அப்படியருளிச் செய்கையாலே; “தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண தீப்யோந்ய:” என்றிறே ஆளவந்தாரும் அருளிச் செய்தது.

விளக்கம் -ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி ஆகியவற்றிலிருந்து ஆத்ம ஸ்வரூபம் இன்னது என்று ப்ரமாணம் கூறாமல், ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததான “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்பதை இங்கு ஏன் எடுத்தார்? ஏனென்றால், தத்வத்தை வெளிப்படுத்தக் கூடியச் ச்ருதி முதலானவற்றைக் காட்டிலும், அத்தகைய தத்துவத்தை நேரடியாக அறிந்தவர்களில் முதன்மையாக உள்ளவராகிய ஆழ்வாருடைய சொற்களே தத்வத்தை நிர்ணயம் செய்வதற்கான முக்கியமான ப்ரமாணமாக இருக்கமுடியும் என்று வெளிப்படுத்தவே இவ்விதம் செய்கிறார். ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (20) - விதயச்ச வைதிகாஸ் த்வதீயகம்யீர மநோநுஸாரிண: - வேத விதிகள் கூட உனது அடியார்கள் செலுத்தியபடி உள்ள கம்பீரமான திருவுள்ளத்தைப் பின்பற்றி அல்லவோ செல்கின்றன - என்று உயர்ந்த ஆசார்யராகிய ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். ஸ்வரூபம் என்றால் தன்மை, அதாவது ஆத்மாவிற்கே உரிய ரூபம். “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்றால், ஒன்றுக்கொன்று மேலாக உள்ளதான அன்னமயம், ப்ராணமயம், மநோமயம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ள ஆத்மா என்று கருத்து. சூர்ணையின் உள்ள “தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய்” என்ற இடத்தில், “புத்தி” என்பதன் மூலம் “மஹாந்” என்று தத்வத்தால் நிலைநாட்டப்படும் அந்தகரணம் கூறப்படுகிறதா அல்லது ஞானம் கூறப்படுகிறதா என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இங்கு ஞானம் என்பதே இவருடைய திருவுள்ளமாக இருத்தல் வேண்டும்; ஏனென்றால் தத்வசேகரம் என்று நூலில், சரீரம் முதலானவற்றுக்கு உள்ள வேறுபாட்டை அருளிச்செய்யும்போது இவ்விதமே உரைத்தார் மேலும் ஆத்மஸித்தியில் - தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண தீப்யோந்ய: - சரீரம், இந்த்ரியம், மனம், ப்ராணன், ஞானம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது - என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார்.

5. ஆத்ம ஸ்வரூபம் தேஹாதி விலக்ஷணமானபடியென்? என்னில்;

அவதாரிகை - உத்தேசம், லக்ஷணம், பரீக்ஷை என்று மூன்று வகைப்பட்டிதே தத்வ நிர்ணய க்ரமமிருப்பது; அதில் “சித்துமசித்துமீச்வரனும்” என்று தத்வ த்ரயத்தையு முத்தேசித்து, உத்தேச க்ரமத்திலே அவற்றினுடைய ஸ்வரூப சோதனம் பண்ணுவதாக நினைத்து, ப்ரதமத்திலே சிச்சப்தோத்திஷ்டனான ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூப சோதனம் பண்ணுவதாக உபக்ரமித்து “தேஹேந்த்ரியமந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய்” என்று தொடங்கி “சேஷமாயிருக்கும்” என்னுமளவாக ஸ்வரூப லக்ஷணத்தை அருளிச்செய்தார். அதைப் பரீக்ஷிக்கிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய தேஹாதி விலக்ஷணத்தை சோதிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுக்களுடைய ப்ரசநத்தை அநுபாஷிக்கிறார்; (ஆத்மஸ்வரூபம் தேஹாதி விலக்ஷணமானபடியென்? என்னில்) என்று.

விளக்கம் - ஒரு பெயர் மூலம் ஒரு பொருளை உணர்த்தல், இலக்கணம் மூலம் உணர்த்துதல், சோதித்துப் பார்த்து உணர்த்துதல் என மூன்று வகையாக தத்வமானது நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறது. அவற்றில், “சித், அசித், ஈச்வரன்” என்றுள்ள மூன்று தத்வங்களையும் பெயர் கொண்டு உணர்த்தி, அதே வரிசையில் அவற்றின் ஸ்வரூபம் இன்னது என்று உரைப்பதற்காக, முதலில் சித் என்ற சொல் மூலம் கூறப்படும் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உரைக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே கடந்த சூர்ணையில், “தேஹேந்த்ரியமந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய்” என்று தொடங்கி, “சேஷமாய் இருக்கும்” என்று முடித்து, ஆத்மாவின் ஸ்வரூப இலக்கணத்தை உரைத்தார். அதனை மேலும் விரிவாக ஆராய்கிறார். அவற்றில் முதலில் ஆத்மாவின் தன்மையானது சரீரம் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளதை ஆராய்வது என்று திருவுள்ளம் பற்றி, அதனை அறிவதற்கான ஆர்வத்துடன் உள்ளவர்களுக்கு எழக்கூடிய கேள்வியைத் தானே எழுப்புகிறார்.

வ்யாக்யானம் - இது தன்னை தத்வசேகரத்தில் இவர் தாமே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார். “தேஹம் அநேகாவயவ ஸங்காதாத்மக மென்னுமிடம் ஸித்தம்; அதில் எல்லா அவயவங்களுக்கும் சைதந்யமுண்டாகில், அநேக சேதநோபலப்தி ப்ரஸங்கிக்கும். அவயவங்களுக்கு அந்யோந்யம் அவிவாத நியமமும், அவற்றில் மமதா புத்தியும் மமதா

வ்யவஹாரமும் கூடாது. ஓரவயவத்துக்கே சைதந்யங்கொள்ளில், அது விச்சிந்நமானால் அவயவாந்தரம் அது அநுபவித்தத்தை ஸ்மரிக்கக்கூடாது. பின்பு, அஹம் புத்தி வ்யவஹாரங்களும் மமதாபுத்தி வ்யவஹாரங்களும் தவிரவேணும்; ஸர்வ சரீர வ்யாபியான ஸுக துக்காநுபவமும் கூடாது. அவயவ ஸங்காதாத்மகமன்று சரீரம்; அவயவி. அதிலே சைதந்யமென்னவுமொண்ணாது, உபலம்ப அநுபபத்திகள் இல்லாமையாலே அவயவி ஸ்வீகாரம் அநுபபந்நமாகையாலே. “கிஞ்ச, பால தேஹோஹம் மந்த ஜ்ஞாந:, யுவ தேஹோஹம் பஹு ஜ்ஞாந:, மம சரீரம்” என்று, சரீராஹமர்த்தங்களில் பிறக்கிற பேத ப்ரதிபத்தியும், பேத வ்யவஹாரமும் கூடாது; “மமாயமாத்மா” என்கிறவிடத்திற்போலே அமுக்க்யம் என்னவொண்ணாது; முக்க்யே பாதமில்லாமையாலே. அன்றிக்கே, அஹம் புத்திக்கு சரீரம் விஷயமென்று கொண்டாலும், ச்ருதியாலும் ச்ருத்யர்த்தாபத்திகளாலும் தேஹாதிரித்தனாய, தேஹாந்தர பரிக்க்ரஹ யோக்யனான ஆத்மா ஸித்தன். பாஹ்யேந்த்ரியங்களும் ஆத்மாவாகமாட்டாது; ஒருவனே ஸர்வேந்த்ரிய விஷயங்களையும் அறிகையால். இப்படிக் கொள்ளாதபோது “யாவனொருவன் நான் இவ்வர்த்தத்தைக் கண்டேன்; அந்த நானே ஸ்பர்சியா நின்றேன்” என்கிற ப்ரதிஸந்தாநமும் கூடாது. சக்ஷஸ்ஸே ஆத்மாவாகில், அந்தன் ரூபத்தை ஸ்மரியாதொழிய வேணும். ச்ரோத்ரமே ஆத்மாவாகில், பதிரன் சப்தத்தை ஸ்மரியாதொழிய வேணும். இப்படி மற்றை இந்த்ரியங்களிலும் கண்டு கொள்வது. அந்த:கரணமும் ஆத்மாவாகமாட்டாது, ஸ்மர்த்தாவினுடைய ஸ்மரணாதி கார்யங்களுக்கு கரணமாக கல்பிதமாகையாலே; இது தானே ஸ்மரிக்கிறது என்னவொண்ணாது; ஸ்மரணத்துக்குக் கரணமில்லாமையாலே. கரணமுமிது தானே என்னவொண்ணாது, விருத்தமாகையாலே வேறெயொன்று கரணமென்னில்; அது பாஹ்யகரணமாகில், அதில்லாதவனுக்கு ஸ்ம்ருதி கூடாது; ஆந்தர கரணமாகில் ஆத்மாவுக்கு மநஸ்ஸென்று பேரிட்டதாய்விடும். ஆந்தர கரணம் அபேக்ஷிதமாகில் இந்த்ரியார்த்த ஸம்பந்தமுண்டான போதெல்லாம ஜ்ஞாநம் பிறக்க வேணும். ஆகையால், மநஸ்ஸும் ஆத்மாவாக மாட்டாது. ப்ராணங்களும் ஆத்மாவாகமாட்டாது; ஸங்காத ரூபங்களாகையாலே, தேஹம் ஆத்மாவென்கிற பக்ஷத்துக்குச் சொன்ன தூஷணங்கள் இங்கும் துல்யம். ஜ்ஞாநமும் ஆத்மாவாகமாட்டாது; “எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, நசித்தது” என்று சக்ஷணிகமுமாய், ஆத்மதர்மமுமாய்த் தோற்றுக்கையாலே ஸ்த்திரனாயிருப்பானோராத்மா உண்டென்னு மிடம் “நேற்றுக் கண்ட நானே இன்றும் காணா நின்றேன்” என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞையாலே ஸித்தம்” என்று இப்படி விஸ்தரேண அருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் -இதனை ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யார், தன்னுடைய தத்வசேகரம் என்ற நூலில் விரிவாக அருளிச்செய்தார். அது என்னவென்றால் : சரீரமானது பலவிதமான உறுப்புக்களுடைய கூட்டம் என்பது அறிந்ததே. அதில் உள்ள அனைத்து உறுப்புக்களுக்கும் ஞானம் உண்டு என்று கூறினால், பல சேதநங்கள் ஒரே உடலில் உள்ளன என்றாகிவிடும். அந்த உறுப்புக்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் இடையில் விவாதம் ஏற்படும். அவற்றில், “நான், என்னுடையது” என்ற சிந்தனை ஏற்படும். ஏதேனும் ஒரு உறுப்புக்கு மட்டும் ஞானம் உள்ளது என்று கூறினால், அந்த உறுப்பு பாதிக்கப்பட்டால், மற்ற உறுப்புக்கள் அதனை எண்ணுவதை விளக்க இயலாது. மேலும் “நான், எனது” என்ற சிந்தனை ஏற்படக்கூடாது. சரீரத்தில் அனைத்து இடங்களிலும் பரவி நிற்பதான சுகம் மற்றும் துக்கம் ஆகிய அனுபவங்களும் ஏற்படாது. மேலும் உறுப்புக்களின் கூட்டம் என்பது சரீரம் அல்ல, உறுப்புக்களைக் கொண்டது மற்றும் அதில் ஞானம் உள்ளது என்று கூறுவதும் சரியல்ல. உறுப்புக்களைக் காட்டிலும் வேறானதாக உள்ளதும், அந்த உறுப்புகளைக் கொண்டதும் ஆகிய வஸ்துவிற்கு ஞானம் உள்ளதாகக் கூறுதல் கூடாது. இது பொருந்தாது. கிஞ்ச, பால தேஹோஹம் மந்த ஜ்ஞாந:, யுவ தேஹோஹம் பஹு ஜ்ஞாந:, மம சரீரம் - நான் குழந்தைச் சரீரம் கொண்டவன், எனக்கு ஞானம் குறைவாக உள்ளது; நான் வாலிபன் என்பதால் ஞானம் பலவாக உள்ளது; இது எனது சரீரம் - என்பது போன்று “சரீரம், நான்” என்பதில் ஏற்படுகின்ற பேத புத்தியும் கூடாது. மமாயமாத்மா - இது எனது ஆத்மா - என்றுள்ள இடத்தைப் போன்று அமுக்யமானது என்றும் எண்ணக்கூடாது; முக்கியம் என்று கொண்டால் பாதிப்பு ஏற்படாது என்னும் காரணத்தால் ஆகும். அல்லது அஹம் என்ற சிந்தனைக்குச் சரீரம் என்று கொண்டாலும், பொருந்தாது. ஏனென்றால் ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி மூலம் ஏற்படுகின்ற புத்தி ஆகியவற்றின் மூலமாக “சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் உள்ளான். வேறு வேறு சரீரத்தை எடுக்கவல்ல ஒருவன் உள்ளான்”, என்று ஆத்மாவைக் குறித்து உரைப்பதால் ஆகும். வெளி இந்திரியங்களும் ஆத்மா அல்ல, காரணம் ஒருவன் மட்டுமே அந்த அனைத்து இந்திரியங்களுடைய விஷயங்களை அறிவதால் ஆகும். இதனை ஏற்கவில்லை என்றால், “நான் இந்தப் பொருளைக் கண்டேன். நான் அதனைத் தொடுகிறேன்”, என்று ஒருவன் உரைப்பதாகக் கூறுவது பொருந்தாது. கண் என்பதே ஆத்மா என்றால், கண் தெரியாதவன் உருவத்தை எண்ணாமல் இருத்தல்வேண்டும்; காது என்பதே ஆத்மா என்றால், காது கேட்காதவன் ஓசையை எண்ணாமல் இருத்தல்வேண்டும். இது போன்றே

மற்ற இந்த்ரியங்களுக்கும் பொருந்தும். அடுத்து அந்தகரணமும் ஆத்மா அல்ல; காரணம் எண்ணும் ஒருவனுடைய சிந்தனைகளுக்குக் கருவியாக அந்தகரணத்தை ஏற்பதால் ஆகும். இந்த மனம் என்பது தானாகவே எண்ணமுடியாது; அது முரணாகிறது. ஆனால் எண்ணுவதற்கு வேறு இந்த்ரியம் இல்லை என்பதால், இந்த மனத்தையே கருவி என்று கூறமுடியாது; ஏனென்றால் முரண்பாடு ஏற்படும். சிந்தனை என்பது ஒரு வெளி இந்த்ரியந்த்தின் செயல்பாடு என்றால், அது இல்லை என்றால் ஞாபகம் கைகூடாது. அது உள்ளே இருக்கும் இந்த்ரியம் என்றால், ஆத்மாவிற்கு மனம் என்ற பெயர் வைத்ததாகிவிடும். உள் இந்த்ரியம் வேண்டும் என்றால், புலன்கள் மூலம் ஸம்பந்தம் ஏற்படும்போதெல்லாம் ஞானம் ஏற்படவேண்டும். எனவே மனம் என்பது ஆத்மா அல்ல. ப்ராணன்களும் ஆத்மா அல்ல. அவை பலவாக உள்ளதால், “சரீரம் என்பதே ஆத்மா” என்று கூறும்போது ஏற்பட்ட முரண்பாடுகள் அனைத்தும் இங்கும் பொருந்தும். ஞானம் என்பதும் ஆத்மா அல்ல; காரணம் “எனக்கு ஞானம் ஏற்பட்டது. எனக்கு ஞானம் அழிந்தது” என்பதாக ஞானமானது சூக்ஷ்மமாகவும், ஆத்மாவின் பண்பாகவும் உள்ளதால் ஆகும். ஆத்மா நிலையானது என்பது, “நேற்று கண்ட நானே இன்றும் காண்கிறேன்” என்று ஞாபகம் ஏற்படுவதால் ஆகும். இவ்விதமாக ஆத்மா குறித்து தத்வசேகரத்தில் விரிவாக அருளிச்செய்தார்.

6. தேஹாதிகள் “என்னுடைய தேஹாதிகள்” என்று ஆத்மாவில் வேறுபட்டுத் தோற்றுகையாலும், “இதம்” என்று தோற்றுகையாலும் ஆத்மா நானென்று தோற்றுகையாலும், இவை ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாமையாலும், ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும், இவை பலவாகையாலும், ஆத்மா ஒருவனாகையாலும் ஆத்மா இவற்றில் விலகுகின்றென்று கொள்ளவேண்டும்.

அவதாரிகை - இப்படி தனித்தனியே எடுத்துக் கழிக்குமளவில் க்ரந்த விஸ்தரமாமென்று மந்தமதிகளுக்கும் ப்ரதிபத்தி யோக்யமாம்படி தேஹாதிகளை ஸமுச்சித்யோபாதாநம் பண்ணி, அவற்றிற்காட்டில் ஆத்மாவுக்குண்டான வைலகூண்யத்தைச் சில யுக்தி விசேஷங்களாலே ஸுக்ரஹமாக அருளிச்செய்கிறார் (தேஹாதிகள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாக எடுத்து, “இது ஆத்மா அல்ல” என்று தள்ளியபடி இருந்தால், இந்த நூலானது அளவில் மிகவும் பெரிதாகிவிடும் என்று

எண்ணினார். ஆகவே குறைந்த அறிவு கொண்டவர்களும் கூட இத்தகைய அசித் தத்வங்களைத் தங்களுடைய நினைவில் வைத்துக் கொள்ளும்விதமாக, சரீரம் முதலானவற்றை ஒன்றாகத் திரட்டி எடுத்துக்கொண்டு, அவற்றைக் காட்டிலும் ஆத்மாவிடமிரு உள்ள மேன்மையை ஒரு சில யுக்தி விசேஷங்கள் மூலம் மிகவும் தெளிவாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தேஹாதிகள் “என்னுடைய தேஹாதிகள்” என்று ஆத்மாவில் வேறுபட்டுத் தோற்றுகையாலும், “இதம்” என்று தோற்றுகையாலும், ஆத்மா நானென்று தோற்றுகையாலும்) அதாவது தேஹாதிகளானவை என்னுடைய தேஹம், என்னுடைய இந்த்ரியம், என்னுடைய மநஸ்ஸு, என்னுடைய ப்ராணன், என்னுடைய புத்தி என்று மமதா புத்திக்கும் மமதா வ்யவஹாரத்துக்கும் விஷயமாய்க் கொண்டு, அஹமர்த்தபூதனான ஆத்மாவுக்கு அந்யமாய்த் தோற்றுகையாலும்; அப்படியே, “இது தேஹம், இது இந்த்ரியம்” என்று இதம் புத்தி வ்யவஹார விஷயமாய்க் கொண்டு அஹமர்த்த வ்யதிரிக்தமாய்த் தோற்றுகையாலும்; அங்ஙனன்றிக்கே ஆத்மா அஹமர்த்த பூதனாய்க் கொண்டு தோற்றுகையாலும் என்றபடி.

விளக்கம் - (தேஹாதிகள் “என்னுடைய தேஹாதிகள்” என்று ஆத்மாவில் வேறுபட்டுத் தோற்றுகையாலும், “இதம்” என்று தோற்றுகையாலும், ஆத்மா நானென்று தோற்றுகையாலும்) - சரீரம் போன்றவைகள், “என்னுடைய சரீரம், என்னுடைய இந்த்ரியம், என்னுடைய மனம், என்னுடைய ப்ராணன், என்னுடைய புத்தி” என்று “நான், என்னுடையது” என்பதான சிந்தனைகளுக்கு அடிப்படையாக இருப்பதால், “அஹம் - நான்” என்று சொல்லக்கூடியதான ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறாக வெளிப்படுவதாலும்; அது போன்றே “இது சரீரம், இது இந்த்ரியம்” என்று உரைக்கும் கூற்றுகளில், “இது” என்பது உரைப்பதன் மூலம் சிந்தனைக்கும் அடிப்படையாக உள்ள காரணத்தால், “நான்” என்பதைக் காட்டிலும் வேறாகப் புலப்படுவதாலும்; அவ்விதம் அல்லாமல் ஆத்மாவை “நான்” என்று உரைப்பதற்கு ஏற்றபடியாகக் கொண்டு புலப்படுவதாலும்.

வ்யாக்யானம் - (இவை ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாமையாலும், ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும்) “இவை” என்று தேஹேந்த்ரியாதிகளைப் பராமர்சிக்கிறது. தேஹம் ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாமையாவது, ஜாக்ரத் தசையில்

“ஸ்தூலோஹம், க்ருசோஹம்” இத்யாதிகளாலே, அஹம் புத்தி வ்யவஹார விஷயமாய்க் கொண்டு ஆத்மத்வேந தோற்றியிருந்ததேயாகிலும், ஸுஷுப்தி தசையில் அப்படி தோற்றாதிருக்கை. ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாவது, “உறங்குவதுக்கு முன்பு இவையெல்லாம் அறிந்திருந்த நான் உறங்குகிறபோது என்னுடம்புமுட்பட அறிந்திலேன்” என்று ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணுகையாலே, உபயாவஸ்த்தையிலும் தேஹாதந்யனாயிருப்பானொரு ஆத்மா உண்டென்று தோற்றுகை. அதவா, ஜநம மரண பாக்த்வத்தாலே தேஹம் ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாமையாலும், “நான் ஜநமாந்தரத்தில் பண்ணினவதினுடைய பலமிது” என்கிற லோக வ்யவஹாரத்தாலே, ஆத்மா ஜநம மரணாதி ரஹிதனாய்க் கொண்டு எப்போதும் தோற்றுகையாலும் என்னவுமாம். அப்படியே, சக்ஷராதி ரூபேண தோற்றியிருக்கிற இந்த்ரியங்கள், அந்தபதிராத்யவஸ்த்தைகளில் தோற்றாமையாலும்; ஸங்கல்பாதி ஹேதுத்வேந தோற்றியிருக்கிற மநஸ்ஸு, ஒரு காலவிசேஷங்களிலே மூடமாய்க் கொண்டு ஒன்றும் தோற்றாமையாலும்; உச்ச்வாஸ நிச்ச்வாஸாதிகளாலே தோற்றியிருக்கிற ப்ராணன்கள் ஓரோ மோஹ தசைகளிலே நெற்றியைக் கொற்றிப் பார்க்க வேண்டும்படி தோற்றாமையாலும்; விஷய க்ரஹண வேளையில் ப்ரகாசிக்கிற ஜ்ஞாநம் விஷய க்ரஹணாபாவ தசையில் தோற்றாமையாலும்; இப்படியன்றிக்கே, “நான் கண்ணும் செவியும் முன்பு விளங்கியிருந்தேன், இப்போது அந்தனும் பதிரனுமானேன்; முன்பு என்னுடைய மநஸ்ஸு விசதமாயிருக்கும், இப்போதொன்றும் தெரிகிறதில்லை; நானப்போது நிஷ்ப்ராணனாய்க் கிடந்தேன், இப்போது ஸப்ராணனானேன்; எனக்கப்போது ஜ்ஞாநமுண்டாயிருந்தது, இப்போது நசித்தது” என்று இவை தோற்றினபோதோடு தோற்றாதபோதோடு வாசியற ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும், இவை பலவாகையாலும், ஆத்மா ஒருவனாகையாலும் மீண்டும் இவையென்று தேஹாதிகளைப் பராமர்சிக்கிறது.

விளக்கம் - (இவை ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாமையாலும், ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும்) – “இவை” என்பதன் மூலம் சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்களைக் கூறுகிறார். சரீரம் “ஒரு சில நேரம் புலப்பட்டு, ஒரு சில நேரம் புலப்படாமல் இருத்தல்” என்பது என்னவென்றால், விழிப்பு நிலையில் உள்ளபோது “ஸ்தூலோஹம் க்ருசோஹம் – நான் பருத்தவன், நான் மெலிந்தவன்” என்பது போன்றதாக, “நான்” என்று உரைப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள ஆத்மாவுடன் சேர்ந்து சரீரமும் புலப்பட்டபடி உள்ளது;

ஆனால் உறங்கும்போது அவ்விதம் புலப்படாமல் உள்ளது. “ஆத்மா எப்போதும் புலப்பட்டபடி உள்ளது” என்றால், “உறங்கும் முன்பாக இவை அனைத்தையும் அறிந்தபடி உள்ள நான், உறங்கும்போது சரீரம் உட்பட எதனையும் அறியவில்லை”, என்று ஞாபகப்படுத்தி உரைப்பதால், விழிப்பு மற்றும் உறக்கம் ஆகிய இரண்டு நிலைகளிலும் சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மா என்று ஒருவன் உள்ளதாகப் புலப்படுதல் ஆகும். அல்லது பிறப்பு மற்றும் இறப்பு ஆகிய தருணங்களில் சரீரம் ஒரு சில நேரம் புலப்பட்டு, ஒரு சில நேரம் புலப்படாமல் உள்ளது; “நான் முந்தைய பிறவிகளில் செய்தவற்றின் பலன் இது” என்று இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் கூறுவதால், பிறப்பு மற்றும் இறப்பு ஆகியவை அற்றவனாகிய ஆத்மா எப்போதும் புலப்பட்டபடியே உள்ளது என்றும் கூறலாம். இதனைப் போன்றே, கண் முதலான இந்திரியங்களானவை குருடன் மற்றும் செவிடன் என்னும் நிலைகளில் வெளிப்படாமல் இருத்தல்; ஸங்கல்பம் போன்றவற்றுக்கு ஆதாரமாக உள்ள மனமானது, மயக்கம் போன்ற நிலையில் வெளிப்படாமல் உள்ளது; மூச்சை உள்ளிழுத்தல் மற்றும் விடுதல் என்பதான செயல்களில் வெளிப்பட்டபடி உள்ள ப்ராணனானது, ஒரு சில மயக்க நிலைகளில், சரீரத்தில் ப்ராணன் உள்ளது என்று நெற்றியைத் தட்டிப் பாந்தது அறியவேண்டும்படியாக உள்ளது; ஒரு பொருளை அறியும்போது வெளிப்படும் ஞானமானது, பொருள்களை அறியாமல் உள்ளபோது வெளிப்படாமல் உள்ளது. இவற்றை வேறுவிதமாகவும் உரைக்கலாம். “நான் முன்பு கண்களும் காதுகளும் நன்கு இயங்கும்படி இருந்தேன், இப்போது குருடனும் செவிடனும் என்றானேன். நான் முன்பு ப்ராணன் அடங்கிக் கிடந்தேன், இப்போது ப்ராணனுடன் உள்ளேன். எனக்கு அப்போது ஞானம் இருந்தது, இப்போது எனது ஞானம் அழிந்தது”, என்பது போன்ற விஷயங்கள் தோன்றும்போதும் தோன்றாதபோதும், ஆத்மா எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி புலப்பட்டபடியே உள்ளது; இவை பலவாக உள்ளபோதிலும் ஆத்மா ஒருவனே என்பதால், மீண்டும் “இவை” என்பதன் மூலம் சரீரம் முதலானவையே கூறப்பட்டதாகிறது.

வ்யாக்யானம் - தேஹத்துக்குப் பன்மை அநேகாவயவ ஸங்காதாத்மகமாகையாலே, இந்திரியங்களுக்குப் பன்மை சக்ஷுச்ச்ரோத்ராதி வ்யக்தி பேதத்தாலே. மநஸ்ஸுக்குப் பன்மை மநோ புத்தி சித்தாஹங்காரரூபமான பேதத்தாலே. ப்ராணனுக்குப் பன்மை, ப்ராணாபாநாதி பேதத்தாலே. புத்திக்குப் பன்மை, கட ஜ்ஞாந பட ஜ்ஞாநாதி பேதத்தாலே. இப்படி, தேஹாதிகளோரொன்றே பலவாகையரலும், இங்ஙனன்றிக்கே அஹம் புத்தி

வ்யவஹாரார்ஹனான ஆத்மா ஒருவனாகையாலும் ஆத்மா இவற்றில் விலக்ஷணென்று கொள்ளவேணும். அதாவது இப்படி தேஹாதி ப்ரகாரத்தையும், ஆத்மாவினுடைய ப்ரகாரத்தையும் நிரூபித்தால் ஆத்மா தேஹாதிகளானவற்றில் வேறுபட்டிருப்பா னொருவனென்று அவச்யமங்கீகரிக்க வேணுமென்கை.

விளக்கம் - சரீரத்திற்குப் பன்மை என்பது பல அவயவங்களுடன் சேர்ந்துள்ள தன்மையால் ஆகும். இந்தரியங்களுக்குப் பன்மையாவது கண், காது என்ற பல வேறுபாடுகளால் ஆகும். மனதிற்குப் பன்மையாவது மனம், புத்தி, சித்தம் மற்றும் அஹங்காரம் என்பது போன்ற வேறுபாடுகளால் ஆகும். ப்ராணனுக்குப் பன்மையாவது ப்ராணன், அபாநன் முதலிய பேதங்களால் ஆகும். புத்திக்குப் பன்மையாவது “இது குடம், இது துணி” என்பது போன்ற வேறுபாடுகளை அறிவதால் ஆகும். இப்படியாகச் சரீரம் முதலானவை ஒவ்வொன்றே பலவாகப் புலப்படுவதாலும், இவை போன்றல்லாமல் “நான்” என்று அறியத்தக்கவனாகிய ஆத்மா ஒருவனே என்பதாலும், ஆத்மா இவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று அறியவேண்டும். அதாவது, சரீரம் முதலானவற்றின் தன்மைகள் மற்றும் ஆத்மாவின் தன்மைகள் ஆகியவற்றை நிரூபித்தால், ஆத்மாவானது சரீரம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதை அவசியம் அறியவேண்டும் என்று கருத்து.

7. இந்த யுக்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாகிலும், சாஸ்த்ரபலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணாகக் கடவன்.

அவதாரிகை - இப்படி யுக்தியாலே ஸாதிதமானவர்த்தத்தை சாஸ்த்ரபலத்தாலே த்ருட்கரிக்கிறார் (இந்த யுக்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாகிலும் சாஸ்த்ர பலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணனாகக் கடவன்) என்று.

விளக்கம் - இவ்விதம் யுகம் மூலம் நிலை நிறுத்திய ஆழ்பொருளை, சாஸ்த்ரங்களுடைய வலிமையால் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணழிவுண்டேயாகிலும்) என்கையாலே ஸர்வதா இதுக்குக் கண்ணழிவு சொல்ல ஒருவர்க்கும் போகாது; அது தானுண்டாய்த்தாகிலும் இவ்வர்த்தம் ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி ஸகல சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, சாஸ்த்ர பலந்தானே

இவ்வர்த்தத்தை ஸாதிக்குமென்று கருத்து. “பஞ்சவிம்சோயம் புருஷ:”, “பஞ்சவிம்ச ஆத்மா பவதி”, “பூதாநி ச கவர்க்கேண சவர்க்கேண இந்த்ரியாணி ச; டவர்க்கேண தவர்க்கேண ஜ்ஞாந கந்தாதயஸ் ததா மந: பகாரேணைவோக்தம் பகாரேண தவஹஹ்ருதி: பகாரேண பகாரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே ஆத்மா து ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ச: ப்ரகீர்த்தித:”, “ய: பர: ப்ரக்ருதே: ப்ரோக்த: புருஷ: பஞ்சவிம்சக:, ஸ ஏவ ஸ்வபூதாத்மா நர இத்யபிதீ யதே”, “ஆத்மா சுத்தோக்ஷரச் சாந்தோ நிர்க்குண: ப்ரக்ருதே: பர:”, “ப்ரவ்ருத்த்யபசயெள ந ஸ்த ஏகஸ்யாகிலஜத்துஷு:”, “பிண்ட: ப்ருதக் யத: பும்ஸச் சிர: பாண்யாதி லக்ஷண:, ததோஹமிதி குத்ரைதாம் ஸம்ஜ்ஞாம் ராஜந் கரோம்யஹம்”, “கிம்த்வ மேதச்சிர: கிமநு உரஸ்தவ ததோதரம், கிமு பாதாதிகம் த்வம்வைதவைதத் கிம்மஹீ பதே ஸமஸ்தாவயவேப்யஸ் த்வம் ப்ருதக்பூப வ்யவஸ்திதம், கோஹமித்யேவ நிபுணோ பூத்வா சிந்தய பார்த்திவ”, “பஞ்சபூதாத்மகே தேஹே தேஹீ மோஹதமோ வ்ருத:, அஹம் மமைததிச்யுச்சை: குருதே குமதிர் மதிம் ஆகாசவாய்வக்நி ஜல ப்ருதிவீப்ய: ப்ருதக்ஸ்திதே, அநாத்மந்யாத்ம விஜ்ஞாநம் க: கரோதி களேபரே” என்று இப்படி ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி ஸகல சாஸ்த்ர ப்ரதிபந்நமான ஆத்மாவினுடைய தேஹாதி விலக்ஷணத்வம் துரபஹ்நவம் என்று நினைத்திறே சாஸ்த்ர பலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணனாகக் கடவனென்று ஸுநிச்சயமாக வருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - “கண்ணழிவுண்டேயாகிலும்” என்று கூறுவதன் மூலம், இத்தகைய யுகங்களுக்கு எந்தவிதத்திலும் அழிவு உரைக்க இயலாது. இதனையும் பிறர் மறுத்து உரைத்தாலும், இந்தக் கருத்துக்கள் அனைத்தும் ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி என்பதான அனைத்துவிதமான சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் வெளிப்படுவதால், சாஸ்த்ரங்களுடைய வலிமையாலும் இந்தக் கருத்துக்கள் நிலைநாட்டப்படுவதாகக் கருத்து. பஞ்சவிம்சோயம் புருஷ: - புருஷன் இருபத்து ஐந்தாவது தத்வமாகிறான் - என்றும், பஞ்சவிம்ச ஆத்மா பவதி - ஆத்மா இருபத்து ஐந்தாவது தத்வமாகிறான் என்றும், பூதாநி ச கவர்க்கேண சவர்க்கேண இந்த்ரியாணி ச; டவர்க்கேண தவர்க்கேண ஜ்ஞாந கந்தாதயஸ் ததா மந: பகாரேணைவோக்தம் பகாரேண தவஹஹ்ருதி: பகாரேண பகாரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே ஆத்மா து ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ச: ப்ரகீர்த்தித: - க வரிசையில் உள்ள எழுத்துக்களால் பஞ்சபூதங்களும், ச வரிசையில் உள்ள எழுத்துக்களால் கர்ம இந்த்ரியங்களும், ட வரிசை எழுத்துக்களால் ஞான இந்த்ரியங்களும், ப என்பதால் மனமும், ப2 என்பதால் அஹங்காரமும், ப3 என்பதால் மஹத் தத்வமும், ப4 என்பதால்

ப்ரக்ருதியும் கூறப்பட்டது. ம என்பதால் இருபத்து ஐந்தாவது தத்வமான ஆத்மா கூறப்படுகிறான் என்றும், ய: பர: ப்ரக்ருதே: ப்ரோக்த: புருஷ: பஞ்சவிம்சக:, ஸ ஏவ ஸ்வபூதாத்மா நர இத்யபிதீ யதே - இருபத்து ஐந்தாவது தத்வமாக எந்த ஒரு புருஷன் கூறப்படுகிறானே அவனே அனைத்து பூதங்களிலும் ஆத்மா எனப்படுகிறான் என்றும், ஆத்மா சுத்தோக்ஷரச் சாந்தோ நிர்க்குண: ப்ரக்ருதே: பர: - ஆத்மா தூய்மையானவன், அழிவற்றவன், சாந்தமானவன், மூன்று குணங்கள் அற்றவன், சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறானவன், அவனுக்கு வளர்தல் தேய்தல் இல்லை - என்றும், பிண்ட: ப்ருதக் யத: பும்ஸச் சிர: பாண்யாதி லக்ஷண:, ததோஹமிதி குத்ரைதாம் ஸம்ஜ்ஞாம் ராஜந் கரோம்யஹம் - எந்த ஒரு காரணத்தால் தலை, கை, கால், போன்ற உறுப்புக்கள் கொண்ட சரீரமானது ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறானதாக உள்ளதோ, அந்தக் காரணத்தால் “ஆத்மா” என்ற இதன் பெயரை நான் எங்கு கூறுவேன் - என்றும், கிம்த்வ மேதச்சிர: கிம்நு உரஸ்த்வ ததோதரம், கிமு பாதாதி கம் த்வம்வைதவைதத் கிம்மஹீ பதே ஸமஸ்தாவயவேப்யஸ் த்வம் ப்ருதக்பூப வ்யவஸ்திதம், கோஹமித்யேவ நிபுணோ பூத்வா சிந்தய பார்த்திவ - நீ இந்தத் தலையா அல்லது தலை உன்னுடையதா, நீ இந்த வயிறா அல்லது வயிறு உன்னுடையதா, நீ இந்த கால் போன்றவையா அல்லது அவை உன்னுடையதா? நீ அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறானவனாக உள்ளாய், நீ அனைத்தும் அறிந்தவனோ? அப்படியெனில் இவற்றில் நீ யார் என்று சிந்திப்பாயாக - என்றும், பஞ்சபூதாத்மகே தேஹே தேஹீ மோஹதமோ வ்ருத:, அஹம் மமைததிச்ச்யுச்சை: குருதே குமதிர் மதிம் ஆகாசவாய்வக்நி ஜல ப்ருதிவீப்ய: ப்ருதக்ஸ்திதே, அநாத்மந்யாத்ம விஜ்ஞாநம் க: கரோதி களேபரே - தூய்மையான ஜீவாத்மா, தீயபுத்தி காரணமாக இருனால் சூழப்பட்டவனாக, ஐந்து பூதங்களுடைய மாறுபாடாக உள்ள இந்தச் சரீரத்தில் “நான், என்னுடையது” என்று அகப்படுகிறான். பஞ்சபூதங்களைக் காட்டிலும் வேறாக ஆத்மா உள்ளபோது, யார் இந்தச் சரீரத்தை ஆத்மா என எண்ணுவான்? - என்றும் உள்ள ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி முதலான அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் வெளிப்படுவதாகிய “ஆத்மா சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது” என்று அறிதல் மிகவும் கடினமானது எனபதை அறிந்த காரணத்தால்தான், தகுந்த சாஸ்த்ரங்களின் வலிமையைத் துணையாகக் கொண்டு இங்கு இவர் “ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணமாகக் கடவன்” என்று அருளிச் செய்கிறார்.

8. அஜடமாகையாவது ஜ்ஞாநத்தையொழியவும் தானே தோற்றுகை.

வ்யாக்யானம் - அஜடத்வமாவது-அந்நயாதீந ப்ரகாசத்வம், ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வ மென்றபடி. ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமாகையாவது, தீபம் தீபாந்தர நிரபேக்ஷமாக ஸ்வவ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவாகிறவோபாதி ப்ரகாசாந்தர நிரபேக்ஷமாக ஸ்வவ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவாகை. அத்தையருளிச் செய்கிறார் “ஜ்ஞாநத்தையொழியவும் தானே தோற்றுகை” என்று. “ஹ்ருத்யந்தர் ஜ்யோதி: புருஷ:”, “அத்ராயம் புருஷஸ் ஸ்வயம் ஜ்யோதிர் பவதி”, “விஜ்ஞாநகந:”, “ஆத்மா ஜ்ஞாநமய:”, “தச்ச ஜ்ஞாநமயம் வ்யாபி ஸ்வஸம்வேத்ய மநூபமம்”, “ஆத்ம ஸம்வேதயம் தத் ஜ்ஞாநம்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - அஜடமாக உள்ள தன்மை என்றால், மற்றவற்றின் உதவி இன்றி தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் தன்மை ஆகும். இதனை ஸ்வயம்ப்ரகாசம் எனலாம். ஆத்மாவின் ஸ்வயம்ப்ரகாசம் என்றால்: ஒரு தீபமானது தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு வேறு ஒரு தீபத்தை எதிர்பாராமல் இருந்தபடி தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்துவது போன்று, ஆத்மாவும் தனது இருப்பை வெளிப்படுத்த வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்தவல்லதாகும். இதனையே “ஜ்ஞாநத்தையொழியவும் தானே தோற்றுகை” என்று அருளிச்செய்கிறார். ப்ரு. (6-3-7) ஹ்ருத்யந்தர் ஜ்யோதி: புருஷ: - இதயத்தில் ப்ரகாசித்தபடி உள்ள ஆத்மா - என்றும், ப்ரு. (6-3-9) - அத்ராயம் புருஷஸ் ஸ்வயம் ஜ்யோதிர் பவதி - இங்கு ஆத்மா தானாகவே வெளிப்படுகிறான் - என்றும், ப்ரு. (4-4-12) - விஜ்ஞாநகந: - ஞானமே வடிவமாக உள்ளவன் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-7-32) - ஆத்மா ஜ்ஞாநமய: - ஆத்மா ஞானமயமாக உள்ளான் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-22-42) - தச்ச ஜ்ஞாநமயம் வ்யாபி ஸ்வஸம்வேத்ய மநூபமம் - அந்த ஆத்மா ஞானமயமாக உள்ளான், அனைத்து இடத்திலும் நிறைந்துள்ளான், தானே தன்னை அறிகிறான், தனக்கு ஒப்புமை இல்லாதவன் - என்றும், ஆத்ம ஸம்வேதயம் தத் ஜ்ஞாநம் - ஆத்மாவைக் குறித்து தானாகவே அறியப்படுகிறது - என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள் காண்க.

9. ஆநந்தரூபமாகையாவது - ஸுகரூபமாயிருக்கை.

வ்யாக்யானம் – ஆநந்தரூபத்வமாவது ஸ்வத ஏவேஷ்டத்வம். அதாவது ஸ்வபாவமே யநுகூலமாயிருக்கை. “அநுகூலம் ஸுகம் துக்கம் ப்ரதிகூலமிதி ஸ்திதே:; ஸ்வாத்மா ஸ்வஸ்யாநுகூலோஹீத்யாத்ம ஸாக்ஷிக ஏவ ஸ” என்கிறபடியே தனக்குத்தானே ஸுகரூபமாயிருக்கையென்றபடி.

விளக்கம் - ஆனந்தரூபமாக உள்ள தன்மை என்றால் “இயல்பாகவே இஷ்டமானதாக இருத்தல்”; அதாவது தனது இயல்பாகவே ஏற்புடையதாக இருத்தல். அநுகூலம் ஸுகம் துக்கம் ப்ரதிகூலமிதி ஸ்திதே:; ஸ்வாத்மா ஸ்வஸ்யாநுகூலோஹீத்யாத்ம ஸாக்ஷிக ஏவ ஸ - ஸுகம் என்பது ஏற்புடையது, துக்கம் என்பது ஏற்புடையதல்ல, தனது ஆத்மா ஏற்புடையவனே ஆவான், அவன் தனக்குத்தானே ஸாக்ஷியாக உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்குத் தானே இன்பம் அளிக்கவல்லவனாக உள்ளான்.

10. உணர்ந்தவன் ஸுகமாக உறங்கினேனென்கையாலே.

அவதாரிகை - இப்படி ஆத்மஸ்வரூபம் ஸுகரூபமாயிருக்குமென்னுமிதில் ஸுப்த ப்ரபுத்த ப்ரத்யபிஜ்ஞையை ப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கிறார் “உணர்ந்தவன்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஆத்ம ஸ்வரூபமானது ஸுகரூபமாக உள்ளது என்பதற்கு, ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்து எழுந்த ஒருவன் தனக்கு முன்பு இருந்த நிலையின் ரூபகம் குறித்து உரைப்பதை ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “ஸுகமாக வுறங்கினேனென்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞைதானே இதில் ப்ரமாணம்” என்றிறே தத்வசேகரத்திலும் இவரருளிச் செய்தது. ஸுஷுப்தி தசையில் பராகர்த்தாநுபவமில்லாமையாலும், ப்ரத்யகர்த்த ஸ்புரணமுண்டாகையாலும் ஸுப்தோத் திதனாலே பராம்ருஷ்டமான ஸுகம் ஸ்வரூப ஸுகமாக வேணுமிறே. “இப்போது ஸுகம் பிறக்கும்படி யுறங்கினேன்” என்றன்றோ “ஸுகமாக வுறங்கினேன்” என்கிற விதுக்குப் பொருள் என்னவொண்ணாது. ப்ரதிபத்தி சரீரம் அப்படியன்றிக்கே “இனிதாகப் பாடினேன்” என்கிறாப் போலேயிருக்கையாலே. இது தன்னை பாஷ்யத்திலே “ஏவம் ஹி ஸுப்தோத்திதஸ்ய பராமர்ஸு:; “ஸுகம் அஹம் அஸ்வாப்ஸம்” இதி | அநேந ப்ரத்யவமர்ஸுந ததாநீம் அபி அஹம் அர்தஸ்ய ஏவ ஆத்மந: ஸுகித்வம் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ச

ஜ்ஞாயதே | ந ச வாச்யம் யதேதாநீம் ஸுகம் பவதி ததா ததாநீம் அஸ்வாப்யம் இத்யேஷா ப்ரதிபத்தி: இதி அதத்ரூபத்வாத் ப்ரதிபத்தே:” என்று பாஷ்யகாரரருளிச் செய்தார். ஸ்வரூபமநுகூலமன்றாகில், ப்ரேமாஸ்பதத்வம் கூடாது. “ஆச்சர்யவத் பச்யதி கச்சிதேநம்” இத்யாதிகளாலும் இவ்வர்த்தம் ஸித்தம். “ஆர்த்ரம் ஜ்வலதி”, “நிர்வாணமய ஏவாயமாத்மா”, “ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா”, “ஜ்ஞாநாநந்தைக லக்ஷணம்” இத்யாதி ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாலும் ஆத்மாவினுடைய ஆநந்தரூபத்வம் ஸுஸ்பஷ்டம். ஆக கீழ் ப்ரக்ருதே: பரத்வம் சொல்லுகையாலே, தேஹாத்ம வாதம் நிரஸ்தமாய்த்து; அஜடத்வாநந்த ரூபத்வங்களைச சொல்லுகையாலே ஜடாத்ம வாதம் நிரஸ்தமாய்த்து.

விளக்கம் - தத்வசேசரம் என்ற க்ரந்தத்தில், “ஸுகமாக உறங்கினேனென்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞைதானே இதில் ப்ரமாணம்” என்று இவரே அருளிச்செய்தார். ஆழ்ந்த உறக்கத்தின்போது ஆத்மாவிற் கு வெளிவஸ்துக்கள் குறித்த அனுபவம் இல்லை என்பதாலும், தன்னைத்தானே உணர்ந்தபடி உள்ள நிலை உள்ளது என்பதாலும், விழித்து எழுந்த ஒருவனுக்கு, சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறாக நின்று அனுபவித்த சுகம் என்பது, ஆத்மாவின் சுகமாகவே இருத்தல் வேண்டும் அல்லவோ? “விழித்து எழுந்த பின்னர் சுகம் கிட்டும்படியாக நான் உறங்கினேன்” என்பதை “சுகமாக உறங்கினேன்” என்பதற்கு பொருளாக உரைக்கக் கூடாது. முன்பு நடந்த நிகழ்வைக் கூறும்போது சரீரம் தொடர்ந்தபடி உள்ளதன் காரணமாக, “நான் இனிதாகப் பாடினேன்” என்று கடந்த காலமாகக் கூறுவது போன்றே உறக்க விஷயத்திலும் கூறவேண்டும். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்- ஏவம் ஹி ஸுப்தோத்திதஸ்ய பராமர்ஸு:; “ஸுகம் அஹம் அஸ்வாப்யம்” இதி | அநேந ப்ரத்யவமர்ஸேந ததாநீம் அபி அஹம் அர்தஸ்ய ஏவ ஆத்மந: ஸுகித்வம் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ச ஜ்ஞாயதே | ந ச வாச்யம் யதேதாநீம் ஸுகம் பவதி ததா ததாநீம் அஸ்வாப்யம் இத்யேஷா ப்ரதிபத்தி: இதி அதத்ரூபத்வாத் ப்ரதிபத்தே: - உறக்கத்திலிருந்து எழுகின்ற எந்த ஒருவனும், “அஹம் = நான்” என்பதிலிருந்து விலகி உள்ளதும், மற்ற அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளதும் ஆகிய ஞானமாகிய நான், அஜ்ஞானத்திற்குச் சாட்சியாக இருந்தேன்”, என்று கூறுவதில்லை; மாறாக, “நான் சுகமாக உறங்கினேன்” என்று அல்லவோ உறக்கத்திலிருந்து எழுந்த ஒருவனின் நினைவுகள் உள்ளன - என்று அல்லவோ ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். ஆத்மஸ்வரூபம் ஏற்புடையதாக இல்லை என்றால் அதில் நமக்குப் பற்றுதல் ஏற்படவும் செய்யாது. கீதை (2-29) – ஆச்சர்யவத் பச்யதி கச்சிதேநம் - உயர்ந்தவன் மட்டுமே இந்த ஆத்மாவை வியப்புடன் காண்கிறான் -

என்பது போன்ற வாக்கியங்களாலும் இந்தக் கருத்து வெளிப்படுகிறது. தை. - ஆர்த்ரம் ஜ்வலதி - ப்ராசித்தபடி உள்ளது - என்றும், நிர்வாணமய ஏவாயமாத்மா - ஆனந்தமயமானவன் - என்றும், ஜ்ஞாந ஆநந்தமய: ஆத்மா - ஞானம் மற்றும் ஆனந்தத்தையே ரூபமாக கொண்டவன் - என்றும் உள்ள ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளால் ஆத்மாவின் ஆனந்தரூபமானது புலப்படுகிறது. எனவே “சரீரத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது” என்று கூறியுள்ளதால், சரீரமே ஆத்மா என்ற வாதம் தள்ளப்பட்டது. ஆத்மாவிற்கு ஜடமற்ற தன்மை மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றைக் கூறுவதால், ஆத்மா ஜடமானது என்ற வாதம் மறுக்கப்பட்டது.

11. நித்யமாகையாவது - எப்போதுமுண்டாகை.

வ்யாக்யானம் – நித்யத்வமாவது ஸர்வகால வர்த்தித்வம். அத்தையருளிச் செய்கிறார், “எப்போது முண்டாகையென்று”.

விளக்கம் - நித்யம் என்றால் அனைத்து காலத்திலும் தொடர்ந்தபடி உள்ள தன்மையாகும். இதனை இங்கு “எப்போதும் உண்டாகை” என்று அருளிச்செய்கிறார்.

12. எப்போதுமுண்டாகில் ஜந்ம மரணங்களுண்டாகிறபடி யென்னென்னில்; ஜந்மமாவது – தேஹ ஸம்பந்தம்; மரணமாவது – தேஹ வியோகம்.

அவதாரிகை – ஏதத் விரோதி சங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் “எப்போதுமுண்டாகில்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “ஆத்மா நித்யமானது” என்ற ஞானத்திற்கு விரோதியாக உள்ள சந்தேகத்தைத் தானே எழும்பிக் கொண்டு, அதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது ஆத்மா ஸர்வகால வர்த்தியாயிருக்குமாகில் “ப்ரஜாபதி: ப்ரஜா அஸ்ருஜத”, “ஸந்முலாஸ் ஸோம்யேமாஸ் ஸர்வா: ப்ரஜா:”, “யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே”, “யத: ப்ரஸூதா ஜகத: ப்ரஸூதீ தோயேந ஜீவாந வ்யஸஸர்ஜ பூம்யாம்” இத்யாதி ச்ருதி வாக்யங்களால் ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்படுகிற ஜந்ம

மரணங்களுண்டாகிறபடி யென்னென்னில், அவற்றிற் சொல்லுகிற ஜந்மமாவது தேஹ ஸம்பந்தம், மரணமாவது தேஹ வியோகமென்கை. நித்யனாகில் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஏகத்வாவதாரணம் கூடாதென்னில், ஏகத்வமாவது நாமரூப விபாகாபாவமாகையாலே கூடும். ஸம்ஹார தசையில ஆத்மாவில்லையாகில், ஈச்வரனுக்கு உபாதாந்தவங்கூடாது, அக்ருதாபயாகமக்ருத விப்ரணாசங்களும் வரும், ஆகையால் ஆத்ம நித்யத்வம் கொள்ளவேணும். “ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபச்சித்”, “ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவிசநீசௌ”, “நித்யோ நித்யாநாம்”, “ப்ரக்ருதிம் புருஷம்சைவ வித்யநாதீ உபாவபி”, “ந ஜாயதே ம்ரியதேவா கதாசிந்நாயம் பூத்வா பவிதா வா ந பூய:; அஜோ நித்யச் சாச்வதோயம் புராணோ ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே” என்று ஆத்ம நித்யத்வ ப்ரதிபாதகங்களான ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் அநேகங்களிறே.

விளக்கம் - “ஆத்மா அனைத்து காலங்களிலும் உள்ளதாகும்” என்று கூறியதால், ப்ரஜாபதி: ப்ரஜா அஸ்ருஜத - நான்முகன் உயிர்களைப் படைத்தான் - என்றும், ஸந்மூலாஸ் ஸோம்யேமாஸ் ஸர்வா: ப்ரஜா: - அனைத்தும் ஸத் என்ற ப்ரஹ்மத்தையே காரணமாகக் கொண்டவை ஆகும் - என்றும், யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே - அனைத்தும் எதனிடமிருந்து உற்பத்தி ஆனதோ - என்றும், யத: ப்ரஸூதா ஜகத: ப்ரஸூதீ தோயேந ஜீவாந் வ்யஸஸர்ஜ பூம்யாம் - ப்ரக்ருதியானது எந்த ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து தோன்றியதோ, அத்தகைய ப்ரஹ்மமானது நீர் முதலாவற்றுடன் ஆத்மாவையும் படைத்தது - என்றும் உள்ள ச்ருதி வாக்கியங்கள் முலம், ஆத்மாவிற்கு உரைக்கப்படும் பிறப்பு மற்றும் இறப்பு ஆகியவை எப்படி ஏற்கப்படும் என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவற்றில் கூறப்படும் பிறப்பு என்பது சரீரத்துடன் ஆத்மாவிற்கு ஏற்படும் ஸம்பந்தம், இறப்பு என்பது சரீரத்தை விட்டுப் பிரிதல் என்பது ஆகும். ஆனால் “ஆத்மா எப்போதும் உள்ளதாகும்”, என்று கூறினால், “ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ப்ரஹ்மம் மட்டுமே இருந்தது” என்று கூறுவது பொருந்தாது அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “ஒன்றாகவே இருந்தது” என்றால் அனைத்து ஒரு ப்ரஹ்மமாக, பெயர் மற்றும் ரூபம் என்ற வேறுபாடுகள் இன்றி உள்ளதால் பொருந்தும். ப்ரளய காலத்தில் ஆத்மா இல்லையென்றால், ஈச்வரனுக்கு உபாதானக்காரணமாக உள்ள நிலையானது பொருந்தாது; மேலும் காரணம் இன்றி கர்மபயன்கள் ஏற்படுகின்றன என்ற தோஷமும் ஏற்படும். எனவே ஆத்மாக்கள் நித்யமே ஆகும் என்றே கொள்ளவேண்டும். கட. (2-18) - ந ஜாயதே ந ம்ரியதே வா விபச்சித் - அவன் பிறப்பதும் இல்லை, இறப்பதும் இல்லை -

என்றும், ச்வே. (1-19) - ஜ்ஞா ஜ்ஞௌ த்வா அஜௌ ஈச அநீசௌ - அறிந்தவன், அறியாதவன் என்று இரண்டு பிறப்பற்றவர்கள் ஈசன், அநீசன் என்று கூறப்படுகிறார்கள் - என்றும், ச்வே. (6-13) - நித்யோ நித்யாநாம் - நித்யர்களுக்குள் நித்யனாக உள்ளவனும் - என்றும், கீதை (13-19) - ப்ரக்ருதிம் புருஷம் ச ஏவ வித்த்யநாதீ உபாவபி - ப்ரக்ருதி, புருஷன் என்ற ஜீவாத்மா ஆகிய இரண்டும் எப்போதும் சேர்ந்தே எல்லையற்ற காலமாக உள்ளன - என்றும், கீதை (2-20) - ந ஜாயதே ம்ரியதேவா கதாசிந்நாயம் பூத்வா பவிதா வா ந பூய:, அஜோ நித்யச் சாச்வதோயம் புராணோ ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே - ஆத்மா பிறப்பதும் இல்லை, இறப்பதும் இல்லை; முன்பு உண்டாகி பின்பு இல்லை என்பதும் இல்லை; ஆத்மா பிறப்பற்றவன்; நித்யமானவன்; அனைத்து காலங்களிலும் உள்ளவன்; பழமையானவன்; சரீரம் கொல்லப்பட்டாலும் ஆத்மா கொல்லப்படாதவன் - என்றும் உள்ள பல ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி வாக்கியங்கள், ஆத்மாவின் நித்யமாக உள்ள தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

13. அணுவானபடி என்னென்னில்.

அவதாரிகை - அசித் விலக்ஷணமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாய், நித்யமாயிருந்தாலும் விபுவாயிருக்கலாமிநே; ஏவம் பூதமான ஆத்ம ஸ்வரூபமணுவென்று அறியும்படி யெங்ஙனே என்கிற ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தையநுவதிக்கிறார் (அணுவானபடி யென்னென்னில்) என்று.

விளக்கம் - அசித் பொருள்களைக் காட்டிலும் மேம்பட்டதாகவும், ஜடப்பொருள் அல்லாததாகவும், ஆனந்தரூபமாக உள்ளதாகவும், நித்யமாகவும் இருக்கின்ற ஆத்மாவானது “எங்கும் நிறைந்தது” என்ற தன்மை கொண்டிருக்கலாம் அல்லவா? ஆனால் இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவானது அணு அளவே ஆனது என்று எப்படி அறியப்படுகிறது என்று அறிவுள்ளவர்கள் எழுப்பும் கேள்வியை உரைக்கிறார்.

14. ஹ்ருதய ப்ரதேசத்தில் நின்று உத்க்ரமித்துப் போவது வருவதாமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, ஆத்மா அணுவாகக் கடவது.

அவதாரிகை – அதுக்கு உத்தரமருளிச் செய்கிறார் (ஹ்ருதய ப்ரதேசத்தில் நின்றுமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - அதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “ஹ்ருதிஹ்யேவாயமாத்மா” என்று ஹ்ருதய ஸ்திதியையும், “தேந ப்ரத்யோதேநைஷ ஆத்மா நிஷ்க்ராமதி சக்ஷுஷோவா மூர்த்நோவா அந்யேப்யோவா சரீர தேசேப்ய:” என்று உத்க்ரமணத்தையும், “யே வை கேசாஸ்மால் லோகாத் ப்ரயந்தி சந்த்ரமஸமேவ தே ஸர்வே கச்சந்தி” என்று கமநத்தையும், “தஸ்மால் லோகாத் புநரேத்யஸ்மை லோகாய கர்மணே” என்று ஆகமநத்தையும், நிர்தோஷ ப்ரமாணமான வேதாந்த சாஸ்தரம் சொல்லுகையாலே அணுவாகக் கடவதென்கை. விபுவாகில் இவையொன்றும் கூடாதிறே. ஸூத்ரகாரருமாத்மாவினுடைய வணுத்வம் ஸாதிக்கிறவளவில், “உத்க்ரந்தி கத்யாகதீநாம்” என்று இவற்றாலேயிறே முந்துற ஸாதித்தது. “ஏஷோணுராதமா சேதஸா வேதிதவ்ய:”, “வாலாக்ர சதபாகஸ்ய ச ததா கல்பிதஸ்ய ச, பாகோ ஜீவஸ்ஸ விஜ்ஞேய:”, “ஆராக்ர மாத்ரோ ஹ்யவரோபி த்ருஷ்ட” “ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தைக லக்ஷணம், த்ரஸரேணு ப்ரமாணாஸ்தே ரச்மி கோடி விபூஷிதா” இத்யாதி ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாலும் ஆத்மாவினுடைய அணுத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

விளக்கம் - ப்ர. (3-6) - ஹ்ருதி ஹி அயமாத்மா – இதயத்தில் ஆத்மா உள்ளது - என்று ஆத்மாவின் இருப்பு என்பதை இதயத்தில் உள்ளதாக உரைத்து, ப்ரு. (4-4-2) – தேந ப்ரத்யோதேந ஏஷ ஆத்மா நிஷ்க்ராமதி சக்ஷுஷோ வா மூர்த்நோ வா அந்யேப்யோ வா சரீர தேசேப்ய: - இறக்கும்போது இதயத்தின் உட்பகுதியில் உண்டாகும் ஒளியின் உதவியுடன் இந்த ஆத்மா கண் மூலமாகவோ, தலை வழியாகவோ, அல்லது சரீரத்தின் மற்ற பகுதிகள் வழியாகவோ வெளியே கிளம்புகிறான் - என்பதாக ஆத்மா வெளிக்கிளம்புவதை உரைத்து, கௌஷீ. (1-2) – யே வை கே ச அஸ்மாத் லோகாத் ப்ரயந்தி சந்த்ரமஸம் ஏவ தே ஸர்வே கச்சந்தி – இங்ருந்து புறப்படும் அனைத்து ஆத்மாக்களும் சந்த்ரமண்டலத்தையே அடைகின்றன - என்று ஆத்மா மேலே செல்வதையும், ப்ரு. (4-4-6) - தஸ்மாத் லோகாத் புநரேதி அஸ்மை லோகாய கர்மணே – அந்த லோகத்திலிருந்து கர்மம் இயற்றுவதற்காக மீண்டும் இங்கு வருகிறான் - என்று

ஆத்மா மீண்டும் இறங்கி வருவதையும், எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாத ப்ரமாணமாகிய வேதாந்த சாஸ்த்ரம் கூறுவதால், “ஆத்மா அணு அளவே ஆகும்” என்று கருத்து. ஆத்மாவானது விபு என்பதால், இவை எதுவும் பொருந்தாது. ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரரும் ஆத்மாவின் அணு அளவு குறித்து உரைக்கும்போது, ப்ர. ஸூ. (2-3-20) - உத்க்ராந்தி கதி ஆகதீநாம் - சரீரத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்புதல், நகர்தல், மீண்டும் திரும்புதல் ஆகியவை கூறப்படுவதால் (விபு அல்லன்) என்று உரைத்தார். மேலும் முண். (3-1-9) - ஏஷ அணு: ஆத்மா சேதஸா வேதிதவ்ய: - அத்தகைய அணு அளவுள்ள ஜீவாத்மா - என்றும், ச்வே. (5-9) - வாலாக்ர சத பாகஸ்ய சததா கல்பிதஸ்ய ச | பாகோ ஜீவ: ஸ விஜ்ஞேய: - நெல் நுனியின் நூறில் ஒரு பங்கை எடுத்து, அதனை நூறு பாகமாக வெட்டினால், அதில் ஒரு பாகமே ஜீவனுடைய அளவு என்று அறியவேண்டும் - என்றும், ச்வே. (5-8) - ஆராக்ரமாத்ர: ஹி அவரோபி த்ருஷ்ட: - சாட்டை நுனியில் உள்ள முள் போன்று நுண்ணியவன் - என்றும், ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தைக லக்ஷணம், த்ரஸரேணு ப்ரமாணாஸ்தே ரச்மி கோடி விபூஷிதா - அணு அளவே உள்ளது; ஞானமயமானது; மூன்று அணுக்கள் சேர்ந்த அளவுள்ள துகளாக நின்று, கோடிக்கணக்கான ஒளியுடன் ப்ரகாசிக்கிறது - என்றும் உள்ளது போன்ற பல ச்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்கியங்களாலும், ஆத்மாவின் அணுவாக உள்ள தன்மையானது நன்கு உறுதியாக்கப்பட்டது.

15. அணுவாய், ஹ்ருதயத்தளவிலே நிற்குமாகில் சரீரமெங்குமொக்க ஸுகதுக்கங்களை புஜிக்கிறபடியென்னென்னில்.

அவதாரிகை - இப்படியிருக்குமாகில் ஸர்வ சரீர வ்யாபியான ஸுகதுக்காநுபவம் கூடும்படியெங்ஙனே யென்கிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (அணுவாய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் உள்ளபோது, சரீரம் முழுவதும் பரவி நிற்கும் சுகம் மற்றும் துக்கத்தை ஆத்மா அனுபவிப்பது என்பது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அணுபரிமாணமாய் ஹ்ருதய ப்ரதேசமாத்ரத்திலே நின்று விடுமாகில் “பாதே மே வேதநா சிரஸி மே வேதநா, பாதே மே ஸுகம் சிரஸி மே ஸுகம்”

என்று ஆபாதசூடம் சரீரமெங்குமொக்க ஸுகதுக்கங்களை புஜிக்கிறபடி யெங்ஙனே யென்னில் என்கை.

விளக்கம் - அணு அளவேயாக இருந்து, இதயத்தில் மட்டுமே நின்றுவிடுகிறது என்றால், “பாதே மே வேதநா சிரஸி மே வேதநா, பாதே மே ஸுகம் சிரஸி மே ஸுகம் – எனது கால்கள் வலிக்கிறது, எனது தலை வலிக்கிறது. எனது கால்கள் ஸுகமாக உள்ளன, எனது தலை ஸுகமாக உள்ளது” என்பதற்கு ஏற்ப, கால் தொடங்கி தலை முடிய உள்ள சுகதுக்கங்களை நாம் உணர்வது எப்படிப் பொருந்துகிறது என்ற கேள்வி எழுகிறது.

16. மணி த்யுமணி தீபாதிகள் ஓரிடத்திலேயிருக்க ப்ரபை எங்குமொக்க வ்யாபிக்குமாபோலே ஜ்ஞாநம் எங்குமொக்க வ்யாபிக்கையாலே அவற்றை புஜிக்கத் தட்டில்லை.

அவதாரிகை - அதுக்கு உததரமருளிச் செய்கிறார் (மணி த்யுமணி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, மணி த்யுமணி தீபாதிகளாகிற ப்ரபாவத் பதார்த்தங்கள் ஏகதேசஸ்தங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் தத் ப்ரபை சுற்றெங்கும் வ்யாபிக்கிறாப் போலே, ஆத்மா ஹ்ருதய ப்ரதேசத்திலேயிருக்கச் செய்தே, தத் தர்மமான ஜ்ஞாநம் எங்குமொக்க வ்யாபிக்கையாலே சரீரமெங்குமொக்க ஸுகதுக்கங்களை புஜிக்கைக்கொரு ப்ரதிஹதியில்லையென்கை. இதுதான் “குணாத்வாலோகவத்” என்கிற ஸுதிரார்த்தம்; “வாசப்தோ மதாந்தர வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த:; ஆத்மா, ஸ்வகுணேந ஜ்ஞாநேந ஸகல தேஹம் வ்யாப்ய அவஸ்திதம், ஆலோகவத் யதா மணி த்யுமணி ப்ரப்ருதீ நாம ஏக தேசவர்த்திநாம் ஆலோக: அநேக தேசவ்யாபீ த்ருச்யதே தத்வத் ஹ்ருதயஸ்தஸ்யாத் மநோ ஜ்ஞாநம் ஸகலதேஹம் வ்யாப்ய வர்த்ததே. ஜ்ஞாநாது: ப்ரபா ஸ்தாநீயஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய ஸ்வாச்யாத் அந்யத்ர வ்ருத்திர் மணிப்ரபாவத் உபபத்யத இதி ப்ரதம ஸுதிரே ஸ்தாபிதம்” என்றிறே இதுக்கு பாஷ்யம். இப்படி ஜ்ஞாந வ்யாப்தியாலே ஸர்வத்தையும் புஜிக்குமென்னுமிடம் ப்ருஹதாரண்யகத்திலே சொல்லப்பட்டது. “ப்ரஜ்ஞயா வாசம் ஸமாருஹ்ய வாசா ஸர்வாணி நாமாந்யாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயாக்ராணம் ஸமாருஹ்ய க்ராணேந ஸர்வாந் கந்தாநாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா சக்ஷுஸ் ஸமாருஹ்ய சக்ஷுஷா ஸர்வாணி

ருபாண்யாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா ச்ரோத்ரம் ஸமாருஹ்ய ச்ரோத்ரேண ஸர்வாஞ்சப்தாநாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா ஜிஹ்வாம் ஸமாருஹ்ய ஜிஹ்வயா ஸர்வாந்ரஸாநாபநோதி, ப்ரஜ்ஞயா ஹஸ்தௌ ஸமாருஹ்ய ஹஸ்தாப்யாம் ஸர்வாணி கர்மாண்யாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா சரீரம் ஸமாருஹ்ய சரீரேண ஸுகதுக்கே ஆப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயோபஸ்தம் ஸமாருஹ்ய உபஸ்தேநாநநதம் ரதிம் ப்ரஜாம் சாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா பாதௌ ஸமாருஹ்ய பாதாப்யாம் ஸர்வா கதீராப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா தியம் ஸமாருஹ்ய தியா விஜ்ஞாதவ்யம் காமமாப்நோதி” என்றிப்படி சொல்லுகையாலே.

விளக்கம் -அதாவது இரத்தினக்கல், சூரியன், தீபம் என்பது போன்று ஒளி வீசும் பொருள்கள் பலவும் அவை அவை ஒரு இடத்தில் உள்ளபோதிலும், அவற்றின் ஒளியானது அவற்றைச் சுற்றியுள்ள இடங்கள் அனைத்திலும் பரவுகின்றன. இது போன்றே ஆத்மாவானது சரீரத்தின் இதயத்தில் மட்டுமே உள்ளபோதிலும், அதன் தர்மமாகிய ஞானம் என்பது அனைத்து இடங்களிலும் பரவியுள்ளதால், சரீரத்தின் அனைத்து பகுதிகளிலும் ஏற்படும் சுக துக்கங்களை அனுபவித்தல் என்பதில் குறையில்லை. இதுவே ப்ர.ஸூ. (2-3-26) - குணாத்வா ஆலோகவத் - கிரணங்கள் போன்று தனது குணத்தினால் பரவுகிறான் - என்ற ஸூத்ரத்தின் பொருளாகும். இதற்கான ஸ்ரீபாஷ்யம், “ஸூத்திரத்தில் உள்ள “வா” என்ற சொல்லானது, மற்ற கருத்துக்களைத் தள்ளுகிறது. ஆத்மாவானது தன்னுடைய ஞானம் என்ற குணத்தால் (இது தர்மபூத ஞானம் எனப்படும்) அனைத்து சரீரங்களிலும் பரவி நிற்கிறது (குறிப்பு - ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் “ஸகலதேஹம்” என்றுள்ளது. இது “அனைத்து சரீரங்கள்” என்றும், “சரீரத்தில் அனைத்து இடங்கள்” என்றும் இரு பொருள் தரலாம்). ஆகவே, ஆலோகவத் - ஒளியைப் போன்று ஆகும். இரத்தினம், சூரியன் போன்றவை ஓரிடத்தில் மட்டுமே உள்ளபோதிலும், அவற்றின் ப்ரகாசம் என்பது, எங்கும் பரவி நிற்பதைக் காணலாம். இதே போன்று இதயத்தில் மட்டுமே ஆத்மா உள்ளபோதிலும், அதன் ஞானம் என்பது சரீரம் முழுவதும் பரவி நிற்கிறது. ஒளியுடன் கூடிய இரத்தினத்தின் ஒளி போன்று, அறிபவனாக உள்ள ஆத்மாவின் ஞானம் என்பது, தனது ஆதாரமான (இருப்பிடமான) ஆத்மாவையும் கடந்து ப்ரகாசிக்கும் என்பதை நாம் முதல் ஸூத்ரத்திலேயே கூறினோம்” என்பதாகும். இப்படியாக ஞானமானது சரீரம் எங்கும் பரவி நிற்பதால், ஆத்மாவானது அனைத்தையும் அனுபவிக்கிறது என்று ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டது. மேலும் கௌஷீதகீ உபநிஷத் - ப்ரஜ்ஞயா ... காமமாப்நோதி - ஞானம் மூலம் வாக்கை அடைந்து அனைத்து

பெயர்களுடன் ஸம்பந்தம் அடைகிறான்; ஞானம் மூலம் மூக்கை அடைந்து அனைத்து மணங்களையும் அனுபவிக்கிறான்; ஞானம் மூலம் செவியை அடைந்து அனைத்து ஓசைகளையும் கேட்கிறான்; ஞானம் மூலம் நாக்கை அடைந்து அனைத்து சுவைகளையும் உணர்கிறான்; ஞானத்தால் கைகளை அடைந்து அனைத்து செயல்களையும் செய்கிறான்; ஞானத்தால் சரீரத்தை அடைந்து இன்பதுன்பங்களை அனுபவிக்கிறான்; ஞானத்தால் ஆண்குறியை அடைந்து மக்களைப் பெறுகிறான்; ஞானத்தால் கால்களை அடைந்து வேண்டிய இடங்களுக்குச் செல்கிறான்; ஞானத்தால் புத்தியை அடைந்து தனது விருப்பங்களை அடைகிறான் - என்று கூறியது காண்க.

17. ஒருவன் ஏக காலத்திலே அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிறதும் ஜ்ஞாந வ்யாப்தியாலே.

அவதாரிகை – ஏக சரீரமாத்ரத்துக்கிப்படி கொண்டாலும், ஒருவன் ஏக காலத்திலே அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிறது ஸ்வரூப வ்யாப்தியாலேயாக வேண்டாவோவென்கிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார் (ஒருவன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஒரு சரீரம் என்பதற்கு மட்டுமே இவ்விதம் கொண்டாலும், ஒருவன் ஒரே நேரத்தில் பல சரீரங்களை எடுத்தல் என்பது, ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமானது எங்கும் பரவி நிற்கும் தன்மையால் உண்டாக வேண்டாமோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஒருவனுக்கே அநேக தேஹ பரிக்ரஹம் கால பேதத்தாலே ஸம்பவிக்குமிறே; அதை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக “ஏக காலத்திலே” என்கிறது. ஏக காலே அநேக தேஹ பரிக்ரஹம் ஸௌபரி ப்ரப்ருதிகள் பக்கலிலே ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே.

விளக்கம் - ஒருவனுக்கே பல சரீரங்கள் பல காலகட்டங்களில் எடுத்துக் கொள்ளுதல் என்பது உண்டாகலாம். அதனை வேறுபடுத்தி உரைப்பதற்காகவே “ஒரே நேரத்தில்” என்றார். ஒரே நேரத்தில் பல சரீரங்கள் கிட்டுதல் என்பது ஸௌபரி முனிவர் முதலானவர்கள் விஷயங்களில் அனைவராலும் ஏற்கப்பட்டது அல்லவோ?

18. அவ்யக்தமாகையாவது, கட பட ரதிகளை க்ரஹிக்கிற சக்ஷராதிகளால் தோற்றாதிருக்கை.

வ்யாக்யானம் – “சேதநாதி யோக்யாநி கடபடாதீநி வஸ்தூநி யை: ப்ரமாணைர் வ்யஜ்யந்தே, தைரயமாத்மா ந வ்யஜ்யத இத்யவ்யக்த” என்றிறே பாஷ்யகாரரும் அருளிச் செய்தது. அப்படியே இவரும் அருளிச்செய்கிறார். இங்ஙனன்றிக்கே, ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் தோற்றாதிருக்கை என்னில், துச்சத்வம் வருமிறே. ஆகையால், மாநஸஜ்ஞாந கம்யமித்தனையல்லது ஐந்த்ரியக ஜ்ஞாந கம்யமன்றென்கை அவ்யக்த சப்தார்த்தம், “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்று தொடங்கி ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச் செய்கிற ஆழ்வாரும், “ஞானம் கடந்ததே” என்று, ஐந்த்ரிய ஜ்ஞாந அகோசரத்வத்தையிறே அருளிச் செய்தது.

விளக்கம் - கீதாபாஷ்யத்தில் (2-25) – சேதநாதி யோக்யாநி கடபடாதீநி வஸ்தூநி யை: ப்ரமாணைர் வ்யஜ்யந்தே, தைரயமாத்மா ந வ்யஜ்யத இத்யவ்யக்த – அழிந்து போதல் முதலானவைகளுக்கு ஏற்றதாக உள்ள குடம், துணி போன்றவை எந்த கண் முதலான இந்த்ரியங்களால் அறியப்படுகின்றனவோ, அந்த இந்த்ரியங்களால் ஆத்மா காணப்படாமல் உள்ளதால், அது அவ்யக்தம் எனப்படுகிறது - என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். அது போன்றே இங்கு இவரும் அருளிச்செய்கிறார். இவ்விதம் சொள்ளாமல், “எந்த ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் ஆத்மா அறியப்படாமல் உள்ளது” என்று கூறினால் சூந்யம் என்ற தன்மை ஏற்கிறது. ஆகவே ஆத்மாவை மனம் மூலம் அறியலாம் அல்லாமல் இந்த்ரியங்களால் அறிய இயலாது என்று கருத்து. “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்பதாகத் தொடங்கி ஆத்மஸ்வரூபத்தின் மேன்மையை அருளிச்செய்த ஆழ்வார், “ஞானம் கடந்ததே” என்பதாக “ஆத்மாவானது இந்த்ரிய ஞானத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது” என்றார் அல்லவோ?

19. அசிந்த்யமாகையாவது, அசித்தோடு ஸஜாதீயமென்று நினைக்கவொண்ணாதிருக்கை.

வ்யாக்யானம் – “யத: சேத்யாதி விஸஜாதீயஸ் தத ஏவ ஸர்வ வஸ்து விஸஜாதீயத்வேந தத் தத் ஸ்வபாவ யுக்ததயா சிந்தயிதுமபி நார்ஹ:” என்றிறே இதுக்கும் பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தது. ஆகையாலே இவரும் இப்படி அருளிச் செய்கிறார். இங்ஙனன்றிக்கே,

அசிந்த்யத்வமாவது ஒருபடியாலும் சிந்திக்கைக்கு யோக்யமன்றிக்கே இருக்கையென்னில்; ஆத்ம ஸ்வரூப விஷயமான ச்ரவண மநநாதிகளுக்கு வையர்த்யம் ப்ரஸங்கிக்குமிநே. ஆகையால், அசித் ஸஜாதீய புத்த்யநர்ஹத்வமே அசிந்த்ய சப்தார்த்தமாகக் கடவது. ஆக, “அவ்யக்தோயமசிந்த்யோயம்” என்று கீதோபநிஷதாசார்யன் அருளிச் செய்தபடியே, இவரும் ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்ய ப்ரகடநார்த்தமாக இவ்விடத்திலே அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - கீதா பாஷ்யத்தில் (2-25) – யத: சேத்யாதி விஸஜாதீயஸ் தத ஏவ ஸர்வ வஸ்து விஸஜாதீயத்வேந தத் தத் ஸ்வபாவ யுக்ததயா சிந்தயிதுமபி நார்ஹ: - எந்த ஒரு காரணத்தால் வெட்டுவதற்கு ஏற்றதாக உள்ள வான் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளதோ, அந்தக் காரணத்தால் ஆத்மாவானது மற்ற பொருள்களைப் போன்ற தன்மை கொண்டது அல்ல; ஆகவே அந்தப் பொருள்களுடைய இயல்பான தன்மையுடன் ஆத்மா சேர்ந்துள்ளதாக எண்ண இயலாது - என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். இதனைப் போன்றே இவரும் அருளிச்செய்கிறார். இவ்விதம் கொள்ளாமல், “அசிந்த்யம்” என்பதற்கு “எந்தவிதத்தாலும் ஆத்மாவை சிந்திக்க இயலாது” என்று பொருள் உரைத்தால், ஆத்மா விஷயமாகக் கேட்பது மற்றும் மனனம் செய்வது போன்றவற்றை உரைக்கும் வேதாந்த வாக்கியங்கள் அனைத்தும் வீணாகும் அல்லவோ? ஆகவே, “ஆத்மாவை அசித் வஸ்துக்களுக்குச் சமமாக எண்ணக்கூடாது”, என்பதே “அசிந்த்யம்” என்பதாகும். எனவே கீதை (2-25) - அவ்யக்தோயமசிந்த்யோயம் – காண இயலாதவன், அசித்திற்கு சமமாக எண்ண இயலாதவன் - என்று கீதாசார்யன் அருளிச்செய்தபடியே, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் மேன்மையை இவர் அருளிச்செய்தார்.

20. நிரவயவமாகையாவது, அவயவ ஸமுதாயமன்றிக்கேயிருக்கை.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “விஜ்ஞாநமய:” என்றும், “விஜ்ஞாநகந:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஜ்ஞாநைகாரமாகையாலே அசித் வஸ்துக்களைப் போலே அவயவ ஸங்காதாத்மகமன்றிக்கேயிருக்கை.

விளக்கம் - தை. (4-1) - விந்ஞாநமய: - ஞானமயமாக உள்ளவன் - என்றும், ப்ரு. (4-4-12) - விந்ஞாநகந: - ஞானமே ரூபமாக உள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆத்மா

ஞானத்தையே தனது வடிவமாகக் கொண்டுள்ளதால், அசித் பொருள்கள் போன்று அவயவங்களுடைய கூட்டமாக இல்லாமல் உள்ளது.

21. நிர்விகாரமாகையாவது அசித்துப்போலே விகரிக்கையின்றிக்கே ஒருபடிப்பட்டிருக்கை.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “அம்ருதாக்ஷரம் ஹர:”, “ஆத்மா சுத்தோக்ஷர:” என்று, அக்ஷர சப்தவாச்யமான வஸ்துவாகையாலே, க்ஷணக்ஷரண ஸ்வபாவமாகையாலே க்ஷர சப்தவாச்யமான அசித்துப்போலே விகரிக்கையின்றிக்கே ஸதைக ரூபமாயிருக்கை. ஆகையிறே “அவிகார்யோயம்” என்று கீதோபநிஷதாசார்யன் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - அதாவது, ச்வே. (1-10) – அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: - மரணம் அற்றவன், அழிவற்றவன், மாற்றம் அற்றவன் - என்றும், ஸ்ரீவராஹபுராணம் (2-13-17) – ஆத்மா சுத்தோக்ஷர: - ஆத்மா தூய்மையானவன், மாற்றம் அற்றவன் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்வானவன் “அக்ஷரம்” என்ற சொல் முலம் கூறப்படுகிறான். ஆனால் அசித்தானது ஒவ்வொரு நொடியிலும் மாறியபடி உள்ளதால் “க்ஷரம்” என்ற சொல்லால் கூறப்படுகிறது. இவ்விதம் உள்ள அசித் போன்று மாற்றம் அடையாதவனாக ஆத்மா உள்ளதால், அவன் எப்போதும் ஒரே போன்று உள்ளான். இதனால்தான் கீதையில் (2-25) - அவிகார்யோயம் - ஆத்மா மாறுபாடு அடையாதவன் - என்று கீதாசார்யன் கூறினான்.

22. இப்படியிருக்கையாலே சஸ்த்ரம், அக்னி, ஜலம், வாதம், ஆதபம் தொடக்கமானவற்றால் சேதித்தல், தஹித்தல், நனைத்தல், சோஷிப்பித்தல் செய்கைக்கு அயோக்யமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை – ஏவம் ப்ரகாரமாகையாலே, ச்சேத்யாதி விஸஜாதீயமாயிருக்கும் என்கிறார் மேல், (இப்படி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் -இப்படியாக ஆத்மா உள்ளதால், ஆத்மாவானது மாறுபாடுகள் அடையத்தக்க வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக இருப்பதாகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “இப்படி” என்று அவ்யக்தத்வாதிகள் நாலையும் அநுபாஷிக்கிறதாதல், நிர்விகாரத்வமாத்ரத்தையாதல். (சஸ்த்ரம், அக்நி) இத்யாதி. அதாவது சஸ்த்ராக்ந்யாதிகள் ச்சேதந தஹநாதிகளைப் பண்ணும்போது தத் தத் வஸ்துக்களிலே வ்யாபித்துச் செய்ய வேண்டுகையாலும், ஆத்மா ஸர்வாசித் தத்வ வ்யாபகனாகையாலே, அவற்றிற்காட்டில் அத்யந்த ஸுசுஷ்டிமபூதனாகையாலும்; வ்யாப்யமாய் ஸ்தூலமாயிருக்கிற இவை வ்யாபகமாய் ஸுசுஷ்டிமான ஆத்ம வஸ்துவை வ்யாபித்து விகரிப்பிக்க மாட்டாமையாலே, சஸ்த்ராக்நி ஜல வாதாதபாதிகளாலே வரும் ச்சேதந தஹந க்லேதந சோஷணங்களுக்கு அநந்ஹமாயிருக்குமென்கை. “நைநம் சிந்தந்தி சஸ்த்ராணி நைநம் தஹதி பாவக: | ந சைநம் க்லேதயந்த்யாபோ ந சோஷயதி மாருத:”, “அச்சேத்ய: அயமதாஹய: அயம் அக்லேதய: அசோஷ்ய ஏவ ச | நித்ய: ஸர்வகத: ஸ்தாணு: அசலோயம் ஸநாதந:” என்று அருளிச் செய்தானிறே.

விளக்கம் - “இப்படி” என்று அவ்யக்தம், அசிந்த்யம், நிரவயவம், நிர்விகாரம் ஆகிய நான்கையும் விளக்குகிறார். அம்பு, அக்னி போன்றவை அந்தந்த பொருள்களை அழிக்கும்போது, அந்தந்த பொருள்களில் புகுவதால் மட்டுமே அழியும்படியாகச் செய்ய இயலும். ஆத்மா அனைத்து அசித் வஸ்துகளில் புகுந்தபடி உள்ளதால் அவற்றைக் காட்டிலும் மிகுந்த ஸுசுஷ்டிமமாக உள்ளவன் ஆவான். அம்புகள், அக்னி, நீர், காற்று போன்றவை ஆத்மாவால் நிரப்பப்பட்டதாலும், ஸ்தூலமாக உள்ளதாலும், இவை தங்களுக்குள் பரவி உள்ள ஸுசுஷ்டிமான ஆத்மாவை உட்புகுந்து மாற்றம் அடையச் செய்ய இயலாது; ஆகவே அவற்றால் ஏற்படுகின்ற வெட்டுதல், எரித்தல், நனைத்தல், உலர்த்தல் போன்றவற்றுக்கு ஆத்மா ஏற்றவன் அல்லன். இதனைக் கீதையில் (2-23) - நைநம் சிந்தந்தி சஸ்த்ராணி நைநம் தஹதி பாவக: | ந சைநம் க்லேதயந்த்யாபோ ந சோஷயதி மாருத: - இந்த ஆத்மாவை ஆயுதங்கள் வெட்டுவதில்லை, அக்னி எரிப்பதில்லை, தண்ணீர் நனைப்பதில்லை, காற்று உலர வைப்பதில்லை - என்றும், கீதை (2-24) - அச்சேத்ய: அயமதாஹய: அயம் அக்லேதய: அசோஷ்ய ஏவ ச | நித்ய: ஸர்வகத: ஸ்தாணு: அசலோயம் ஸநாதந: - இந்த ஆத்மா வெட்டப்பட இயலாதவன், எரிக்கப்பட இயலாதவன், நனைக்கப்பட இயலாதவன், உலர்த்தப்பட இயலாதவன், நித்யமானவன், எங்கும் நிறைந்துள்ளவன், நிலையாக உள்ளவன், சாச்வதமானவன் - என்றும் கூறினான் அல்லவோ?

23. ஆர்ஹதர் ஆத்மாவை தேஹபரிமாணன் என்றார்கள்.

அவதாரிகை - இப்படி, நிர்விகாரமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு பரிணாமித்வம் கொள்ளுகிற ஆர்ஹதமதம் அயுக்தமென்னுமிடத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - இப்படியாக எந்தவிதமான மாற்றங்களையும் அடையாத ஆத்மாவிற்கு அளவைக் கூறுகின்ற ஜைனமதமானது யுக்திக்கு ஏற்றது அல்ல என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆர்ஹதராகிறார் ஜைநந். அவர்கள் “பாதே மே வேதநா” இத்யாதி ப்ரகாரேண ஆபாதசூடம் தேஹத்திலுண்டான துக்காத்யநுபவம், ஆத்மா தேஹ பரிமாணனல்லாதபோது கூடாது; ஆகையால், ஆத்மா ஸ்வகர்மாநுகுணமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் கஜ பிபீலிகாதி சரீரங்களுக்கு அநுகூலமாகப் பரிணமித்து, தத் தத் தேஹ பரிமாணனாயிருக்குமென்றிறே சொல்லுவது. அத்தை அருளிச் செய்கிறார் (தேஹ பரிமாணனென்றார்கள்) என்று.

விளக்கம் -ஆர்ஹதர் என்பது ஜைனர்களைக் குறிப்பதாகும். “அவர்கள், பாதே மே வேதநா - எனது கால்கள் வேதனை அளிக்கிறது - என்பது போன்றவற்றால் கால்கள் தொடக்கமாக சரீரத்தில் ஏற்படும் அனைத்து துன்ப அனுபவங்களும், ஆத்மாவானது சரீரத்தின் அளவு கொண்டவனாக இல்லையென்றால் ஏற்படாது. ஆகவே ஆத்மாவானது தனது கர்மங்களுக்கு ஏற்ப எடுக்கின்ற யானை, ஏறும்பு முதலான சரீரங்களுடைய அளவுக்கு ஏற்றதான அளவை எடுத்து, அவற்றுக்குள் புகுந்து, அந்தந்த சரீரங்களுக்கு ஏற்றபடியான அளவுடன் இருக்கும்” என்கிறார்கள். இதனையே இங்கு கூறினார்.

24. அது ச்ருதி விருத்தம்.

அவதாரிகை - அத்தை நிராகரிக்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட கருத்தை மறுக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அது ச்ருதி விருத்தம்) என்று. இவ்விடத்தில் இவர்க்கு விவக்ஷிதையான ச்ருதியேதென்னில்; “அம்ருதாஷ்டரம் ஹர:” என்று, ஆத்மாவினுடைய நிர்விகாரத்வ ப்ரதிபாதிகையான ச்ருதியாகவேணும்; “தேஹ பரிமாணன் என்கிற பக்ஷம், ஆத்மா நிர்விகாரன் என்கிற ச்ருதியாலே பாதிதம்” என்று இவர் தாமே தத்வசேகரத்திலே அருளிச்செய்கையாலே. “ஏஷோணுராத்மா”, “வாலாக்ரசத பாகஸ்ய” இத்யாதி ச்ருதிகளும், தேஹ பரிமாண பக்ஷத்துக்கு பாதிகைகளாகையாலே அவற்றையும் இவ்விடத்திலே சொல்லுவாருமுண்டு.

விளக்கம் -கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட கருத்தானது ச்ருதிகளுக்கு முரணானது ஆகும் என்கிறார். இவ்விதம் இவர் உரைப்பதற்கு ஆதாரமான ச்ருதி எது என்றால், அம்ருதாஷ்டரம் ஹர: - ஆத்மா மரணம் அற்றவன், மாறுபாடு அற்றவன் - என்று ஆத்மாவின் மாறுபாடு அற்ற தன்மை வெளிப்படுத்துகின்ற ச்ருதியாகவே இருக்க வேண்டும். “ஆத்மா சரீரத்தின் அளவு கொண்டவன் என்ற கருத்தானது, ஆத்மா மாற்றம் அடையாதவன் என்ற ச்ருதியால் தள்ளப்படும்”, என்று இவரே தத்வசேகரத்தில் அருளிச்செய்தார். மேலும், ஏஷோணுராத்மா - இந்த ஆத்மா அணு அளவே உள்ளவன் - என்றும், வாலாக்ரசத பாகஸ்ய - நெல்லின் நுனியை நூறுபாகமாக வெட்டினால் வரும் ஒரு பாகத்தின் அளவு கொண்டவன் - என்றும் உள்ள ச்ருதி வாக்கியங்களையும் இந்த இடத்தில் சிலர் கூறுவார்கள்.

25. அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு சைதில்யமும் வரும்.

அவதாரிகை - ஏதத் விஷயமாக தூஷணாந்தரமும் அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட கருத்திற்கு எழுகின்ற ஒரு ஆசேஷபத்தையும் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு சைதில்யமும் வரும்) என்று. அதாவது, தேஹ பரிமாணம் என்னும் பக்ஷத்தில், ஸம்ஸித்தயோகராய், ஸௌபரியைப் போலே ஏக காலத்திலே அநேக தேஹங்களை பரிக்ரஹிக்குமவர்களுக்கு தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை அநேகமாகச் சிந்நமாக்கிக் கொண்டு அவ்வவ தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்க வேண்டி வருமென்கை. பரகாய ப்ரவேசமுகேந அநேக சரீரங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு,

ஸ்தூலமான சரீரத்தை விட்டு ஸூக்ஷ்மமான சரீரத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில், இதுக்கெல்லாமது அவகாசம் போராமையாலே சைதில்யம் வருமென்னவுமாம். “ஏவஞ்சாத்மாகார்த்ஸ்ந்யம்” என்கிற ஸூத்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே, அல்ப மஹத் பரிமாணங்களான கஜ பிபீலிகாத சரீரங்களை ஸ்வகர்மாநுகுணமாகப் பரிக்ரஹிக்குமவர்களுக்கு, கஜ சரீரத்தை விட்டு பிபீலிகா சரீரத்தை பரிக்ரஹிக்குமளவில் கஜ சரீர ஸம பரிமாணமாயிருக்குமந்த ஸ்வரூபத்துக்கு, பிபீலிகா சரீரம் அவகாசம் போராமையாலே சைதில்யம் வருமென்று இங்ஙனே இவ்வாக்கியத்துக்கு யோஜித்தாலோவென்னில், (யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு) என்கையாலே, அது இவ்விடத்தில் இவர்க்கு விவக்ஷிதமன்று.

விளக்கம் - சரீரத்தின் அளவே ஆத்மா உள்ளது என்பதை ஏற்றால், சிறந்த யோக ஸித்தர்களான ஸௌபரி போன்றவர்கள் ஒரே நேரத்தில் பல சரீரங்களை எடுத்துக் கொள்ளுதல் என்னும்போது, தங்களுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பல பகுதிகளாகப் பிரித்து, அந்தந்த சரீரங்களில் புகும்படியாகச் செய்யவேண்டும் என்றாகிறது. மேலும் “கூடு விட்டு கூடு பாய்தல்” என்பது மூலம் பல சரீரங்களை எடுக்கவல்ல யோகிகளுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு, ஸ்தூலமான சரீரத்தை விடுத்து ஸூக்ஷ்மமான சரீரத்தை எடுக்கும்போது, அதற்கான இடம் இல்லை என்பதால் ஆத்மா உடையும் நிலை ஏற்படும். ப்ரம்ஹஸூத்ரம் (2-2-32) - ஏவம் ச ஆத்மா அகார்த்ஸ்ந்யம் - ஆத்மாவிற்கு நிறைவு இன்மை ஏற்படுவதால் - என்பதற்கு ஏற்ப, சிறியதும் பெரியதும் ஆகிய யானை மற்றும் எறும்பு போன்ற சரீரங்களைத் தங்களுடைய கர்மவினை காரணமாக எடுத்துக் கொள்பவர்களுக்கு, யானையின் சரீரத்தை விட்டு எறும்பின் சரீரத்தில் புகுவதற்கு முயலும்போது, யானையின் சரீரம் அளவிற்கு உள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபத்தால், எறும்பின் சரீரத்தில் புகுவதற்கு இடம் இருக்காது என்பதால், ஆத்மா உடையும் நிலை ஏற்படும்; இவ்விதம் இந்த இடத்தில் பொருள் கொள்ளலாம் அல்லவோ? அதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இத்தகைய கருத்து இந்த இடத்தில் இவரால் சிந்திக்கப்படவில்லை (அதாவது வேறுவிதமான சிந்தனை உள்ளது) என்கிறார்.

26. ஜ்ஞாநாச்ரயமாகையாவது ஜ்ஞாநத்துக்கிருப்பிடமாயிருக்கை.

வ்யாக்யானம் - (ஜ்ஞாநாச்ரயமாகையாவது ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை) ஜ்ஞாநமாவது, ஸ்வஸத்தாமாத்ரத்தாலே ஸ்வாச்ரயத்தைப் பற்றி ஸ்வ பர

வ்யவஹாரத்துக்கு உடலாயிருப்பதொரு ஆத்ம தர்மம். இதுக்கு ஆத்மா ஆச்ரயமாகையாவது தீப ப்ரபைகளிரண்டும் தேஜோ த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தே தீபம் ப்ரபைக்கு ஆச்ரயமாயிருக்கிறாப்போலே, தானும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனாயிருக்கச் செய்தே ஸ்வதர்மமான ஜ்ஞாநத்துக்குத தன்னையொழிய ப்ருதக் ஸ்தித்யுபலம்பங்கள் இல்லாதபடி தான் ஆதாரமாயிருக்கை. “அத யோ வேதேதம் ஜிக்ராணீதி ஸ ஆத்மா”, “மநஸைவைதாந் காமாந் பச்யந் ரமதே”, “ந பச்யோ ம்ருத்யும் பச்யதி”, “விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்”, “ஜாநாத்யேவாயம் புருஷ”, “ஏஷ ஹி த்ரஷ்டா ஸ்ப்ரஷ்டா ச்ரோதா ரஸயிதா க்ராதா மந்தா போத்தா கர்த்தா விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:”, “ஏவமேவாஸ்ய பரித்ரஷ்டு:” இத்யாதி ச்ருதிகளாலே, ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாதருத்வம் ஸித்தம்.

விளக்கம் - ஞானம் என்றால் தனது இருப்பு மூலமாகவே தனது இருப்பிடத்தைப் பற்றி நின்று, தன்னைக் குறித்தும் மற்றவற்றைக் குறித்தும் அனைவரும் அறிவதற்கு உபாயமாக உள்ள ஆத்ம தர்மம் ஆகும். இதற்கு ஆத்மா எவ்விதம் இருப்பிடமாக உள்ளது என்றால் - விளக்கு மற்றும் அதனுடைய ஒளி ஆகிய இரண்டுமே ஒளிக்கின்ற பொருள்களாக உள்ளபோதிலும், விளக்கு என்பதே ஒளியின் இருப்பிடமாக உள்ளது; இது போன்று ஆத்மாவாகிய தானும் ஞான ஸ்வரூபமாக உள்ளபோதிலும், தனது தர்மமாக உள்ள ஞானத்திற்கு (இது தர்மபூத ஞானம் ஆகும்), ஆத்மாவாகிய தன்னை விட்டு அகன்று நிற்பதோ அல்லது அறியப்படுவதோ இயலாதவிதத்தில் தானே அதற்கு இருப்பிடமாக உள்ளது. சாந். (8-12-4) – அத யோ வேதேதம் ஜிக்ராணீதி ஸ ஆத்மா - யார் ஒருவன் “நான் இதனை முகர்கிறேன்” என்று உணர்கிறானோ அவனே ஆத்மா - என்றும், சாந். (8-12-5) – மநஸா ஏதாந் காமாந் பச்யந் ரமதே - மனம் கொண்டு அவன் அனைத்து விருப்பங்களையும் - என்றும், சாந். (7-26-2) – ந பச்யோ ம்ருத்யும் பச்யதி - ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டவன் ம்ருத்யு எனப்படும் அவித்யையை அடைவதில்லை - என்றும், ப்ரு. (2-4-44) - விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத் - எதன் உதவியால் ஒருவன் அறிபவனை அறிகிறான் - என்றும், சாந். (7-26-2) - ஜாநாத்யேவாயம் புருஷ: - இந்தப் புருஷன் நிச்சயமாக அறிகிறான் - என்றும், ப்ர. (4-9) – ஏஷ ஹி த்ரஷ்டா ஸ்ப்ரஷ்டா ச்ரோதா ரஸயிதா க்ராதா மந்தா போத்தா கர்த்தா விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ: - அந்தப் புருஷனே காண்பவன், கேட்பவன், சுவைப்பவன், முகர்பவன், சிந்திப்பவன், அறிபவன், செய்பவன், ஞானமயமாக உள்ளவன் ஆவான் - என்றும், ப்ர. (6-5) – ஏஷமேவாஸ்ய பரித்ரஷ்டு: - இப்படியாகப் பார்ப்பவனுக்கே சொந்தமாக உள்ளவையும் - என்றும் உள்ள ச்ருதி வாக்கியங்கள் மூலம் ஆத்மாவின் அறியும் தன்மை கூறப்பட்டது.

27. ஆத்மா ஜ்ஞாநத்துக்கிருப்பிடமன்றிக்கே ஜ்ஞாநமாத்ரமாகில்;

அவதாரிகை - ஏவம்பூதமான ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாந்ருத்வத்தை இசையாதே ஜ்ஞாந மாத்ரமென்று சொல்லுகிற பெளத்தாதிகளுடைய மதத்தை நிராகரிக்கக்காக தத்தப் பக்ஷத்தை அநுவதிக்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட தன்மை கொண்டதாகிய ஆத்மாவானது ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ளது என்பதை ஏற்காமல், “ஞானம் மட்டுமே ஆகும்” என்று பெளத்தர்கள் போன்றவர்கள் கூறுகிறார்கள். அந்த மதத்தை நிராகரிப்பதற்காக, அவர்களுடைய கருத்தை கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆத்மா, ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமன்றிக்கே ஜ்ஞாந மாத்ரமாகில்) என்று.

விளக்கம் - “ஞானம் என்பதற்கு இருப்பிடமாக ஆத்மா இல்லை; மாறாக ஆத்மாவானது ஞானம் மட்டுமே ஆகும்”, என்று கூறினால் ... (அடுத்த சூர்ணை காண்க).

28. நான் அறிவு என்று சொல்லவேணும், நான் அறியா நின்றேனென்னக் கூடாது.

அவதாரிகை - “அஹமிதம் ஜாநாமி” என்கிற ப்ரத்யக்ஷத்தாலே அதை நிராகரிக்கிறார் (நானறிவு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - (கடந்த சூர்ணையில் எழுந்த ஆக்ஷேபத்தை) “அஹம் இதம் ஜாநாமி - நான் இதனை அறிகிறேன்” என்ற ப்ரத்யக்ஷம் மூலம் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமன்றிக்கே கேவலம் ஜ்ஞாநமாயிருக்குமளவே உள்ளதாகில், “நானறிவு” என்று தன்னை ஜ்ஞாநமாத்ரமாகச் சொல்லுகையொழிய, “நான் இத்தை அறியா நின்றேன்” என்று தன்னை ஜ்ஞாதாவாகச் சொல்லக்கூடாது என்கை. “இவ்வர்த்தத்தை நானறியா நின்றேன்” என்கையாலே, விஷயக்ராஹியானதொரு ஜ்ஞாநத்துக்குத் தான் ஆச்ரயம் என்னுமிடம்தோற்றா நின்றதிறே; இப்படி ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாந்ருத்வம் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமாகையாலே

அபாதிதமென்று கருத்து. “இதம் அபிவேத்மி இதி ஆத்ம வித்த்யோ: விபேதே ஸ்புரதி யதி தத் ஐக்யம் பாஹ்யம் அபி ஏகம் அஸ்து” என்று பட்டரும் இப்படியிறே பௌத்தமத நிராகரணம பண்ணுகிறவிடத்தில் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - ஆத்மாவிற்கு “ஞானத்தின் இருப்பிடம்” என்ற தன்மை இன்றி, “ஞானம் மட்டுமே” என்ற தன்மையே உள்ளது என்றால், “நான் அறிவு” என்று மட்டுமே கூறப்படும் அல்லாமல், “நான் இதனை அறியா நின்றேன்” என்று தன்னை அறிபவனாகவும் கூற இயலாது அல்லவோ? “இந்த அர்த்தத்தை நான் அறியா நின்றேன்” என்று கூறுவதால், விஷயத்தை அறியக்கூடியதான ஒரு ஞானத்திற்கு ஆத்மா இருப்பிடமாக உள்ள தன்மையானது வெளிப்படுகிறது அல்லவோ? இவ்விதம் ஆத்மாவிற்கு “ஞானத்தின் இருப்பிடம்” என்ற தன்மை ப்ரத்யக்ஷமாகப் புலப்படுவதால், இந்தக் கருத்தை வேறு எதனாலும் தள்ள இயலாது. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்த்வத்தில் (2-10) - அஹம் இதம் அபிவேத்மி இதி ஆத்ம வித்த்யோ: விபேதே ஸ்புரதி யதி தத் ஐக்யம் பாஹ்யம் அபி ஏகம் அஸ்து - “நான் இதனை அறிந்துகொள்கிறேன்” என்ற சிந்தனையின் மூலமே ஆத்மாவிற்கும் ஞானத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமை தெளிவாகிறது. இவை இரண்டும் ஒன்றே என வாதம் செய்யும்போது, இவை இரண்டின் மூலம் அறியப்படும் விஷயம் மட்டும் ஏன் விலக்கப்படவேண்டும், மூன்றும் ஒன்றே எனக் கூற வேண்டியதுதானே - என்று ஸ்வாமி பராசரப்பட்டரும் பௌத்தர்களுடைய கொள்கையை மறுக்கும் இடத்தில் அருளிச்செய்தார்.

29. ஜ்ஞாதாவென்றபோதே கர்த்தா போக்தா என்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று.

அவதாரிகை - ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் மூன்றும் சொல்ல வேண்டியிருக்க, “ஜ்ஞாநாச்யமாய்” என்று, ஜ்ஞாத்ருத்வ மாத்ரத்தைச் சொல்லி, மற்றையவை இங்குச் சொல்லாதொழிவானென்? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார், (ஜ்ஞாதாவென்றபோதே கர்த்தா போக்தா என்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று) என்று.

விளக்கம் -ஆத்மாவிற்கு “அறிபவனாக இருத்தல், செயல் புரிபவனாக இருத்தல், அனுபவிப்பனாக இருத்தல்” ஆகிய மூன்றையும் கூறவேண்டும். இவ்விதம் உள்ளபோது, “ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாக” என்று “அறிபவனாக உள்ள தன்மை” என்பதை மட்டும் ஏன் கூறவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது “அறிபவன்” என்று

கூறியபோதே, “செயலாற்றுபவன், அனுபவிப்பவன்” ஆகிய இரண்டுமே கூறப்பட்டதாகிறது என்கிறார்.

30. கர்த்தருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷங்களாகையாலே.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரதிஜ்ஞா மாத்ரத்தால் போராதென்று அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச் செய்கிறார், (கர்த்தருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷங்களாகையாலே) என்று.

விளக்கம் - இவ்விதம் ப்ரதிஜ்ஞையால் மட்டுமே உரைத்தால் போதுமானது அல்ல என்று எண்ணியவராக, காரணத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “ஹேயோபாதேயதாஜ்ஞாநமூலம் ஜ்ஞாத்ருத்வமாத்மந:, தத்தத் ப்ரஹாணோபாதாந சிகீர்ஷாகர்த்துநாச்யா” என்கிறபடியே, ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஹேயோபாதேய ப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கும்; அவ்வோ ஹேயங்களை விடுகையிலும், உபாதேயங்களைப் பற்றுக்கையிலும் உண்டான சிகீர்ஷை கர்த்தருத்வமடியாயிருக்கும்; கர்த்தாவுக்கேயிறே சிகீர்ஷையுள்ளது; அந்த சிகீர்ஷைதான் ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷமிறே; அத்தோடு கர்த்தருத்வத்துக்கு உண்டான ப்ரத்யாஸத்தியைக் கடாஷித்து கர்த்தருத்வத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷமென்று உபசரித்து அருளிச் செய்கிறார். அல்லது, கர்த்தருத்வமாவது க்ரியாச்யத்வமாகையாலே அத்தை, ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷமென்று முக்க்யமாகச் சொல்லப்போகாதிறே.

விளக்கம் - ஹேய உபாதேயதா ஜ்ஞாந மூலம் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஆத்மந:, தத் தத் ப்ரஹாண உபாதாந சிகீர்ஷா கர்த்தருநாச்யா – ஆத்மாவின் “ஞானத்துடன் கூடிய தன்மை” என்பது நன்மை மற்றும் தீமை ஆகியவற்றை அறிவதற்கு ஆதாரமாக உள்ளது; அவற்றை விடுதல் மற்றும் கைக்கொள்ளுதல் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்படும் ஆசை என்பதே செயலாற்றக் காரணமாகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆத்மாவின் “அறிபவனாக உள்ள தன்மை” என்பது தாழ்ந்தவை மற்றும் உயர்ந்தவை ஆகியவற்றை விடுதற்கும் ஏற்பதற்குக் காரணமாக உள்ளது. இவ்விதமாக உள்ள “தீயவற்றை விடுதல் மற்றும் நன்மைகளைக் கைப்பற்றுதல்” ஆகியவற்றில் உண்டாகும் ஆசை என்பதே செயல் புரிவதற்குக் காரணமாகிறது. செயலாற்றுகின்ற ஆத்மாவிற்கு அல்லவோ ஆசை உள்ளது? அத்தகைய

ஆசையானது ஞானத்தின் ஒரு நிலை அல்லவோ? அதனுடன் செயலாற்றும் தன்மையைச் சேர்த்து “ஞான நிலையின் சிறப்பு” என்று அருளிச்செய்கிறார். அல்லது செயல் புரிதல் என்பது ஒரு செயலை அண்டி நிற்பதால் அதனை “ஞான நிலையின் சிறப்பு” என்று முக்கியமாக உரைக்க இயலாது அல்லவா?

வ்யாக்யானம் – க்ரியையாவது, “ஜாநாதி, இச்சதி, ப்ரயததே, கரோதி” என்று ஜ்ஞாந சிகீர்ஷா ப்ரயத்நாநந்தர பாவியான ப்ரவருத்தியாகையாலும், ததாச்ரயத்வம் கர்த்ருத்வமாகையாலும் அத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷமென்றது உபசார ப்ரயோகமென்றே கொள்ளவேணும். இனி போக்த்ருத்வமாவது, போகாச்ரயத்வம். போகமாவது ஸுகதுக்க ரூபமானவருபவ ஜ்ஞாநம். அது ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷமிறே; ததாச்ரயத்வத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷமென்று சொல்லுகையாலே இதுவும் ஓபசாரிகம். இப்படி ஜ்ஞாந்ருத்வத்துக்கும் இவற்றுக்கும் உண்டான ப்ரத்யாஸத்த்யதிசயத்தாலே ததைக்ய கதநம் பண்ணலாம்படி இருக்கையாலே, ஜ்ஞாந்ருத்வம் சொன்னபோதே கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் சொல்லிற்றாய்த்தென்னத் தட்டில்லையிறே.

விளக்கம் - க்ரியை என்பது “ஜாநாதி, இச்சதி, ப்ரயததே, கரோதி – அறிகிறான், விரும்புகிறான், முயல்கிறான், செய்கிறான்” என்றுள்ள “ஞானம், ஆசை, முயற்சி மற்றும் ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து ஏற்படும் செயலாற்றுதல்” என்பதாகும்; அது செயலாற்றுதல் என்பதை அண்டி உள்ளதாகும்; ஆகவே அதனை “ஞான நிலையின் சிறப்பு” என்று உரைத்தலானது ஒரு உபசாரத்திற்காகவே ஆகும் என்று கொள்ளவேண்டும். அடுத்து “போக்த்ருத்வம்” என்றால் அனுபவத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ள தன்மை. போகம் என்றால் இன்பம் மற்றும் துன்பங்களுடைய அனுபவம் என்ற வடிவில் உள்ள ஞானம் ஆகும். அது “ஞான நிலையின் சிறப்பு” ஆகும். இப்படியாக “ஞானத்துடன் இருத்தல், செயல் புரிதல், அனுபவித்தல்” ஆகிய மூன்றுக்கும் உள்ளதான ஒன்றுடன் ஒன்று அண்மையாக இருத்தல் என்ற காரணத்தால், இவை அனைத்தும் ஒன்றே ஆகும் என்று கூறும்படியாக உள்ளன; இதனால்தான் “அறியும் தன்மை” என்று கூறியபோதே, செயலாற்றும் தன்மை மற்றும் அனுபவிக்கும் தன்மை ஆகிய இரண்டுமே கூறப்பட்டதாகிறது என்று கருத்து.

31. சிலர், குணங்களுக்கே கர்த்ருத்வமுள்ளது, ஆத்மாவுக்கில்லையென்றார்கள்.

அவதாரிகை - இப்படி ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமாயிருந்துள்ள கர்த்ருத்வத்தை இல்லையென்று, ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்ருத்வத்தைக் கொள்ளுகிற ஸாங்க்யரை நிராகரிக்கிறார் (சிலர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆத்மாவிற்கு இயல்பாகவே செயலாற்றும் தன்மை உள்ளதை மறுத்து, ப்ரக்ருதிக்கே செயல் புரியும் தன்மை உள்ளது என்று கூறும் ஸாங்கியர்களைத் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - சிலரென்று அவர்கள் பக்கல் தமக்குண்டான அநாதரம் தோற்ற அருளிச் செய்கிறார். (குணங்களுக்கே கர்த்ருத்வமுள்ளது ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்றார்கள்) குணங்களென்றும் ப்ரக்ருதியென்றும் பேதமில்லையிறே இவர்களுக்கு; ஆகையாலே ப்ரக்ருதிக்கே என்கிற ஸ்தாநத்திலே (குணங்களுக்கே) என்கிறார். “மூலப்ரக்ருதிர் நாம ஸுகதுக்க மோஹாத்மகாநி லாகவ ப்ரகாசசலநோபஷ்டம்பந கௌரவாவரண கார்யாணி, அத்யந்தாதீந்த்ரியாணி, கார்யைக நிருபண விவேகாநி, அந்யூநாநதிரேகாணி ஸமதாமுபேதாநி ஸத்வ ரஜஸ் தமாம்ஸி த்ரவ்யாணி” என்றிறே அவர்களுடைய ஸித்தாந்தம். ஆகையால் ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்ருத்வமுள்ளது ஆத்மாவுக்கில்லையென்றபடி. அதாவது கடவல்லியிலே, “ந ஜாயதே ம்ரியதே” இத்யாதியாலே ஆத்மாவுக்கு ஜந்ம மரணாதிகளான ப்ரக்ருதி தர்மங்களையெல்லாம ப்ரதிஷேதித்து, “ஹந்தா சேந் மந்யதே ஹந்தும் ஹதச்சேந் மந்யதே ஹதம் உபௌ தெள ந விஜாநீதோ நாயம் ஹந்தி ந ஹந்யதே” என்று ஹநநாதி க்ரியைகளில் கர்த்ருத்வத்தையும் நிஷேதிக்கையாலும், ஸ்ரீகீதையிலே ஸர்வேச்வரன் தானே, “நாந்யம் குணேப்ய: கர்த்தாரம் யதா த்ரஷ்டாநு பச்யதி”, “கார்யகாரண கர்த்ருத்வே ஹேது ப்ரக்ருதி ருச்யதே புருஷஸ் ஸுகதுக்காநாம் போக்த்ருத்வே ஹேதுருச்யதே” என்று சொல்லுகையாலும் இப்படி அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களிலே ஆத்மாவுக்கு அகத்ருத்வத்தையும் குணங்களுக்கே கர்த்ருத்வத்தையும் சொல்லுகையாலே கர்த்ருத்வமுள்ளது ப்ரக்ருதிக்கே; ஆத்மாவுக்கு கர்த்ருத்வமில்லை போக்த்ருத்வ மாத்ரமே உள்ளதென்றாய்த்து அவர்கள் சொல்லுவது.

விளக்கம் - இங்கு “சிலர்” என்பதன் மூலம் அவர்களுடைய பெயர்களைக் கூட உச்சரிக்கத் தனக்கு விருப்பம் இல்லை என்பதை உணர்த்துகிறார். குணங்கள் மற்றும் ப்ரக்ருதி ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே இவர்கள் வேறுபாடு காண்பதில்லை. எனவே “ப்ரக்ருதிக்கே” என்னும்போது “குணங்களுக்கே” என்று படிக்கிறார். அவர்களுடைய கருத்தானது, “மூலப்ரக்ருதிர் நாம ஸுகதுக்க மோஹாத்மகாநி லாகவ ப்ரகாசலநோபஷ்டம்பந கௌரவாவரண கார்யாணி, அத்யந்தாதீந்த்ரியாணி, கார்யைக நிரூபண விவேகாநி, அந்யூநாநதிரேகாணி ஸமதாமுபேதாநி ஸத்வ ரஜஸ் தமாம்ஸி த்ரவ்யாணி - மூலப்ரக்ருதி என்பது ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய மூன்று திரவியங்களைக் கொண்டதாகும்; இவை மூன்றும் சரிசமமான நிலையில் (ஒன்றை ஒன்று விஞ்சாத விதத்தில்) உள்ளன. இவற்றின் இயல்பான தன்மைகள் முறையே ஸுகம், துக்கம் மற்றும் மயக்கம் (மோகம்) என்பதாகும். ஸத்வம் அதிகமாகும்போது ஸுகம் ஏற்படும், சரீரம் எடை குறைவாக இருப்பதாகத் தோன்றும், இந்த்ரியங்கள் நன்கு இயங்கும் (இதனை லாகவ ப்ரகாசங்கள் என்பர்). ரஜஸ் அதிகமாகும்போது துக்கம் ஏற்படும், அசைவு மற்றும் இந்த்ரியங்கள் செயலாற்றுவதும் நிகழும் (சலநம் – சஞ்சலமான இயல்பு கொண்டபடியும், உஷ்டம்பநம் – யாரையேனும் வாக்குவாதத்திற்கு இழுத்தபடியும் இருப்பர்). தமஸ் அதிகமாகும்போது மயக்கம் ஏற்படும், சரீரம் பளுவாக உணரப்படும், இந்த்ரியங்கள் மறைக்கப்படும் (கௌரவம், ஆவரணம்). இப்படிப்பட்ட குணங்களானவை இந்த்ரியங்களால் உணர இயலாதபடி உள்ளதாகும். அவற்றின் கார்யத்தைக் கொண்டே உணரவல்லதாக (அல்லது நிரூபிக்கும்படியாக) இருப்பதாகும். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்றையும் சமநிலையில் கொண்டதான மூலப்ரக்ருதியானது அசேதனமாக உள்ளபோதிலும், எண்ணற்ற சேதநர்களுடைய இன்பத்திற்கும், மோசஷத்திற்கும் உதவுவதாக உள்ளது [ஸ்ரீபாஷ்யம் 2-2-1]” என்பதாகும். எனவே ப்ரக்ருதிக்கே செயாற்றுதல் உள்ளது, ஆத்மாவிடம் இல்லை என்பது அவர்கள் கருத்து. அதாவது கட. (2-18) - ந ஜாயதே ம்ரியதே - பிறப்புமில்லை இறப்புமில்லை - என்பது போன்றவை மூலம், ஆத்மாவிடம் பிறப்பு மற்றும் மரணம் என்பது போன்ற உலகியல் தர்மங்களை மறந்து, கட. (2-19) – ஹந்தா சேத் மந்யதே ஹந்தும் ஹதஸ்சேத் மந்யதே ஹதம் | உபௌ தெள ந விஜாநீதோ நாயம் ஹந்தி ந ஹந்யதே – கொல்பவன் “நான் இவனைக் கொல்கிறேன்” என்று எண்ணினாலும், கொல்லப்படுபவன் “நான் கொல்லப்பட்டேன்” என்று எண்ணினாலும், இருவரும் உண்மையை அறியவில்லை; காரணம் அவன் கொல்வதும் இல்லை, இவன் கொல்லப்படவும் இல்லை - என்பதன் மூலம் கொலை போன்ற செயல்களில் ஈடுபடுதல்

போன்றவையும் மறுக்கப்படுவதாலும், கீதை (14-49) - நாந்யம் குணேப்ய கர்த்தாரம் யதா த்ரஷ்டாநுபஸ்யதி - குணங்களைக் காட்டிலும் வேறு கர்த்தா இல்லை என்று எப்போது காண்கிறானோ - என்றும், கீதை (3-20) - கார்ய காரண கர்த்தருத்வே ஹேது: ப்ரக்ருதிர் உச்யதே | புருஷ: ஸுகதுக்காநாம் போக்த்ருத்வே ஹேதுர் உச்யதே - சரீரத்தின் இந்தரியங்கள் செயலாற்றுவதில் ப்ரக்ருதியே காரணம் என்றும், சுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதில் புருஷனே காரணம் என்றும் கூறப்படுகின்றன - என்றும் ஸர்வேச்வரன் தானே உரைப்பதாலும், இவ்விதம் அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் “ஆத்மாவிற்கு செயலாற்றும் தன்மை இல்லை, குணங்களுக்கே அந்தத் தன்மை உள்ளது” என்று கூறுவதால், “ப்ரக்ருதிக்கே செயலாற்றும் தன்மை உள்ளதே அல்லாமல் ஆத்மாவிற்கு இல்லை. அனுபவிக்கும் தன்மை மட்டுமே ஆத்மாவிற்கு உள்ளது” என்பது அவர்கள் கருத்தாக உள்ளது.

32. அப்போது இவனுக்கு சாஸ்த்ர வச்யதையும் போக்த்ருத்வமும் குலையும்.

அவதாரிகை - அத்தை நிராகரிக்கிறார் (அப்போது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டவற்றை நிராகரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்தருத்வமாய் ஆத்மாவுக்கு கர்த்தருத்வமில்லையானபோது இவனுக்கு விதி நிஷேத ரூபமான சாஸ்த்ரத்துக்குத் தான் அதிகாரியாய்க் கொண்டு அதின் வசத்திலே நடக்கவேண்டுகையும் விஹித நிஷித்த கரண ப்ரயுக்த ஸுகதுக்கரூப பலபோக்த்ருத்வமும் சேராதென்கை. சேதனன் கர்த்தாவாகாதபோது சாஸ்த்ரத்துக்கு வையர்த்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கும். “சாஸ்த்ர பலம் ப்ரயோக்தரி”, “கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்த்வத்வாத்” என்னக் கடவதிறே. இனித் தான், “ஸ்வர்க்காமோ யஜேத”, “முமுக்ஷுர் ப்ரஹ்மோபாஸீத” என்று ஸ்வர்க மோக்ஷாதி பல போக்தாவையிறே கர்த்தாவாக சாஸ்த்ரம் நியோகிக்கிறதும்; ஆகையாலே பலபோக்தாவே கர்த்தாவாகவும் வேணுமிறே. அசேதநத்துக்கு கர்த்தருத்வமாகில் சேதநனைக் குறித்து விதிக்கவும் கூடாது. “சாஸநாச் சாஸ்த்ரம்” என்னக் கடவதிறே. சாஸநமாவது ப்ரவந்தநம். சாஸ்த்ரத்துக்கு ப்ரவர்த்தகத்வம் போத ஜநந த்வாரத்தாலே. அசேதநமான ப்ரதாநத்துக்கு போதத்தை விளைக்கப் போகாதிறே. ஆகையால் சாஸ்த்ரம்

அர்த்தவத்தாம்போது, போக்தாவான சேதநனுக்கே கர்த்தருத்வமாக வேணும் இதெல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம் பற்றியிறே “அப்போது இவனுக்கு சாஸ்த்ர வச்யதையும் போக்தருத்வமும் குலையும்” என்று அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - “ப்ரக்ருதிக்கே செயல்புரிதல் என்னும் தன்மை உள்ளது, ஆத்மாவிற்ரு இல்லை” என்று உரைத்தால், “இவனால் தள்ளப்பட வேண்டியது மற்றும் ஏற்கப்பட வேண்டியது” என்பதை உரைக்கும் வடிவில் உள்ளதான சாஸ்த்ரத்திற்குத் தான் அதிகாரியாக இருந்தபடி அதில் கூறப்பட்டவற்றை ஏற்று நடத்தல் என்பதும், தள்ள வேண்டியவை மற்றும் ஏற்க வேண்டியவை என்பதைச் செய்வதால் வரும் இன்ப துன்ப பலன்களை அனுபவித்தல் என்பதும் சேராமல் போகும். மேலும் சேதநன் கர்த்தா அல்லன் என்று கூறினால், சாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும் வீணாகப்போகும் நிலை ஏற்படும். பூர்வமீமாம்ஸையில் - சாஸ்த்ர பலம் ப்ரயோக்தரி - கர்த்தாவானால் சாஸ்த்ரம் பயன் அளிப்பதாகும் - என்றும், ப்ர. ஸூ. (2-3-33) கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத் - சாஸ்த்ரம் பயனுள்ளது என்றாகவேண்டும் என்றால், ஜீவாத்மா கர்த்தாவாகிறான் - என்றும் கூறப்பட்டது காணலாம்.

மேலும் “ஸ்வர்க்காமோ யஜேத - ஸ்வர்கத்தை விரும்புவன் யஜ்ஞம் இயற்றக் கடவன்” என்றும், “முமுக்ஷுர் ப்ரஹ்மோபாஸீத - மோக்ஷத்தை விரும்புவன் ப்ரஹ்மத்தை உபாசிப்பானாக” என்றும் உள்ள வாக்கியங்களின்படி, ஸ்வர்கம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய பலன்களை அனுபவிப்பவனை அல்லவோ சாஸ்த்ரங்கள் கர்த்தாவாக விதிக்கின்றன? ஆகவே பலனை அனுபவிப்பவனே கர்த்தா ஆகிறான். அசேதநத்திற்கு செயலாற்றும் தன்மை உள்ளது என்னும்போது சேதநனுக்கு அவற்றை விதிக்கக்கூடாது அல்லவோ? “சாஸநாச் சாஸ்த்ரம் - சாஸ்த்ரங்கள் என்பவை சாஸநங்கள் ஆகும்”, என்று கூறப்பட்டது. சாஸநம் என்பது கட்டளை இடுதல் ஆகும். சாஸ்த்ரமானது “அதனைச் செய், இதனைச் செய்யாதே” என்று கட்டளை இடுதல் என்பது அறிவை ஏற்படுத்துதல் மூலமே ஆகும். அசேதநத்திற்கு அறிவை ஏற்படுத்த இயலாது அல்லவோ? எனவே சாஸ்த்ரங்கள் பொருளுடன் கூடியவை என்று கூறவேண்டுமானால், அனுபவிப்பனாக உள்ள சேதநனுக்கே செயல் புரியும் தன்மை உள்ளது என்றாகிறது. இவை அனைத்தையும் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு இந்தச் சூர்ணையை அருளிச்செய்தார்.

33. ஸாம்ஸாரிக ப்ரவருத்திகளில் கர்த்ருத்வம் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்று.

அவதாரிகை - ஆனால் கர்த்ருத்வமெல்லாம் இவனுக்கு ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாமோ? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஆனால் செயலாற்றுதல் என்பது ஆத்மாவிற்ரு இயல்பானதாகுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸாம்ஸாரிக ப்ரவருத்திகளில் கர்த்ருத்வம் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்று) என்று. ஸாம்ஸாரிக ப்ரவருத்திகளாவன ஸ்த்ரீ அந்ந பாநாதி போகங்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும் ஸ்வ வ்யாபாரங்கள். அவற்றில் கர்த்ருத்வம் ஒளபாதிமாயாவே ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்றென்கை.

விளக்கம் - அத்தகைய கர்த்ருத்வமானது ஸம்ஸாரத்தில் இயல்பானது அல்ல. ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோது உண்டாகும் செயல்பாடுகள் என்பவை பெண்கள், உணவு, நீர் போன்றவற்றை அனுபவிக்கும் பொருட்டு செய்கின்ற செயல்கள் ஆகும். அவற்றில் ஏற்படும் செயல்பாடுகள் என்பவை வந்தேறியவை என்பதால் இயல்பானவை அல்ல.

34. குண ஸம்ஸர்க்க க்ருதம்.

அவதாரிகை - ஆனால், அதுதான் இவனுக்கு வந்தபடியென்? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஆனால், கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதான “செயலாற்றுதல்” போன்றவை ஆத்மாவிற்ரு எவ்விதம் வந்து சேர்ந்தன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குணஸம்ஸர்க்க க்ருதம்) என்று குணங்களாகிறன ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் அவற்றினுடைய ஸம்ஸர்க்கதாலே உண்டானதென்றபடி. “ப்ரக்ருதே க்ரியமாணாநி குணை கர்மாணி ஸர்வச: அஹங்கார விமூடாத்மா கர்தாஹமிதி மந்யதே” என்னக் கடவதிறே. இதெல்லாம் “கர்தா சாஸ்த்ரார்த்தவர்த்தவத்வாத்” என்கிற

ஸுத்ரத்திலே பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்த ரூபேண பாஷ்யகாரர் தாமே விஸ்தரேண அருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் -குணங்கள் என்பவை ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் என்பவை ஆகும். அவற்றினுடைய சேர்க்கை காரணமாகவே ஆத்மாவிடமிருந்து இந்த நிலை ஏற்படுகிறது. கீதையில் (3-27) - ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வச: | அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹம் இதி மந்யதே - அனைத்து செயல்களும் அனைத்துவிதங்களிலும் ப்ரக்ருதியின் குணங்களால் செயல்படுகின்றன. ஆனால் அஹங்காரத்தால் மூடப்பட்ட அறிவு கொண்ட ஒருவன் “நான் கர்த்தா ஆவேன்” என்று எண்ணுகிறான் - என்றது காண்க. இவை அனைத்தையும் ப்ரஹ்மஸுத்ரம் (2-3-33) - கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத் - சாஸ்த்ரம் பயனுள்ளது என்றாகவேண்டும் என்றால், ஜீவாத்மா கர்த்தாவாகிறான் - என்ற ஸுத்ரத்தில் பூர்வபக்ஷம் மற்றும் ஸித்தாந்த வடிவத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மிகவும் விரிவாக அருளிச்செய்துள்ளார்.

35. கர்த்தருத்வந்தான் ஈச்வராதீநம்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸாங்க்ய பக்ஷத்தை நிராகரித்து ஆத்மாவுக்கே கர்த்தருத்வத்தை ஸாதித்தார் கீழ்; இந்த கர்த்தருத்வம்தான், ஸ்வாயத்தமோ பராயத்தமோ என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸாங்க்யர்களுடைய கருத்தைத் தள்ளி, ஆத்மாவிடமிருந்து செயல் புரிதல் என்ற தன்மை உள்ளதை நிரூபித்தார். அடுத்து, இத்தகைய செயலாற்றுதல் என்பது ஆத்மாவிடமிருந்து ஸ்வயமாகவே கிட்டியதா அல்லது மற்றவர்கள் வசப்பட்டதா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கர்த்தருத்வந்தான் ஈச்வராதீநம்) என்று, அதாவது இவ்வாத்மாவின்னுடைய கர்த்தருத்வந்தான் ஸ்வாதீனமன்றிக்கே, ஈச்வராதீனமாயிருக்குமென்றபடி. “பராத்து தச்ச்ருதே” என்று வேதாந்த ஸுத்ரத்தாலே ஆத்மாவின்னுடைய கர்த்தருத்வம் பராயத்தமென்று ஸித்தமாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. சாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத்துக்காக கர்த்தருத்வம் ஆத்ம தர்மமென்று கொள்ளவேணும். அந்த கர்த்தாவுக்கு தர்மமான ஜ்ஞாந

இச்சா ப்ரயத்நங்கள் பகவத் அதீநங்களாயிருக்கையாலும், அந்த ஜ்ஞாநாதிகள் பகவத் அநுமதியொழிய க்ரியா ஹேதுவாக மாட்டாமையாலும், இவனுடைய கர்த்தருத்வம் ஈச்வராதீநம் என்கிறது. இவனுடைய புத்தி மூலமான ப்ரயத்நத்தை அபேக்ஷித்து ஈச்வரன் அநுமதி தாநம் பண்ணுகையாலே, அந்த க்ரியா நிபந்தனமான புண்யபாபங்களும் சேதநனுக்கே ஆகிறது என்று விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளையும்; “இப்படி கர்த்தருத்வம் பரமாத்மாயத்தமானாலும், விதி நிஷேத வாக்யங்களுக்கும் வையர்த்தம் வாராது”, “க்ருத ப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து விஹித ப்ரதிஷித்தா வையர்த்தியாதிப்ய.” என்று பரிஹரிக்கப்படுகையாலே. அதாவது விஹித ப்ரதிஷித்தங்களுக்கு வையர்த்தியாதிகள் வாராமைக்காக இச்சேதநன் பண்ணின ப்ரதம ப்ரயத்நத்தை அபேக்ஷித்துக் கொண்டு ஈச்வரன் ப்ரவர்த்திப்பிக்குமென்றபடி, எங்ஙனேயென்னில்; எல்லா சேதநருக்கும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸ்வபாவமாகையாலே ஸாமாந்யேந ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி யோக்யத்வமுண்டாயே யிருக்கும்; இப்படியான ஸ்வரூபத்தை நிர்வஹிக்கைக்காக, ஈச்வரன் அந்தராத்மாவாய்க் கொண்டு நில்லா நிற்கும்; அவனாலே உண்டாக்கப்பட்ட ஸ்வரூப சக்தியை உடையனான சேதநன் அவ்வோ பதார்த்தங்களிலே உந்பந்ந ஜ்ஞாந சிகீர்ஷா ப்ரயத்நனாய்க் கொண்டு வர்த்தியா நிற்கும்; அவ்விடத்தில் மத்யஸ்தனாகையாலே உதாஸீநரைப் போலேயிருக்கிற பரமாத்மாவானவன் அந்த சேதநனுடைய பூர்வ வாஸநாநுரூபமான விதி நிஷேத ப்ரவ்ருத்தியிலே அநுமதியையும் அநாதரத்தையுங் உடையவனாய்க் கொண்டு, விஹிதங்களிலே அநுக்ரஹத்தையும் நிஷித்தங்களிலே நிக்ரஹத்தையும் பண்ணாநிற்பானாய், அநுக்ரஹாத்மகமான புண்யத்துக்கு பலமான ஸுகத்தையும் நிக்ரஹாத்மகமான பாபத்துக்கு பலமான துக்கத்தையும் அவ்வோ சேதநர்க்குக் கொடா நிற்கும்.

விளக்கம் - ப்ர. ஸூ. (2-3-40) - பராத் து தத் ச்ருதே: - ஜீவாத்மாவுடைய கர்த்தருத்வம் பரமாத்மாவால் உண்டாகிறது, ச்ருதி கூறுவதால் - என்ற வேதாந்தஸூத்ரத்தில், “ஆத்மாவின் செயலாற்றுதல் என்பது ஈச்வரனுக்கு வசப்பட்டதே ஆகும்” என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது. சாஸ்திரங்கள் பயனுள்ளதாக இருக்கவேண்டும் என்றால், ஆத்மாவிற்குச் செயலாற்றும் தன்மை உள்ளதை ஏற்கவேண்டும். ஆத்மாவிற்கு உள்ள பண்புகளான ஞானம், இச்சை, முயற்சி போன்ற பலவும் பகவானுடைய வசப்பட்டதாக உள்ளதாலும், ஞானம் போன்றவை பகவானின் அநுமதி இன்றி செயல் புரிவதற்குக் காரணமாக இருக்காது என்பதாலும், இவனுடைய செயலாற்றுதல் என்பது ஈச்வரனுடைய வசப்பட்டது என்றாகிறது. “இவனுடைய புத்தி மூலமான முயற்சியை எதிர்பார்த்து

ஸர்வேச்வரன் அனுமதி அளிப்பதால், அந்தச் செயல்களின் விளைவாக ஏற்படும் புண்ணிய பாபங்கள் அனைத்து அந்த ஆத்மாவிடமே சேர்கின்றன” என்று தத்வ விவரணத்தில் ஸ்வாமி ஆச்சார்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்; “இவ்விதம் செயலாற்றுதல் என்பது ஸர்வேச்வரன் வசப்பட்டுள்ளபோதிலும், விதித்தல் மற்றும் தள்ளுதல் ஆகியவற்றை உரைக்கும் சாஸ்த்ர வாக்கியங்களுக்கு வீணாகுதல் என்ற நிலை ஏற்படாது”; “ஏனென்றால், ப்ர. ஸூ. (3-2-40) - பூர்வம் து பாத்ராயண: ஹேது வ்யபதேசாத் - பலனை அளிப்பதால் முந்தையதே என்று பாத்ராயணர் கூறுகிறார் - என்று பரிகாரம் கூறப்படுவதால் ஆகும்”. அதாவது, சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டதான, “இதனைச் செய், அதனைச் செய்யாதே” என்ற விதிமுறைகளுக்கு வீணாதல் என்று நிலை ஏற்படாமல் இருப்பதற்காக, சேதநன் செய்கின்ற முதல் முயற்சிக்கு ஸர்வேச்வரன் அனுமதி அளித்து, அவனைச் செயல்பட வைக்கிறான் என்று கருத்து. எப்படி என்றால், அனைத்து சேதநர்களுக்கும் “ஞானத்துடன் இருத்தல்” என்பது பொதுவாகவே உள்ளது; ஆகவே செயல்களில் ஈடுபடுதல் மற்றும் தவிர்த்தல் ஆகியவை எப்போதுமே உள்ளதாகவே இருக்கும்; இவ்விதமாக உள்ள ஜீவாத்மாவின் தன்மையை நிர்வாகம் செய்வதற்காக ஸர்வேச்வரன் அவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக நிற்கிறான்; ஸர்வேச்வரனால் உண்டாக்கப்பட்டதான, “செயலாற்றும் தன்மை” என்பதைக் கொண்டவனாகிய ஆத்மா, அந்தந்த பொருள்களில் ஏற்படுகின்ற ஞானம், ஆசை மற்றும் முயற்சி ஆகியவற்றைக் கொண்டவனாக உள்ளான்; அங்கு நடுநிலைமையில் உள்ளதால், எதிலும் பட்டும் படாமலும் உள்ளவனாகிய பரமாத்மா, அந்தச் சேதநனுடைய பூர்வ வாசனைக்கு ஏற்ப, செய்யவேண்டியவை மற்றும் செய்யக்கூடாதவை என்பவற்றில் ஜீவாத்மாவிற்கு அனுமதியையும் உதாஸீனத்தையும் கொண்டவனாக, செய்ய வேண்டியவற்றுக்கு அநுக்ரஹமும் செய்யக்கூடாதவற்றுக்கு தண்டனையையும் அளித்தபடி உள்ளான். தனது அநுக்ரஹத்தை உள்ளடக்கியதான புண்ணியத்திற்குப் பலனாக சுகத்தையும், தண்டனையை உள்ளடக்கியதான பாபத்திற்குத் துக்கத்தையும் அந்தச் சேதநர்களுக்கு அளிக்கிறான்.

வ்யாக்யானம் – இது தன்னை அபியுத்தரும் சொன்னார். “ஆதாவீஸ்வரத்தயைவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்த்ரிய சக்தயா ஸ்வயம் தத்தத் ஜ்ஞாந சிகீர்ஷண ப்ரயத்நாந் உத்பாதயந் வர்ததே தத்ர உபேக்ஷய தத் அநுமத்ய விததத் தந்நிக்ரஹாநுக்ரஹௌ தத்தத் கர்மபலம் ப்ரயச்சதி ததஸ் ஸர்வஸ்ய பும்ஸோ ஹரி:” என்று அடியிலே ஸர்வநியந்தாவாய ஸர்வாந்த்ராத்மாவான ஸர்வேச்வரன் தனக்குண்டாக்கிக் கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வ ரூபமான

ஸ்வாதந்த்ரிய சக்தியாலே இப் புருஷன் தானே அவ்வோ விஷயங்களிலே ஜ்ஞாந சிகீர்ஷா ப்ரயத்நங்களை யுண்டாக்கிக் கொண்டு வர்த்தியா நிற்கும்; அவ்விடத்திலே அசாஸ்த்ரீயங்களிலே உபேக்ஷித்தும் சாஸ்த்ரீயங்களிலே அநுமதி பண்ணியும் அவ்வோ விஷயங்களிலே நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைப் பண்ணா நின்றுகொண்டு, அவ்வோ கர்மபலத்தையும் ஸர்வேச்வரன் கொடா நிற்குமென்றார்கள், “இப்படி ஸர்வ ப்ரவருத்திகளிலும் சேதநனுடைய ப்ரதம ப்ரயத்நத்தை அபேக்ஷித்துக் கொண்டு பரமாத்மா ப்ரவர்த்திப்பியா நிற்குமென்றதாய்த்து” என்று தீபப்ரகாசத்திலே ஜீயரும் அருளிச்செய்த அர்த்தங்கள் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயங்கள்.

விளக்கம் -இந்தக் கருத்தை, நம்பிக்கைக்கு உரியவராகிய ஸ்வாமி நடாதுரம்மாநும் தத்வஸாரத்தில் (46) - ஆதாவீஸ்வரதத்தயைவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்த்ரிய சக்தியா ஸ்வயம் தத்தத் ஜ்ஞாந சிகீர்ஷண ப்ரயத்நாந் உத்பாதயந் வர்த்தே தத்ர உபேக்ஷ்ய தத் அநுமத்ய விததத் தந்நிக்ரஹாநுக்ரஹௌ தத்தத் கர்மபலம் ப்ரயச்சதி ததஸ் ஸர்வஸ்ய பும்ஸோ ஹரி: - ஆத்மாவிற்கு வழங்கப்படுவதான முதல் அநுமதி என்ற சுதந்திரமாகிய சக்தி காரணமாக, ஆத்மாவானவன் தானாகவே அந்தந்த விஷயங்களில் செயலாற்றுவதற்கான ஆசை மற்றும் முயற்சிகளை ஏற்படுத்துகிறான்; அவற்றில் செய்யக்கூடாதவற்றில் உதாசீனமும், செய்யக்கூடியவற்றில் அநுமதியும் அளித்தபடி உள்ள ஈச்வரன், அவற்றுக்குத் தண்டனை அளித்தல் மற்றும் அநுக்ரஹம் புரிதல் ஆகியவற்றைச் செய்கிறான்; இதன் மூலம், அனைவருடைய கர்மபலனை ஸ்ரீஹரி அளித்தபடி உள்ளான் - என்றார். அதாவது அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும், அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரன், ஜீவாத்மாவாகிய தனக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்த செயலாற்றுதல் என்ற வடிவத்தில் உள்ளதான சுதந்திரம் என்ற சக்தியால், தானாகவே அந்தந்த விஷயங்களில் ஞானம், ஆசை மற்றும் முயற்சி ஆகியவற்றை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறான்; அந்தந்த விஷயங்களில், சாஸ்த்ரத்திற்கு விரோதமாக உள்ள செயல்களில் ஈச்வரன் தனது வெறுப்பையும், சாஸ்த்ரங்களுக்கு ஏற்ப உள்ள செயல்களில் தனது அநுமதியையும் அளிக்கிறான்; இதன் மூலம் அந்தந்த விஷயங்களுக்கான தண்டனை மற்றும் அநுக்ரஹம் ஆகியவற்றை அளிக்கிறான்; இதன் விளைவாக அந்தந்த கர்மங்களுக்கான பலன்களை அளித்தபடியும் ஈச்வரன் உள்ளான். “இப்படியாக அனைத்து விஷயங்களிலும் ஜீவாத்மாவின் முதல் முயற்சியை எதிர்பார்த்தபடி பரமாத்மா தூண்டியபடி நிற்கிறான்” என்று தீபப்ரகாசத்தில் ஸ்வாமி வாதிகேசரி அழகிய மணவாள ஜீயர் அருளிச்செய்தார். இந்தக் கருத்துக்களை இங்கு எண்ணிப் பார்த்தல் வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் – ஆனால், “ஏஷ ஹ்யேவஸாது கர்ம காரயதி, தம் யமேப்யோ லோகேப்ய உநநிநீஷதி, ஏஷ ஏவாஸாது கர்ம காரயதி, தம் யமதோ நிநீஷதி” என்று உநநிநீஷையாலும், அதோநிநீஷையாலும் ஸர்வேச்வரன் தானே ஸாத்வஸாது கர்மங்களைப் பண்ணுவியாநிற்குமென்கிற இது சேரும்படி என்? என்னில், இது ஸர்வஸாதாரணமன்று; யாவனொருவன் பகவத் விஷயத்தில் அதிமாத்ரமான ஆநுகூல்யத்திலே வ்யவஸிதனாய்க்கொண்டு ப்ரவர்த்தியா நிற்கும் அவனை அநுக்ரஹியா நிற்குகொண்டு பகவான் தானே ஸ்வப்ராப்தயுபாயங்களாய், அதிகல்யாணங்களான கர்மங்களிலே ருசியை ஜநிப்பிக்கும்; யாவனொருவன் அதிமாத்ர ப்ராதிகூல்யத்திலே வ்யவஸிதனாய்க் கொண்டு ப்ரவர்த்தியா நிற்கும் அவனை ஸ்வப்ராப்தி விரோதிகளாய், அதோகதி ஸாதநங்களான கர்மங்களிலே ஸங்கிப்பிக்கும் என்று இந்த ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு அர்த்தமாகையாலே, இது தன்னை ஸர்வேச்வரன் தானே அருளிச்செய்தானிறே, “அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ்ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே இதி மத்வா பஜந்தே மாம் புதாபாவஸமந்விதா:” என்று தொடங்கி, “தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் பரீத்பூர்வகம் ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே; தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தம் அஹமஜ்ஞாநஜம் தம: நாசயாம்யாத்மபாவஸ்த்தோ ஜ்ஞாந தீபேந பாஸ்வதா” என்றும், “அஸத்யமப்ரதிஷ்டம் தே ஜகதாஸுர நீச்வரம்” என்று தொடங்கி “மாமாத்ம பரதேஹேஷு ப்ரதவிஷந் தோப்யஸூயகா:” என்னுமதளவாக அவர்களுடைய ப்ராதிகூல்யாதிசயத்தைச் சொல்லி, “தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் கூஷிபாம்யஜஸ்ரமசுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு” என்றும் அருளிச் செய்கையாலே. ஆகையால், அநுமந்த்ருத்வமே ஸர்வஸாதாரணம்; ப்ரயோஜகத்வம் விசேஷ விஷயமென்று கொள்ளவேணும். “க்ருத ப்ரயத்நாபேசுஸ்து” என்கிற ஸூத்ரத்திலே இதெல்லாம் பாஷ்யகாரர் தாமே அருளிச்செய்தார். இவை எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம் பற்றியிறே “கர்த்ருத்வம்தான் ஈச்வராதீநம்” என்று அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - ஆனால், கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் - ஏஷ ஹ்யேவஸாது கர்ம காரயதி, தம் யமேப்யோ லோகேப்ய உநநிநீஷதி, ஏஷ ஏவாஸாது கர்ம காரயதி, தம் யமதோ நிநீஷதி - எந்த ஒரு ஆத்மாவை இந்த லோகத்திலிருந்து உயர்ந்த ஸர்வேச்வரன் எண்ணுகிறானோ, அந்த ஆத்மாவையே நல்ல செயல்கள் புரியும்படிச் செய்கிறான்; எந்த ஆத்மாவை நரகத்தில் ஆழ்த்த எண்ணுகிறானோ, அந்த ஆத்மாவைத் தீய செயல்கள் செய்யும்படியாகத்

தூண்டுகிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, உயர்ந்த இடம் மற்றும் தாழ்ந்த இடம் ஆகிய இடங்களை அடையச் செய்யும்விதமாக, ஸர்வேச்வரன் தானாகவே ஆத்மாவை நல்ல செயல்கள் மற்றும் தீய செயல்கள் செய்யும்படியாகச் செய்யும்போது, மேலே கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் எப்படிப் பொருந்தும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இது அனைவருக்கும் பொதுவானது அல்ல. யார் ஒருவன் பகவத் விஷயத்தில் எல்லையற்ற ஈடுபாடுடன் உள்ளானோ, அவனைப் பகவான் அனுக்ரஹிக்கத் தொடங்குகிறான், அவன் தன்னை அடைவதற்கான உபாயமாகப் பகவான் தானே நிற்கிறான், மிகுந்த மங்களகரமான கர்மங்களில் அவனுக்கு ஆசையை ஏற்படுத்துகிறான். ஆனால் ஒருவன், பகவானுக்கு விருப்பம் இல்லாத செயல்களைச் செய்ய முயன்றபடி இருப்பான்; அவன், பகவானாகிய தன்னை அடைவதற்கான தடைகளைப் பகவானே ஏற்படுத்தி, மேலும் தாழ்ந்த நிலைக்குச் செல்லக் கூடிய கர்மங்களை அவன் செய்யும்படியாக பகவானே தூண்டுகிறான். இதுவே மேலே உள்ள ச்ருதி வாக்கியத்தின் பொருள் என்பதால், இதனை ஸர்வேச்வரன் தானே கீதையில் (10-8) – அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே | இதி மத்வா பஜந்தே தம் புதா பாவஸமந்விதா – “நானே அனைத்தும் தோன்றுவதற்கான காரணம் ஆவேன், அனைத்தும் என்னால் செய்யப்படுகிறது” என்று அறிந்து கொள்ளும் அறிஞர்களாகிய பக்தர்கள் என்னை இடைவிடாது உபாஸிக்கிறார்கள் - என்று கூறத் தொடங்கி, கீதை (10-10) - தேஷாம் ஸதத யுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீத்பூர்வகம் ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே - எப்போதும் என்னுடன் சேர்ந்திருக்கவேண்டும் என்னும் ஆசை கொண்டவர்களாக, என்னை மிகுந்த அன்புடன் உபாஸிப்பவர்களுக்கு, என்னை அடைவதற்கான புத்தியோகத்தை நான் அளிக்கிறேன் - என்றும், கீதை (10-11) – தேஷாம் ஏவ அநுகம்பார்த்தம் அஹம் அஜ்ஞாநஜம் தம: | நாசயாமி ஆத்ம பாவஸ்தோஜ்ஞாந தீபேந பாஸ்வதா - அப்படிப்பட்டவர்களை அனுக்ரஹிக்கும்விதமாக நான் அவர்களுடைய உள்ளத்தில் நிலைத்து நின்று, அறியாமையால் ஏற்படும் இருளை, என்னைக் குறித்த ஞானம் என்ற ஒளியால் அழிக்கிறேன் - என்றும் கூறியதைக் காணலாம். இதனைப் போன்றே கீதையில் (16-8) – அஸத்யம் அப்ரதிஷ்டம் தே ஜகதாஹு: அநீச்வரம் – அவர்கள், “இந்த உலகம் ஸத்யம் அற்றது, பரமாத்மாவை ஆதாரமாகக் கொண்டது அல்ல, என்னால் நியமிக்கப்படுவது அல்ல” என்று கூறுகிறார்கள் – என்று தொடங்கி, கீதை (16-18) - மாமாத்ம பரதேஹேஷு ப்ரத்விஷந்தோ அப்யஸுயகா: - தங்கள் உடலிலும் மற்றவர்கள் உடலிலும் அந்தர்யாமியாக உள்ள என்னை வெறுத்து, என்னைக் குறித்து பொறாமை

அடைகிறார்கள் - என்று முடித்தான். இதனைத் தொடர்ந்து கீதையில் (16-19) – தாநஹம் த்விஷத: க்ருராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் | ச்ஷிபாமி அஜஸ்ரம் அஸுபாந் ஆஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு - இப்படியாக யார் என்னை வெறுக்கிறார்களோ, பாபம் செய்கிறார்களோ, கொடியவர்களோ, அப்படிப்பட்டவர்களை நான் இந்த ஸம்ஸாரச் சூழற்சியில் தொடர்ந்து உழலும்படியாக அஸுரப் பிறவிகளில் தள்ளுகிறேன் - என்றது காண்க. ஆகவே கர்மங்களுக்கான அனுமதி அளித்தல் என்பது அனைவருக்கும் பொதுவானதே ஆகும். சிறந்த கர்மங்களைச் செய்யவைத்தல் என்பது மட்டுமே சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும். ப்ர. ஸூ. (3-2-40) - பூர்வம் து பாதராயண: ஹேதுவ்யபதேசாத் - பலனை அளிப்பதால் முந்தையதே என்று பாதராயணர் கூறுகிறார் - என்பதில் இவை அனைத்தையும் பாஷ்யகாரர் தானே அருளிச்செய்தார். இவை அனைத்தையும் திருவுள்ளம் பற்றியே சூர்ணையில் “கர்த்ருத்வம்தான் ஈச்வராதீநம்” என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் – ஆக, கீழ்ச் செய்ததாயிற்றது : “ஜ்ஞாநாச்ரயமாகையாவது ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை” என்று ப்ரதமத்திலே ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநத்ருத்வத்தைச் சொல்லி, ஜ்ஞாந மாத்ரமென்பாரை நிராகரித்துக்கொண்டு, ஜ்ஞாநத்ருத்வ கதநாநந்தரம் கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் சொல்லவேண்டுகையாலே அவை இரண்டும் ஜ்ஞாநத்ருத்வ பலத்தாலே தன்னடையே வருமென்னுமிடத்தை தர்சிப்பித்து, குணங்களுக்கே கர்த்ருத்வமுள்ளது ஆத்மாவுக்கு இல்லை என்பாரை நிராகரித்துக் கொண்டு, ஆத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வத்தை ஸ்தாபித்து, அந்த கர்த்ருத்வத்தில் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமல்லாத அம்சத்தையும், அதுதானிவனுக்கு வருகைக்கடியையும் சொல்லி, இப்படி ஆத்மாவுக்குண்டான கர்த்ருத்வம்தான் ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஈச்வராதீநமாயிருக்குமென்று நிகமித்தாராயிற்று. இதெல்லாம் ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநாச்ரயத்வ கதநமடியாக வந்ததிறே.

விளக்கம் –ஆகவே இதுவரை கூறப்பட்டது என்ன? “ஜ்ஞாநாச்ரயமாகையாவது ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை” என்று தொடக்கத்தில், ஆத்மாவின் “அறிபவனாக உள்ள தன்மை” என்பதை உரைத்தார்; ஆத்மாவானது ஞானம் மட்டுமே ஆவான் என்று கூறும் கருத்தைத் தள்ளினார்; அறிபவனாக உள்ள தன்மை என்பதைக் கூறியதைத் தொடர்ந்து, செயல் புரிபவனாக இருத்தல் மற்றும் அனுபவிப்பனாக இருத்தல் ஆகிய

இரண்டையும் கூறவேண்டும் என்பதால், அவை இரண்டும், அறிபவனாக உள்ள தன்மை என்பதைத் தொடர்ந்து தாங்களாகவே வெளிப்படும் என்று உணர்த்தினார்; தொடர்ந்து, “குணங்களுக்கே செயல் புரியும் தன்மை உள்ளது, ஆத்மாவிற்கு அல்ல” என்று கூறும் வாதத்தை தள்ளினார்; ஆத்மாவின் செயல் புரியும் தன்மை என்பதை நிலை நாட்டினார்; அத்தகைய செயலாற்றும் தன்மை என்பது ஆத்மாவிற்கு ஸ்வரூபத்திலேயே உள்ளதல்ல என்றும், அது அவனுக்கு வந்து சேர்கின்ற ஒன்றாகும் என்றும் உரைத்தார். இப்படியாக ஆத்மாவுக்கு உள்ள செயலாற்றும் தன்மை என்பதும், அனைத்து நிலைகளிலும் ஈச்வரனுக்கு வசப்பட்டே உள்ளதாகும் என்றும் கூறி நிறைவு செய்தார்.

அவதாரிகை - இப்படி ஆத்மா ஜ்ஞாநாச்ரயமாயிருக்குமாகில், “யோ விஜ்ஞாநே திஷ்ட்டந்”, “விஜ்ஞாநமய:”, “விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே” என்றும், “ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமத்யந்த நிர்மலம் பரமார்த்தத:”, “ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமகிலம் ஜகதேததபுத்தய:”, “விஜ்ஞாநம் பரமார்த்தோ ஹி த்வைதி நோதத்யதர்சிந:” என்றும் சாஸ்த்ரங்களிலே இவனை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுவானேன்? என்கிற ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நந்தை அநுவதிக்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஆத்மாவானது ஞானத்திற்கு இருப்பிடம் என்று கூறும்போது, ப்ரு. (3-7-22) - யோ விஜ்ஞாநே திஷ்ட்டந் - விஜ்ஞாநத்தில் உறைபவன் யாரோ - என்றும், தைத். (2-4-1) - விஜ்ஞாநமய: - ஞானமயமாக உள்ளவனும் - என்றும், தை. (2-5) - விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே - ஜ்ஞானம் யஜ்ஞத்தை இயற்றுகிறது - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-6) - ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம் அத்யந்த நிர்மலம் பரமார்த்தத: - ஞானமயமானவனும், அனைத்து குணங்களும் நீங்கப் பெற்றவனும், இதனால் தூய்மையாக உள்ளவனும் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-4-40) - ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம் அகிலம் ஜகத் ஏதத் அபுத்தய: - இந்த உலகம் ஞானஸ்வரூபமாகவே உள்ளது - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (2-14 -31) - விஜ்ஞாநம் பரமார்த்தோ ஹி த்வைதிநோ அதத்ய தர்சிந: - ஞானமயமான ப்ரஹ்மத்தை இவ்விதம் அறிவதே உண்மையானது; இரண்டு என்று எண்ணியபடி உள்ளவர்கள் உண்மை அறியாதவர் ஆவர் - என்றும் பலவிதமாகச் சாஸ்த்ரங்களில் ஆத்மாவை ஞானம் என்று ஏன் கூற வேண்டும் என்று அறிய விரும்புவர்களுடைய கேள்வியை உரைக்கிறார்.

36. ஜ்நாநாச்ரயமாகில் சாஸ்த்ரங்களிலே இவனை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுவானேன்? என்னில்;

வ்யாக்யானம் - “ஜ்நாநாச்ரயமாகில் சாஸ்த்ரங்களிலே இவனை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுவானேன்? என்னில்” என்று,

விளக்கம் - அந்தக் கேள்வியானது, “ஆத்மாவானது ஞானத்தின் இருப்பிடம் என்றால், சாஸ்த்ரங்களில் ஆத்மாவை ஞானம் என்று ஏன் கூறவேண்டும்?”, என்பதாகும்.

37. ஜ்ஞாநத்தையொழியவும் தன்னையறிகையாலும், ஜ்ஞாநம் ஸாரபூதகுணமாய் நிரூபக தர்மமாயிருக்கையாலும் சொல்லிற்று.

அவதாரிகை - இப்படி சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகைக்கு மூலம் இன்னதென்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவதற்கான அடிப்படை இன்னது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஜ்ஞாநத்தையொழியவும் தன்னையறிகையாலும்) என்று தொடங்கி, அதாவது ஜ்ஞாநம் ஸ்வாச்ரயத்துக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசகமாயிருக்குமோபாதி ஜ்ஞாந நிரபேக்ஷமாகத் தனக்குத்தானே ப்ரகாசிக்கையாலும் ஜ்ஞாநம் இவனுக்கு ஸாரபூத குணமாகையாலே ஸ்வரூபாநுபந்தித்வேந ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாகையாலும் சொல்லிற்றென்கை.

விளக்கம் - ஞானமானது தனது இருப்பிடமாக உள்ள ஆத்மாவிற்குத் தானே தன்னை வெளிப்படுத்துகிறது; அதே போன்று, ஞானத்தை எதிர்பார்க்காமல் ஆத்மாவானது தனக்குத் தானே தன்னை வெளிப்படுத்துகிறது. ஆகவே ஞானமானது ஆத்மாவிற்கு ஸாரமான ஒரு உள்ளது என்றாகிறது. இதன் விளைவாக ஆத்மாவுடன் சேர்ந்து நின்று ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துக் காண்பிக்கும் தர்மமாக உள்ளதால், கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டது போன்று உரைக்கப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் – இதுதான், “தத் குண ஸாரத்வாத் து தத் வ்யபதேச: ப்ராஜ்ஞுவத்”, “யாவதாத்ம பாவிதவாச்ச ந தோஷஸ் தத் தர்சநாத்” என்கிற ஸுத்ர த்வயத்தாலும் சொல்லப்பட்டது. “ஜ்ஞாந மாத்ர வ்யபதேசஸ்து ஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரதாந குணத்வாத், ஸ்வரூபாநுபந்தித்வேந ஸ்வரூப நிரூபக குணத்வாத் ஆத்ம ஸ்வரூபஸ்ய ஜ்ஞாநவத் ஸ்வப்ரகாசத்வாத்வோபபத்யதே” என்றிறே தீபத்திலே பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - இந்தக் கருத்தானது, ப்ர. ஸு. (2-3-29) - தத் குண ஸாரத்வாத் து தத் வ்யபதேச: ப்ராஜ்ஞுவத் - ஞானம் என்ற குணத்தைச் சாரமாகக் கொண்டுள்ளதால் (சாரம் என்றால் “இன்றியமையாத” என்று பொருள்), ஆத்மாவானது ஞானம் என்று கூறப்படுகிறது. பரமாத்மா (ஆனந்தம் என்று) கூறப்படுவது போன்று - என்றும், ப்ர. ஸு. (2-3-30) - யாவதாத்ம பாவித்வாத் ச ந தோஷ: தத் தர்சநாத் - ஆத்மா உள்ளவரை ஞானம் தொடர்வதாலும், ஆத்மாவை ஞானம் என்று கூறுவதில் தவறில்லை. இது போன்று கூறப்படுவதைக் காணலாம் - என்றும் உள்ள இரண்டும் ஸுத்ரங்களாலும் கூறப்பட்டது. இதனை பாஷ்யகாரரும் வேதாந்ததீபத்தில் - ஜ்ஞாந மாத்ர வ்யபதேசஸ்து ஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரதாந குணத்வாத், ஸ்வரூபாநுபந்தித்வேந ஸ்வரூப நிரூபக குணத்வாத் ஆத்ம ஸ்வரூபஸ்ய ஜ்ஞாநவத் ஸ்வப்ரகாசத்வாத்வோபபத்யதே - ஆத்மாவானது ஞானமே ஆகும் என்று உரைக்கும் கருத்தானது, ஞானம் முதன்மையான குணமாக உள்ளதாலும், ஆத்மாவை நிரூபிக்கின்ற குணமாக உள்ளதாலும், ஆத்மஸ்வரூபம் போன்று தானே ப்ரகாசிப்பதாலும் ஆகும் - என்று அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

38. நியாம்யமாகையாவது ஈச்வர புத்த்யதீநமாக எல்லா வ்யாபாரங்களும் உண்டாம்படியிருக்கை.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “ஆத்மநி திஷ்டந்தநாத்மநோந்தரோயமாத்மா நவேத யஸ்யாத்மா சரீரம்ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸத ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத” என்று இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, அந்தராத்மதயா நின்று நியமிக்கை ஈச்வரனுக்கு ஸார்வகாலீநமாகையாலே, இவ்வாத்ம வஸ்து அவனுக்கு நியாம்யமாகையாவது சரீரத்தினுடைய ஸகலப்ரவருத்திகளும் சரீரியினுடைய புத்த்யதீநமாக உண்டாமாப் போலே சரீரபூதமான இவ்வாத்ம வஸ்துவினுடைய ஸகல வ்யாபாரங்களும் சரீரியான பரமாத்மாவினுடைய புத்த்யதீநமாகவே உண்டாம்படி இருக்கையென்றபடி. இப்படி

தச்சீரதயா தததீந ஸகலப்ரவருத்திகனானாலும், அசேதநமான சரீரம்போலே தானாக ஒரு ப்ரவருத்தி பண்ணமாட்டாதபடி இருக்கையன்றிக்கே, ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களை ஸ்வாபாவிக தர்மங்களாக உடையனாகையாலே, ஜ்ஞாந சிகீர்ஷா ப்ரயந்ந பூர்வக ப்ரவருத்தி சுஷமனாயிருக்கையாலும், ஸகல ப்ரவருத்திகளும் இவனுடைய ப்ரதம ப்ரயந்நத்தை அபேக்ஷித்துக் கொண்டு ஈச்வரன் அநுமதி தாநம் பண்ணுகையாலும், விதி நிஷேத சாஸ்த்ர வையர்த்தயமுமில்லை. இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தி மூலமாக ஈச்வரன் பண்ணும் நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களுக்கும் ததநுகுணமான பல ப்ரதாநத்துக்கும் விரோதமில்லை என்னுமிடம் கீழே சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - நியாம்யம் என்று ஏன் கூறப்பட்டது என்றால், ஈச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தின்படியே ஆத்மா அனைத்து செயல்களையும் செய்வதால் ஆகும். அதாவது, ப்ரு. (3-7-22) - ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோ அந்தர: | யம் ஆத்மா ந வேத | யஸ்ய ஆத்மா சரீரம் | ய ஆத்மாநம் அந்தர: ய ஆத்மாநம் அந்தரோ யமயதி | ஸ தே ஆத்மா அந்தர்யாமி அம்ருத: - யார் ஆத்மாவில் உள்ளானோ, யார் ஆத்மாவில் புகுந்துள்ளானோ, யார் இவ்விதம் உள்ளதை ஆத்மா அறியாதோ, யாருக்கு ஆத்மா சரீரமோ, யார் ஆத்மாவினுள் புகுந்து நியமிக்கிறானோ அவனே உன் ஆத்மா, உனக்கு அந்தர்யாமியாக உள்ள அவன் அழிவற்றவன் - என்பது போன்று வாக்கியங்களில் கூறுவது போன்று, ஆத்மாவின் அந்தராத்மாவாக நின்று நியமத்தல். ஈச்வரன் அனைத்து காலங்களிலும் உள்ளவன் என்பதால், ஆத்மாவானது அவனால் ஏவப்படுவதாக உள்ளது என்பது, “சரீரத்தின் அனைத்து செய்கைகளும் அந்தச் சரீரத்தில் உள்ள புத்தியின் அடிப்படையின் அமைவது போன்று, சரீரத்தின் உள்ளே இருக்கின்ற ஆத்மாவின் அனைத்து செயல்களும் அந்த ஆத்மாவைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள பரமாத்மாவின் ஸங்கல்பத்திற்கு ஏற்றபடியே உள்ளது”, என்பதாகும். இவ்விதம் ஆத்மாவானது பரமாத்மாவின் சரீரமாக உள்ளதால், பரமாத்மாவின் கட்டுப்பாட்டிற்கு ஏற்பவே தனது செயல்களைச் செய்கிறது; ஆனால் அசேதநமான சரீரம் போன்று தானாகவே எந்த ஒரு செயலையும் செய்ய இயலாமல் இருப்பதில்லை; அறிபவனாக இருத்தல், செயல் புரிபவனாக இருத்தல் மற்றும் அனுபவிப்பவனாக இருத்தல் ஆகிய தன்மைகளை இயல்பாகவே கொண்டதாக ஆத்மா உள்ளதால், “அறிவு, ஆசை, முயற்சி” ஆகியவற்றை முன்னிட்டுக் கொண்டு, செயல் புரிவதில் தகுதி கொண்டவனாகவே ஆத்மா உள்ளான்; மேலும் இவனுடைய முதல் முயற்சியை மட்டுமே எதிர்ப்பார்த்தபடி, ஈச்வரன், இந்த ஆத்மா செயலாற்ற அனுமதி அளிக்கிறான்; இந்தக் காரணங்களால், விதித்தல் மற்றும் தள்ளுதல் ஆகியவற்றைக் கூறும்

சாஸ்த்ரங்கள் வீணாகப் போவதில்லை. ஆத்மாவின் செயல்கள் காரணமாக ஈச்வரன் செய்யும் அனுக்ரஹம் மற்றும் அளிக்கும் தண்டனை ஆகியவற்றுக்கும், இவற்றின் மூலம் விளையும் பயன்களுக்கும் விரோதம் இல்லை என்று முன்பே கூறப்பட்டது.

39. தார்யமாகையாவது அவனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களை ஒழிந்தபோது தன் ஸத்தை இல்லையாம்படியிருக்கை.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “ஏஷ ஸேதுர் விதரண:”, “ஏதத் ஸர்வம் ப்ரஜ்ஞானே ப்ரதிஷ்ட்டிதம்”, “ஏவமேவ சாஸ்மிந்நாத்மநி ஸர்வாணி பூதாநி ஸர்வ ஏவாத்மாநஸ் ஸமர்பிதா”, “ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்கி ஸூர்யா சந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌதிஷ்டத:” என்று இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, ஈச்வரன் ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் பறறி நியமேந தாரகனாகையாலே, இவ்வாத்ம வஸ்து தார்யமாகையாவது தனக்கு நியமேந தாரகமாய்க் கொண்டு தன் ஸத்தா ஹேதுவாயிருக்கிற அவனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் இந்த ஸ்வரூபாச்ரிதத்வத்துக்கும் ஸத்தாநுவ்ருத்தி ரூபையான ஸ்திதிக்கும் ஹேதுவாயிருந்துள்ள அவனுடைய நித்யேச்சாகார்ய ஸங்கல்பத்தையும் ஒழிந்தபோது தன் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியிருக்கை என்றபடி.

விளக்கம் - தார்யம் ஆவது என்றால், ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் ஸங்கல்பம் ஆகியவற்றை விலக்கினால் ஆத்மாவின் இருப்பு என்பது இல்லை என்பதாகும். அதாவது ப்ரு. (4-4-22) - ஏஷ ஸேது: விதரண: - ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்க உதவும் பாலம் இவனே – என்றும், ஏதத் ஸர்வம் ப்ரஜ்ஞானே ப்ரதிஷ்ட்டிதம் – இந்த அனைத்தும் உயர்ந்த அந்த ஆத்மாவிடமே நிலைபெற்று நிற்கின்றன - என்றும், ஏவமேவ சாஸ்மிந்நாத்மநி ஸர்வாணி பூதாநி ஸர்வ ஏவாத்மாநஸ் ஸமர்பிதா – இந்த அனைத்தும் உயர்ந்த அந்த ஆத்மாவிடமே நன்கு காக்கப்பட்டு நிற்கின்றன - என்றும், ப்ரு. (3-8-9) - ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்க்கி ஸூர்யா சந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத: - கார்க்கி! இந்த அக்ஷரத்தின் கட்டளையால் சூரியனும் சந்த்ரனும் நிலைக்கிறார்கள் – என்றும் உள்ளது போன்ற வாக்கியங்களில் கூறப்பட்டபடி, ஈச்வரன் அனைத்து சேதந அசேதனங்களையும் தனது நியமனம் என்ற செயல் மூலம் தாங்குகிறான் என்றாகிறது; ஆகவே இந்த ஆத்மாவிற்ருத் தார்யம் ஆவது என்பது: தன்னை நியமனம் செய்வது மூலம் தன்னைத் தாங்கியபடி உள்ளதன் விளைவாக தனது இருப்பு என்பதற்கு ஈச்வரனே காரணமாக

உள்ள திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், அந்த ஸ்வரூபத்தைச் சார்ந்துள்ள தன்மையையும், தனது இருப்பு என்பது தொடர்ந்து நீடிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளதான “எப்போதும் ஆத்மாக்களைக் குறித்த விருப்பத்துடன் இருத்தல்” என்ற ஸங்கல்பத்தையும் நீக்கும்போது தனது இருப்பிற்குத் தாழ்வு ஏற்படுதல் என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி தார்ய வஸ்துக்களை ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களிரண்டாலும் தரிக்குமென்னுமிடம் அபியுக்தராலே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. எங்ஙனே என்னில்; ஈச்வரன் தன் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களுக்கும் நிரூபிதஸ்வ ரூப விசேஷணங்களான குணங்களுக்கும் போலே ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த த்ரவ்யங்களுக்கும் அவ்யவஹிதமாக ஸ்வரூபேண ஆதாரமாயிருக்கும் அவ்வோ த்ரவ்யங்களை ஆச்ரயித் திருக்கும் குணாதிகளுக்கு அவ்வோ த்ரவ்யத்வாரா ஆதாரமாயிருக்கும் ஜீவர்களாலே தரிக்கப்படுகிற சரீரங்களுக்கு ஜீவத்வாரா ஆதாரமாயிருக்குமென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். ஜீவனை த்வாரமாகக் கொண்டு ஸ்வரூபத்தாலும் ஆதாரமாமென்று சில ஆசார்யர்கள் சொல்லுவர்கள். இப்படி ஸர்வமும் ஆச்ரயத்தைப் பற்ற அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணமாகையாலே இவற்றின் ஸத்தாதிகள் ஆச்ரய ஸத்தாதீநங்கள். ஸர்வ வஸ்துக்களினுடையவும் ஸத்தை ஸங்கல்பாதீநையாகையாவது அநிதயங்கள் அநிதயேச்சையாலே உத்பந்நங்களாயும் நித்யங்கள் நித்யேச்சாஸித்தங்களாயுமிருக்கை. இவ்வர்த்தத்தை “இச்சாத் ஏவ தவ விச்வபதார்த்த ஸத்தா” என்கிற ச்லோகத்தாலே அபியுகதர் விவேகித்தார்.

விளக்கம் -இவ்விதம் ஈச்வரன், தன்னால் தாங்கப்படும் அனைத்து வஸ்துக்களையும், தனது ஸ்வரூபம் மற்றும் ஸங்கல்பம் ஆகியவற்றால் தாக்குகிறான் என்பதைச் சான்றோர்கள் மிகவும் விரிவாக அருளிச்செய்தனர். எவ்விதம்? ஈச்வரன் தனது ஸ்வரூபத்தை மற்றவர்களுக்கு உணர்த்தவல்ல தர்மங்கள் மற்றும் அவற்றால் நிரூபிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்துடன் கூடியுள்ள குணங்கள் ஆகியவற்றுக்குப் போன்றே, தன்னைத் தவிர்ந்துள்ள மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் வேறு எதன் மூலமும் அல்லாமல் தனது ஸ்வரூபம் கொண்டே தாங்கும்படி செய்கிறான். அந்தந்த வஸ்துக்களைச் சார்ந்துள்ள குணங்கள் போன்றவற்றுக்கு, அந்தந்த வஸ்துக்களையே ஆதாரமாக்குகிறான். ஜீவாத்மாவால் தாங்கப்படும் சரீரங்களுக்கு ஜீவாத்மாக்களையே ஆதாரமாக்குகிறான். அல்லது ஜீவாத்மாக்கள் மூலமாக ஈச்வரன் தனது ஸ்வரூபம் கொண்டு தாங்குவதாகவும் சிலர் கூறுவர். இவ்விதம் அனைத்து வஸ்துக்களும் ஈச்வரனுடைய ஆதாரத்தைப் பெறுவதற்காக, அவனை விட்டுப் பிரியாதபடி ஒரு சேர்த்தி

கொண்டவையாக உள்ளன; எனவே இவற்றின் இருப்பு போன்றவை, ஈச்வரனுடைய இருப்பிற்கு அடங்கியவையே ஆகும்; அனைத்து வஸ்துக்களுடைய இருப்பு என்பது ஈச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு வசப்பட்டே உள்ளது; இது என்றபடி என்றால், “நிலை மாறியபடி உள்ள வஸ்துக்கள் அனைத்தும், மாறியபடி உள்ள இச்சை காரணமாக உண்டாகின்றன” என்பதாலும், “நித்யமான வஸ்துக்கள் அனைத்தும் நித்யமான இச்சையால் ஏற்படுகின்றன” என்பதாலும் ஆகும். இந்தக் கருத்தானது ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் – இச்சாத் ஏவ தவ விச்வபதார்த்த ஸத்தா - உலகில் உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களும் அவனுடைய இச்சையால் ஏற்பட்டன – என்று கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - இத்தாலே ஸர்வத்தினுடையவும் ஸத்தாநுவ்ருத்தி ரூபையான ஸ்திதியும் ஈச்வரேச்சாதீநையானபடியாலே ஸர்வமும் ஈச்வர ஸங்கல்பாச்ரித மென்று சொல்லுகிறது. குரு த்ரவ்யங்கள் ஸங்கல்பத்தாலே த்ருதங்களென்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுமது “த்யெளஸ்ஸசந்தரார்க்க நக்ஷத்ராகம் திசோபூர் மஹோததி: வாஸுதேவஸ்ய வீர்யேண வித்ருதாநி மஹாத்மந:” என்கிறபடியே ஓரோ தேச விசேஷங்களிலே விழாதபடி நிறுத்துகையைப் பற்ற இப்படி இச்சாதீந ஸத்தாஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளான வஸ்துக்களுக்கு பரமாத்ம ஸ்வரூபமென் செய்கிறது? என்னில்; பரமாத்மாவினுடைய இச்சை இவ்வஸ்துக்களை பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபாச்ரிதங்களாக வகுத்து வைக்கும். இப்படி, ஸர்வ வஸ்துவும் ஈச்வர ஸ்வரூபாதீநமுமாய் ஈச்வரேச்சாதீநமுமாயிருக்கும். லோகத்திலும் சரீரம் சரீரியினுடைய ஸ்வரூபாச்ரியமுமாய் ஸங்கல்பாச்ரியமுமாயிருக்கக் காணா நின்றோம்; இவனிருந்தகாலமிருந்து, இவன் விட்டபோதொழிகையாலே ஸ்வரூபாச்ரிதம், இவ்வாத்ம ஸங்கல்பமில்லாத ஸுஷுப்த்யாத்யவஸ்தைகளிலே தெளிவது. ஜாக்ராதி தசைகளில் ஸங்கல்பத்தாலே விழாதபடி தாங்கும்போது ஸங்கல்பாச்ரிதம் என்னக் கடவது என்று இப்படி ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே ப்ரதிபாதிக்கையாலே.

விளக்கம் -இதன் மூலம் அனைத்து வஸ்துக்களுடைய இருப்பின் தொடர்ச்சி வடிவத்தில் உள்ளதான நிலைபெறுதல் என்பதும் ஈச்வரனுடைய இச்சைக்கு வசப்பட்டே உள்ளதால், அனைத்தும் ஈச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு அடங்கியே உள்ளன என்று கூறப்பட்டது. மிகவும் வலுவான வஸ்துக்கள் அனைத்தும் ஈச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தால் தாங்கப்படுகின்றன என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன; ஏனென்றால், த்யெளஸ்ஸ சந்தரார்க்க நக்ஷத்ராகம் திசோபூர் மஹோததி: வாஸுதேவஸ்ய வீர்யேண வித்ருதாநி மஹாத்மந: - சந்த்ரன், சூரியன், நக்ஷத்ரங்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஆகாயம்; திசைகள்,

பூமி, ஸமுத்ரங்கள் போன்ற பலவும் வாஸுதேவனுடைய வீர்யத்தால் நிலையாக உள்ளன என்று மஹாத்மாக்கள் கூறுகிறார்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப, அவற்றை அந்தந்த குறிப்பிட்ட இடங்களில் விழாமல் நிறுத்துவதால் ஆகும். இவ்விதமாக ஈச்வரனுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப தங்களுடைய இருப்பு மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ள வஸ்துக்களுக்குப் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்ன செய்கிறது? விடை அளிப்போம். பரமாத்மாவின் இச்சையானது அந்த வஸ்துக்களை பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அண்டி நிற்பதற்கு வழி செய்கிறது. இப்படியாக அனைத்து வஸ்துக்களும் ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு அடங்கியும், ஈச்வரனுடைய இச்சைக்கு அடங்கியும் உள்ளன. இந்த லோகத்தில் கூட சரீரமானது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் மற்றும் விருப்பத்திற்கு அடங்கி நிற்பதை நாம் காண்கிறோம்; ஒருவன் இந்த உலகில் வாழும் காலம் முடிய இருந்து, உயிரை விடும்போது ஒழிவதால் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு அடக்கமே ஆகிறான். இந்தக் கருத்தானது ஆத்மாவிற்கு சுயநினைவு இல்லாத உறக்கம் போன்ற நிலைகளில் உள்ளதைக் காணலாம். விழிப்பு போன்ற நிலைகளில், ஸங்கல்பத்தால் விழாதபடி தாங்கும்போது, ஸங்கல்பத்திற்கு அடங்கியவன் என்று கூறலாம். இப்படியாகவே ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் கூறப்பட்டது.

40. சேஷமாகையாவது சந்தந குஸும தாம்பூலாதிகளைப் போலே, அவனுக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹமாயிருக்கை.

வ்யாக்யானம் - (சேஷமாகையாவது சந்தந குஸும தாம்பூலாதிகளைப் போலே அவனுக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹமாயிருக்கை) அதாவது, சந்தந குஸுமாதி பதார்த்தங்கள் தனக்கென்ன இருப்பதோராகாரமின்றிக்கே பூசுவனுக்கும் சூடுமவனுக்கும் உறுப்பாய், விநியோகம் கொள்ளுமவனுக்குத்தானும் விநியோகம் கொண்டு, தானுகந்த விஷயங்களுக்கும் கொடுக்கலாம்படி இஷ்ட விநியோகார்ஹமாயிருக்குமாப்போலே சேதந வஸ்துவாயிருக்க ஸ்வப்ரயோஜந கந்தமின்றிக்கே தன்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ வைலக்ஷண்யமெல்லாவற்றாலும் சேஷிக்கு அதிசயகரமாய், விநியோக தசையில் அவனுக்குத் தானும் விநியோகம் கொண்டு “அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்” என்கிறபடியே தானுகந்தவர்களுக்கும் உறுப்பாக்கலாம்படி வேண்டின விநியோகத்துக்கு யோக்யமாயிருக்கை என்றபடி. சித் த்ரவயத்துக்கு அசித் த்ரவயங்களை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிற்று பாரதந்த்ரியாதிசயம் சொல்லுகைக்காகவிநே ஆத்மஸ்வரூப யாதாத்மயம்

இதுவாகையாலேயிறே ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிற தசையிலே “தனக்கேயாக வெணைக் கொள்ளுமீதே” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் -சந்தனம், மலர்கள் போன்ற பொருள்கள் பலவும் தங்களுக்கு என்று இருக்கின்ற நிலை ஏதும் இல்லாமல், தங்களைப் பூசிக் கொள்பவர்கள் மற்றும் சூட்டிக் கொள்பவர்களுக்கு அவை உபயோகமாக உள்ளன; அந்த மனிதர்கள் தங்களுக்கு விருப்பமானவர்களுக்கு அவற்றை அளிப்பதற்கு ஏற்றவையாகவும் அவை உள்ளன. இதனைப் போன்று சேதந வஸ்துக்களாக உள்ளவை “தனது பயனுக்காக” என்ற சுயநல தோஷம் இல்லாமல், தங்களுடைய “ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம், மேன்மை” போன்ற பலவற்றாலும் தங்களுடைய எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு அதிசயத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியவையாகவும், அவனுக்குப் பயன்படும் நேரங்களில் பயன்படும்விதமாக உள்ளவையாகவும், அமலனாதிபிரான் (1) - அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த விமலன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனாகிய அவன் யாரை விரும்புகிறனோ அவர்களுக்கும் அடிமையாக்கலாம்படி இருப்பவையாகவும் உள்ள தகுதியுடன் இருத்தல் வேண்டும். இங்கு அசேதந வஸ்துக்களை உதாரணமாகக் காண்பித்து சேதந வஸ்துக்கள் ஏன் உணர்த்தப்பட்டன என்றால், மற்றவர்கள் வசப்பட்டிருத்தல் என்பதைக் கூறவே ஆகும். ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபம் இதுவே ஆகும் என்பதால் அல்லவோ, அடையப்படும் இலக்கு குறித்து உறுதிபட உரைக்கும்போது, திருவாய்மொழி (2-9-4) – தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும் ஈதே – என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் – “பரகதாதிசயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம், ஸ சேஷ: பரச்சேஷீ” என்று சேஷசேஷித்வ லக்ஷணம் பாஷ்யகாரராலே அருளிச்செய்யப்பட்டது. இந்த லக்ஷண வாக்யார்த்தத்தை அநுஸரித்துக் கொண்டு, “இச்சயா யது பாதேயம் யஸ்யாதிசய ஸித்தயே உபயாநுபயைகைகஜுஷாதௌ சேஷசேஷிணௌ” என்று சேஷசேஷித்வ லக்ஷணத்தை அபியுக்தரானவர்களும் சொல்லி வைத்தார்கள்.

விளக்கம் - “பரகதாதிசயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம், ஸ சேஷ: பரச்சேஷீ – பிறருக்கு சந்தோஷத்தை உண்டு பண்ண வேண்டும் என்ற எண்ணம் எவைகளுக்குத் தன்மையோ, அவைகள் அனைத்தும் சேஷன் (அடிமை); மகிழ்வை அடைபவன் சேஷி (அடிமைச் செயலை ஏற்பவன்)” என்று இத்தகைய “அடிமை -

எஜமானன்” இலக்கணம் குறித்து பாஷ்யகாரரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. இத்தகைய இலக்கணம் கூறும் வாக்கியத்தின் கருத்தை அடியோற்றியே, இச்சயா யது பாதேயம் யஸ்யாதிசய ஸித்தயே உபயாநுபயைகைகஜுஷாதௌ சேஷசேஷிணௌ - எந்த ஒரு தலைவனுக்காக, எந்த ஒரு பொருள், இருவரை அடைதல் அல்லது ஒருவரை மட்டும் அடைதல் என உள்ளதோ (அதாவது தலைவனுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப), அவர்கள் அடிமை மற்றும் எஜமானன் ஆவார்கள் - என்று “எஜமானன் - அடிமை” இலக்கணத்தைச் சான்றோர்களும் கூறினார்கள்.

வ்யாக்யானம் - “யதேஷ்ட விநியோகார்ஹம் சேஷ சப்தேந கத்த்யதே, ஈச்வரேண ஜகத் ஸர்வம் யதேஷ்டம் விநியுஜ்யதே” என்று சொல்லுகையாலே, சேஷத்வமாவது இஷ்ட விநியோகார்ஹத்வம் என்னுமிடம் சாஸ்த்ரஸித்தம்.

விளக்கம் - “யதேஷ்ட விநியோகார்ஹம் சேஷ சப்தேந கத்த்யதே, ஈச்வரேண ஜகத் ஸர்வம் யதேஷ்டம் விநியுஜ்யதே - ஒருவர் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப பயன் கொள்ளத் தகுதியாக உள்ள நிலையே அடிமை என்று கூறப்படுகிறது. ஸர்வேச்வரனால் அனைத்து லோகங்களும் தனது விருப்பப்படி உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, அடிமைத்தன்மை என்பது “விருப்பத்திற்கு ஏற்ப உபயோகம் செய்து கொள்ளத் தகுதியானது” என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஈச்வர விஷயத்தில் ஆத்மாவுக்குண்டான சேஷத்வம்தான், “யஸ்யாஸ்யாமி ந தமந்தரேமி”, “பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே”, “தாஸ்பூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:, நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோசேஷ ததைவ ச”, “ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா யதி தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி, ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச ஸதா ஸ்மர” என்று ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளிலே சொல்லப்படா நின்றதிறே.

விளக்கம் - இவ்விதம் பகவத் விஷயத்தில் ஆத்மாவிடமிருந்து உள்ள அடிமைத்தனமானது, யஜுர்வேதம் - யஸ்யாஸ்யாமி ந தமந்தரேமி - யாருக்கு நான் அடிமையாக உள்ளேனோ, அவனை நான் மீறமாட்டேன் - என்றும், ஆரண்யகாண்டம் (15-6) - பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே - காகுஸ்த்த வம்சத்தில் வந்தவனே! பல வருடங்கள்

நீ உள்ளவரை நான் உனக்கு வசப்பட்டு நிற்பேன் - என்றும், தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:, நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோசேஷ ததைவ ச - அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கு இயல்பாகவே அடிமையானவர்கள்; இந்த லோகத்திலும் மோசுஷ நிலையிலும் அவர்களுக்குச் சுதந்திரம் என்னும் இலக்கணம் இல்லை - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா யதி தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி, ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச ஸதா ஸ்மர - உனக்குக் கரையேறுவதற்கான விருப்பம் இருந்தால் அல்லது அழியாமல் இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தால், இயல்பாகவே உள்ள ஆத்மாவின் தன்மையையும், ஸ்ரீஹரியான ஈச்வரனுடைய எஜமானனாக உள்ள தன்மையையும் எப்போதும் சிந்தித்தபடி இருப்பாயாக - என்று ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்பட்டது அல்லவா?

41. இதுதான் க்ருஹ சேஷத்ர புத்ர களத்ராதிகளைப் போலே, ப்ருதக்ஷித்த்யாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படியிருக்கையன்றிக்கே, சரீரம்போலே அவற்றுக்கு அயோக்யமாயிருக்கை.

அவதாரிகை - ஒருவனுக்கு க்ருஹசேஷத்ராதிகளும் சேஷமாய், ஸ்வசரீரமும் சேஷமாயிருக்கச் செய்தே, க்ருஹ சேஷத்ராதிகள் ப்ருதக் ஸித்த்யாதிகளுக்கு அர்ஹமாய், சரீரம் அவற்றுக்கு அநர்ஹமாயிருக்கக் காண்கையாலே, இவ்வாத்ம வஸ்து ஈச்வரனுக்கு சேஷமாமிடத்திலிருக்குமபடி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் -ஒருவனுக்கு வீடு, நிலம் போன்றவை அடிமையாக உள்ளது போன்று, அவனுடைய சரீரமும் அவனுக்கு அடிமையாக உள்ளது; ஆனாலும், வீடு நிலம் போன்றவை அவனை விட்டுத் தனியே இருப்பற்குத் தகுதியுடன் உள்ளதாகவும், சரீரமானது அவனை விட்டுப் பிரிந்து இருப்பதற்குத் தகுதி அற்றதாகவும் உள்ளதை நாம் காண்கிறோம். இப்படி உள்ளபோது, இந்த ஜீவாத்மா ஈச்வரனுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பது எவ்வகைப்பட்டது என்று சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறோர்.

வ்யாக்யானம் - இதுதானென்றது இப்படி ஈச்வரசேஷமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மவஸ்துதான் என்றபடி. (க்ருஹ சேஷத்ர புத்ர களத்ராதிகளைப்போலே) என்கிற விடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே தந தாந்ய ஆராம தாஸ தாஸீ வர்கங்களைச் சொல்லுகிறது.

(ப்ருதக்ஸித்த்யாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி இருக்கையன்றிக்கே) என்கிறவிடத்தில், ப்ருதக்ஸித்தியாவது ஸஹோபலம்ப நியமமின்றிக்கே, சேஷியானவனை ஒழியவும் தான் ஸித்திக்கை. ஆதிசப்தத்தாலே அநேக ஸாதாரணத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. க்ருஹ சேஷத்ர தாஸதாஸீ ப்ரப்ருதிகள், பித்ரு புத்ர ஜ்யேஷ்ட கநிஷ்டாதிகளுக்கு ஸாதாரண சேஷமாயிருக்கும்; புத்ரனும், மாதா பித்ரு பித்ருவ்யாதிகளுக்கு ஸாதாரண சேஷமாயிருக்கும்; களத்ரமும், “ஸோம: ப்ரதமோ விவிதே கநதர்வோ விவித உத்தர: த்ருதீயோக்நிஷ்டேபதிஸ்துரீயஸ்தே மநுஷ்யஜா:” என்று பாணிக்ரஹணாநந்தரம், ஸோமாதிகளுக்கு சேஷமாகச் சொல்லுகையாலே, அநேக ஸாதாரணமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - “இதுதான்” என்பதன் மூலம், ஈச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளது என்று கூறப்படுகின்ற ஆத்மாவானது கூறப்பட்டது. “க்ருஹ சேஷத்ர புத்ர களத்ராதிகளைப்போலே” என்பதில் உள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம், “தனம், தானியம், தோட்டம், வேலையாட்கள், பணிப்பெண்கள்” ஆகிய பலவும் கூறப்பட்டன. “ப்ருதக்ஸித்த்யாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி இருக்கையன்றிக்கே” என்பதில் உள்ள “ப்ருதக்ஸித்தி” என்பது, சேர்ந்து இருத்தல் வேண்டும் என்ற விதிமுறை ஏதும் இன்றி, தனக்கு எஜமானனாக உள்ளவனை விட்டுத் தனித்து நிற்பது ஆகும்; இங்குள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம், பல பொதுவான விஷயங்கள் கூறப்படுகின்றன. வீடு, நிலம், வேலையாட்கள், பணிப்பெண்கள் போன்ற பலவும், “தந்தை, புத்திரன், பெரியவன், சிறியவன்” போன்றவர்களுக்குப் பொதுவான அடிமைகளாக இருப்பதாகும். ஒரு புத்திரனானவன் – தனது தாய், தந்தை, உடன் பிறந்தவர்களுக்குப் பொதுவான அடிமையாக இருப்பான். மனைவியானவன், “ஸோம: ப்ரதமோ விவிதே கநதர்வோ விவித உத்தர: த்ருதீயோக்நிஷ்டேபதிஸ்துரீயஸ்தே மநுஷ்யஜா: - சந்த்ரன் முதல் பர்த்தா, கந்தர்வன் அடுத்த பர்த்தா, அக்னி மூன்றாவது பர்த்தா, மனிதன் நான்காவது பர்த்தாவாக அறிவாய்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, விவாகத்திற்கு பின் கணவனின் கரத்தைப் பிடிக்கும் ஒரு மனைவி, சந்த்ரன் போன்ற பலருக்கும் அடிமை என்று கூறப்படுவதால், இவ்விதம் அவர்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானவளே ஆகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - இப்படியன்றிக்கே (சரீரம் போலே அவற்றுக்கு அயோக்யமாயிருக்கையாவது அப்ருதக்ஸித்தமாய், அநந்ய ஸாதாரணமான சரீரம்போலே, ப்ருதக்ஸித்த்யாதிகளானவற்றுக்குத் தான் அந்ரஹமாயிருக்கை.

(ப்ருதக்ஸ்தித்யாதிகளுக்கு) என்று பாடமாகில், ஆதிசப்தத்தாலே ப்ருதகுபலப்தியை சொல்லுகிறது. அப்போதைக்கு இதுதான் க்ருஹ சேஷத்ர புத்ர மித்ர களத்ராதிகளைப் போலே பிரிந்து நிற்கைக்கும் பிரிந்து தோற்றுகைக்கும் அர்ஹமாம்படியிருக்கையன்றிககே, சரீரம்போலே ததுபயாநர்ஹமாயிருக்குமென்று பொருளாகக் கடவது. “அயமேவாத்ம சரீரபாவ ப்ருதக்ஸ்தித்யநர்ஹாதாராதேய பாவ, நியந்த்ரு நியாம்ய பாவ, சேஷ சேஷி பாவச்ச” என்றும், “யஸ்ய சேதநஸ்ய யத்த்ரவ்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்வார்த்தே நியந்தும் தாரயிதும் ச சக்யம் தச்சேஷதைக ஸ்வரூபம் ச தத் தஸ்ய சரீரம்” என்றும் வேதார்த்த ஸங்கரஹத்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் ஆத்ம சரீர பாவ லக்ஷணமாக பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த நியந்த்ரு நியாமய பாவம், ஆதார ஆதேய பாவம், சேஷசேஷி பாவமாகிற மூன்றும் இவ்விடத்திலே சொல்லப்படுகையாலே, “யஸ்யாத்மா சரீரம் யஸ்யாக்ஷரம் சரீரம்” என்று இத்யாதி ச்ருதி ஸித்தமான ஆத்மாவினுடைய பரமாத்ம சரீரத்வம் அர்த்தாத் உக்தமாயிற்று. ஆக, கீழே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய சோதநம் பண்ணப்பட்டது.

விளக்கம் - இவ்விதம் அல்லாமல், “சரீரம் போன்று அவற்றுக்குத் தகுதியற்றதாக இருத்தல்” என்பது, தனித்து நிற்காமல் வேறு ஒன்றுக்கு உரிமையாக இல்லாத சரீரம் போன்று, தனித்து வெளிப்படுதல் போன்றவற்றுக்குத் தான் தகுதி அற்றதாக இருக்கும் என்று கருத்து. சூர்ணையில் உள்ள “ப்ருதக் ஸ்தித்யாதிகளுக்கு” என்பதை “ப்ருதக் ஸ்திதிகளுக்கு” என்றும் சிலர் படிப்பர்; இவ்விதம் கொள்ளும்போது, இங்குள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம் பிரிந்து வெளிப்படுத்தல் கூறப்படுகிறது. அப்போது இவை வீடு, நிலம், புத்திரன், நண்பர்கள், மனைவி என்பவர்கள் போன்று பிரிந்து நிற்பதற்கும், பிரிந்து தோன்றுவதற்கும் தகுதி இல்லாதபடி இருத்தல் என்பது அல்லாமல், சரீரம் போன்று அவை இரண்டிற்கும் தகுதி அற்றதாக உள்ளன என்று கருத்தாகிறது. வேதார்த்த ஸங்கரஹத்தில் - அயமேவாத்ம சரீரபாவ ப்ருதக்ஸ்தித்யநர்ஹாதாராதேய பாவ, நியந்த்ரு நியாம்ய பாவ, சேஷ சேஷி பாவச்ச - ஆத்மா மற்றும் சரீரம் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள ஸம்பந்தம் இதுவே ஆகும்: தனித்தனியே இருக்க இயலாத இவை இரண்டிற்கும் இடையே ஆதாரம் - ஆதேயம் (தாங்குவது - தாங்கப்படுவது), நியந்த்ரு - நியாம்யம் (ஆள்பவன் - ஆளப்படுவது) மற்றும் சேஷி - சேஷன் (எஜமானன் - அடிமை) என்னும் ஸம்பந்தங்கள் உள்ளன - என்றும், வேதார்த்தஸங்கஹரத்தில் - யஸ்ய சேதநஸ்ய யத்த்ரவ்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்வார்த்தே நியந்தும் தாரயிதும் ச சக்யம் தச்சேஷதைக

ஸ்வரூபம் ச தத் தஸ்ய சரீரம் – எந்த ஒன்று தாங்கப்படுவதாகவும் (இது ஆதேயம் எனப்படும், இதுவே சரீரம் ஆகும்), நியமிக்கப்படுவதாகவும், சேஷனாகவும் (மற்றவற்றின் குறிக்கோள்களை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும் வஸ்து) உள்ளதோ, அது தன்னைத் தாங்கும் பொருளாகிய ஆத்மாவைக் விட்டு அகன்று தனியாக நிற்க இயலாத ப்ரகாரமாக உள்ளது; இதுவே சரீரம் என்று கூறப்படுகிறது – என்றும், “ஆத்மா- சரீரம்” குறித்த இலக்கணமாக பாஷ்யகாரர் “ஏவுதல் - ஏவப்படுதல்” என்றும், “தாங்கும் வஸ்து - தாங்கப்படும் வஸ்து” என்றும், “எஜமானன் - அடிமை” என்றும் அருளிச்செய்த கருத்துக்கள் உள்ளன. ஆகவே “யஸ்யாத்மா சரீரம் யஸ்யாசுஷரம் சரீரம் – யாருக்கு ஆத்மா சரீரமோ, யாருக்கு அசுஷரம் சரீரமோ” என்பது போன்ற ச்ருதிகளில் கூறப்படுவது போன்று, ஆத்மாவானது பரமாத்மாவின் சரீரமாக உள்ள தன்மை வெளிப்படுகிறது. எனவே இந்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் குறித்து இதுவரை ஆராயப்பட்டது.

42. ஆத்மஸ்வரூபம்தான் பத்த முக்த நித்யரூபேண மூன்று படிப்பட்டிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி ஏவம்பூதமான ஆத்மஸ்வரூபம், அநாத்யசித் ஸம்பந்த தத்வியோக தத்தந்வயங்களாலே பத்த முக்த நித்யரூபேண த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மஸ்வரூபம்தான் பத்த முக்த நித்யரூபேண மூன்று படிப்பட்டிருக்கும்) என்று.

விளக்கம் - அடுத்து, இப்படிப்பட்டதான ஆத்மஸ்வரூபமானது, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள அசித் வஸ்துக்களுடைய ஸம்பந்தம், அவற்றிலிருந்து விடுபடுதல், அசித்தின் ஸம்பந்தம் இல்லாமை போன்ற பல காரணங்களால், “பத்தர், முத்தர், நித்யர்” என மூன்றுவிதமாக உள்ள நிலையை அருளிச்செய்கிறார்.

43. பத்தரென்கிறது ஸம்ஸாரிகளை.

அவதாரிகை - இதில் பத்தரென்கிறது ஆரை? என்னுமாகாங்சைஷயிலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இவர்களில், பத்தர் என்பது யாரைக் குறிக்கும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பத்தரென்கிறது ஸம்ஸாரிகளை) என்று. அவர்களாகிறார் - தில தைலவத் தாரு வஹ்நிவத் துர்விவேசகுணத்ரயாத் மகாநாதி பகவந் மாயா திரோஹித ஸ்வஸ்வரூபராய், அநாத்யவித்யா ஸஞ்சிதாநந்த புண்யபாபரூப கர்மவேஷ்டிராய், தத்தத்கர்மாநுகுண விவித விசிதர தேவாதி ரூப தேஹ விசேஷ ப்ரவிஷ்டராய், அவ்வோ தேஹங்களிலே அஹம் புத்தியையும், தேஹாநுபந்திகளிலே மமதா புத்தியையும் பண்ணி, துர்வாஸநாருசி விவசராய், ஸ்வஸ்வ கர்மாநுகுண ஸுகதுக்க பரம்பரைகளை அநுபவிக்குமவர்கள்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகள் யார் என்றால், எள்ளுக்குள் மறைந்துள்ள எண்ணெய் போன்றும், மரத்திற்குள் மறைந்துள்ள அக்னி போன்றும் பிரிக்க இயலாமல், மூன்று குணங்கள் கொண்டதான அசித்தின் ஸம்பந்தம் காரணமாக எல்லையற்ற காலங்கள் பகவானுடைய மாயை என்று திரையால் தங்களுடைய ஸ்வரூபம் மறைக்கப்பட்டவர்கள்; எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதான அவித்யையின் ஸம்பந்தம் காரணமாகப் பலவிதமான புண்யபாப ரூபங்களுடைய பலன்களுக்கு ஏற்றபடி பலவிதமான விசித்ரமான தேவர்கள் முதலான வடிவங்கள் எடுத்தபடி உள்ளவர்கள்; அந்தந்த சரீரங்களில் “இந்தச் சரீரமே நான் ஆவேன்” என்று எண்ணியபடியும், “சரீரத்துடன் தொடர்புடைய அனைத்தும் என்னுடையது” என்று எண்ணியபடியும் உள்ளவர்கள்; தகாத விஷயங்களில் ருசி கொண்டபடி உள்ளவர்கள்; தங்கள் தங்கள் கர்மங்களுக்கு ஏற்ப இன்ப துன்பங்களை அநுபவிப்பவர்கள் ஆவார்கள்.

44. முக்தரென்கிறது ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்றவர்களை.

அவதாரிகை - இனி முக்தரென்கிறது ஆரையென்னுமாகாங்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (முக்தரென்கிறது ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்றவர்களை) என்று.

விளக்கம் - அடுத்து முக்தர் என்பது யாரைக் குறிக்கும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அவர்களாகிறார், அநாதிகர்ம ப்ரவாஹு ப்ரயுக்தமான ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் நடவாநிற்கச் செய்தே, மோக்ஷ ருசிக்கு ப்ரதிபந்தகமான கர்ம விசேஷம் அநுபவத்தாலேயாதல், ஸாமாந்யேந அநுஷ்டிக்கும் ப்ராயச்சித்த கர்மங்களாலேயாதல், அநபிஸம்ஹித பலமாய் அத்யுக்தமான ப்ராமாதிக புண்யங்களாலேயாதல் ஷடியித்து, அதடியாக ஜாயமாந்தசையில் பகவத் கடாஷுத்தாலுண்டான ஸத்வோத்ரேகத்தாலே மோக்ஷ ருசி பிறந்து, ஸத்குரு ஸமாச்ரயண ஸம்ப்ராப்த வேதாந்த வேத்ய பரபரஹ்ம ஜ்ஞாநராய், தத் ப்ராப்தி ரூப மோக்ஷ ஸித்தயர்த்தமாக ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசிதமான காமங்களை பல ஸங்க கர்த்ருத்வ த்யாக பூர்வகமாக அநுஷ்டித்து, “தர்மேண பாபமபநுததி” என்றும், “கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்ததே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அந்த ஸத் கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே ஜ்ஞாநோத்பத்தி விரோதி ப்ராசீந கர்மம் ஷடியித்தவாறே அந்த:கரணம் நிர்மலமாய், பகவதேகாவலம்பியான ஸம்யக் ஜ்ஞாநமுதித்து, அநந்தரம், “ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணாம் ஷ்ணீண பாபாநாம், க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே” என்கிறபடியே, இப்படி பஹுதர ஜந்ம ஸாத்யமான கர்ம ஜ்ஞாநங்களாலே பிறந்த தைலதாராவதவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதி ஸந்தாநரூப பக்தி மூலமாக வரும் பகவத ப்ரஸாதத்தாலேயாதல். அன்றிக்கே தன்னுடைய நிர்ஹேதுக ஸௌஹார்த விசேஷத்தாலே யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருத பரம்பரைகளைக் கல்பித்து அதடியாக விசேஷ கடாஷுத்தைப் பண்ணி, அநந்தரம் அத்வேஷத்தை ஜநிப்பித்து, ஆபிமுக்கியத்தை உண்டாக்கி, ஸாத்விக ஸம்பாஷணத்தை விளைத்து, அவ்வழியாலே ஸதாசார்ய ஸமாச்ரயணத்திலே மூட்டி, ததுபதேசமுகேந தத்வஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தல், தன்னுடைய விசேஷ கடாஷும் தன்னாலே தத்வஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தல் செய்து, மஹாவிச்வாஸ பூர்வகமாகத் தன் திருவடிகளே உபாயமென்று நிற்கும்படி பண்ணும் பகவதாகஸ்மிக க்ருபையாலே உபாயாந்தர விஷயத்தில் பிறந்த துஷ்கரத்வாதி புத்தி மூலமாக வரும் ப்ரபதந மூலமான பகவத் ப்ரஸாதத்தாலேயாதல், ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்களும் கழிந்து ஆவிர்ப்பூத ஸ்வரூபராய் பகவதநுபவ கைங்கர்யைக போகரானவர்கள். அவிசேஷேண (முக்தரென்கிறது ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்றவர்களை) என்கையாலே, பகவதநுபவத்தில் ருசியின்றிக்கே தத் ஸமாச்ரயணத்தைப் பண்ணி ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியை உண்டாக்கிக் கொண்டு தேசவிசேஷத்திலே போய் ஸ்வஸ்வரூபாநுபவம் பண்ணியிருக்கும் கேவலரையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - எல்லையற்ற காலமாக இயற்றியபடி உள்ள கர்மவினைகள் என்ற ப்ரவாஹத்தின் விளைவாக ஏற்படும் ஸம்ஸாரபந்தம் என்பது தொடர்ந்தபடி உள்ளது;

ஆனாலும், மோக்ஷத்தில் ஏற்படும் விருப்பத்திற்கு தடை ஏற்படுத்துகின்ற கர்மங்களுடைய அனுபவம், சாதாரணமாகச் செய்யப்படும் ப்ராயச்சித்த கர்மங்கள், பயனை எண்ணாமல் மிகவும் உயர்ந்த சிந்தனை ஏதும் இன்றி செய்யப்படும் அதிகமான புண்ணியங்கள் ஆகியவை அனைத்தும் அழியப் பெற்று, அதன் விளைவாக நல்ல ஒரு ஆசார்யனை அடைந்து, அவருடைய உபதேசம் மூலமாக, வேதாந்தத்தால் மட்டுமே அறியப்படுவதான பரப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து அறிகின்றனர்; அப்படிப்பட்ட பரப்ரஹ்மத்தை அடைதல் என்பதான மோக்ஷத்தை அடையும்விதமாக தங்களுடைய வர்ணாச்ரமத்திற்கு ஏற்றபடியான கர்மங்களை, எந்தவிதமான பயனையும் கருதாமல் இயற்றியபடி உள்ளனர்; தைத். (2-6) - தர்மேண பாபமபநுததி - தர்மங்களால் பாபத்தை விலக்குகிறான் - என்றும், கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்ததே - புண்ணியங்களால், ஞானம் ஏற்படுவதற்குத் தடையாக உள்ள வினைகள் அழிந்த பின்னர், ஞானம் பிறக்கிறது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அத்தகைய சிறந்த கர்மங்கள் காரணமாக, ஞானம் ஏற்படுவதற்கு விரோதியாக உள்ள பூர்வவினைகள் அனைத்தும் அழிகின்றன; இதனால் அந்தகரணம் தூய்மை அடைகிறது; பகவானைக் குறித்து மட்டுமே எண்ணியபடி உள்ள ஞானம் ஏற்படுகிறது; அதன் பின்னர், ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணாம் க்ஷீண பாபாநாம், க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே - ஆயிரம் பிறவிகளில் செய்யப்படும் தவம், த்யானம், ஸமாதிநிலை ஆகியவை மூலம் பாபங்கள் அனைத்தும் அழிந்து, ஒருவனுக்கு க்ருஷ்ணனிடம் பக்தி ஏற்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, எண்ணற்ற பிறவிகளின் பின்னர் கைகூடுகின்ற கர்மங்கள் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றால் ஏற்படுவதாகிய, எண்ணெய் வழிவது போன்று இடைவெளி இன்றி உள்ளதான “ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து சிந்தனை” என்ற வடிவில் உள்ள பக்தி மூலமாக பகவானுடைய கடாக்ஷம் பிறக்கிறது. அல்லது, பகவான் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி, நல்ல எண்ணம் மட்டுமே காரணமாகக் கொண்டு, எதிர்பாராத நிகழ்வுகள் மூலம் சில நற்பண்புகளை உண்டாக்கி, அதன் காரணமாகச் சிறப்பான கடாக்ஷங்களைச் செய்து, அதன் பின்னர் தன்னிடம் வெறுப்பு இன்மை என்பதை ஏற்படுத்தி, தன்னை மிகவும் விருப்பத்துடன் வணங்குதல் என்னும் நிலையை உண்டாக்கி, பாகவதர்களுடன் உரையாடல்களை உண்டாக்கி, அதன் மூலம் சிறந்த ஒரு ஆசார்யனை அண்டுதல் என்பதை ஏற்படுத்தி, அவருடைய உபதேசம் மூலமாக தத்வஞானத்தை ஏற்படுத்துகிறான்; தனது திருவடிகளே உபாயம் என்று நிற்கும்படிச் செய்கிறான்; இப்படியாக எதனையும் எதிர்பாராமல் செய்வதான பகவத் கருணை மூலமாக, “மற்ற விஷயங்களில் அல்லது மற்ற

உபாயங்களில், இவை கைக்கொள்வதற்கு அரியவை ஆகும்”, என்பது போன்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு, அதன் விளைவாக ஏற்படும் பகவத் கருணையால், சரணாகதி செய்தல் (அல்லது சரணாகதி மூலமாக ஏற்படும் பகவத் கருணை எனலாம்); ஸம்ஸாரத்தில் ஏற்படும் அனைத்து துக்கங்களும் விலகி, இதன் மூலமாக ஆத்மஸ்வரூபம் கைக்கூடப் பெற்று, பகவத் அனுபவ கைங்கர்யம் என்பதை அனுபவித்தபடி உள்ளவர்கள் ஆவர். எந்தவிதமான அடைமொழியும் இல்லாமல், “முக்தரென்கிறது ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்றவர்களை” என்று கூறுவதால், பகவத் அனுபவத்தில் எந்தவிதமான ருசியும் இன்றி, ஆனாலும் அவனை வணங்கி நின்றி ஸம்ஸாரத்திலிருந்தும் வெளியேறி, பரமபதம் சென்று தங்களுடைய ஆத்மாவை மட்டுமே அனுபவித்தபடி உள்ள கைவல்ய நிஷ்டர்களுடைய இங்கு கூறினார்.

45. நித்யரென்கிறது ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத சேஷசோஷஸநாதிகளை.

அவதாரிகை - இனி நித்யரென்கிறது ஆரை? என்னுமாகாங்சைஷயிலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - நித்யர் என்பவர்கள் யார் என்ற கேள்விக்கு அடுத்து விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நித்யரென்கிறது ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத சேஷ சேஷாஸநாதிகளை) என்று ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத என்கையாலே முக்தரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரரிநே அவர்கள்; இவர்கள் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரிநே. “அஹ்ருத ஸஹஜதாஸ்யாஸ் ஸூரயஸ் ஸ்ரஸ்தபந்தா” என்றாரிநே பட்டர். “நித்யோ நித்யாநாம்” என்றும், “ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவிசநீசௌ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மஸ்வரூபம் நித்யமாயிருக்க, “அஸந்நேவ” என்பது “ஸந்தமேநம்” என்பதாகிறது. பகவத் விஷய ஜ்ஞாநராஹித்ய ஸாஹித்யங்களாலேயிநே. ஆகையால் இவர்களை நித்யரென்கிறதும் பகவத்ஜ்ஞாநத்துக்கு ஒருநாளும் ஸங்கோசமில்லாமையாலே என்று கொள்ளவேணும். இந்த வைபவத்தைப் பற்றவிநே “யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:” என்றும், “யத்ர ருஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:” என்றும் ச்ருதி இவர்களை ச்லாகிக்கிறது பாஷ்யகாரரும் இவர்களுடைய வைபவத்தை “ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி” இத்யாதியாலே ஸ்ரீகத்யத்திலே பரக்க அருளிச்செய்தார். ஆகையாலே, (ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத) என்றபோதே,

இவர்களுடைய வைபவமெல்லாம் சொல்லிற்றாயிற்று அசேஷ சேஷ வ்ருத்தியிலும் அந்விதனாய் கைங்கர்யபரர்க்கெல்லாம் படிமாவாயிருக்கையாலே, திருவனந்தாழ்வானை சேஷனென்கிறது. “நிவாஸ சய்யாஸந பாதுகாம்சுகோபதாந வர்ஷாதப வாரணாதிபி: சரீரபேதைஸ் தவ சேஷதாம்கதைர் யதோசிதம் சேஷ இதீரிதே ஜநை:” என்றிறே ஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - “நித்யர்” என்று கூறுவதன் மூலம், “ஸம்ஸாரத்தில் ஒருபோதும் பந்தப்படாமல் உள்ளவர்கள்” என்று உரைப்பதால், இவகளிடமிருந்து முக்தர்கள் வேறுபடுத்தப்பட்டனர். முக்தர்கள், “ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட்டவர்கள்” ஆவர்; ஆனால் நித்யர்கள் ஒருபோதும் ஸம்ஸாரத்தால் தீண்டப்படாதவர்கள் ஆவார்கள். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-32) - அஹ்ருத ஸஹஜதாஸ்யாஸ் ஸூரயஸ் ஸ்ரஸ்தபந்தா - அபகரிக்கப்படாமல் உள்ள இயல்பான கைங்கர்யம் பெறவர்கள் நித்யர்கள் - என்று ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச் செய்தார். கட. (5-13) - நித்யோ நித்யாநாம் - நித்யர்களில் நித்யமானவனும் - என்றும், ச்வே. (1-9) - ஜ்ஞா ஜ்ஞௌ த்வௌ ஈச அநீச - பிறப்பற்ற இரண்டில் ஒன்று அறிந்ததும் ஒன்று அறியாததுமாகவும், ஒன்று வலிமை உள்ளதும் ஒன்று வலிமை அற்றதுமாகவும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆத்மஸ்வரூபமானது நித்யமானதாகவே உள்ளது; ஆனாலும் தை. (2-6-1) - அஸந்நேவ - இல்லாதவர்கள் ஆகிறார்கள் - என்றும், தை. (2-6-1) - ஸந்தமேநம் - இருப்பவர்கள் ஆகிறார்கள் - என்றும் ஏன் கூறப்படுகிறது என்றால், “பகவத் விஷயம் குறித்த ஞானம் அற்ற நிலை, பகவத் விஷயம் குறித்த ஞானம் பெற்ற நிலை” என்பதன் அடிப்படையிலேயே ஆகும். ஆகவே இவர்களை “நித்யர்கள்” என்று கூறுவது ஏனென்றால், “பகவத் ஞானத்திற்கு எப்போதும் சுருக்கம் ஏற்படாதவர்கள்” என்ற அடிப்படையில் ஆகும். இவர்களுடைய இந்த மேன்மையைக் கொண்டாடுவதாகவே ச்ருதியானது, யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா: - எந்த ஒரு பரமபதத்தில் பகவத் அனுபவத்தில் முதன்மையாக நித்யர்கள் உள்ளனரோ - என்றும், யத்ர ருஷ்ய: ப்ரதமஜாயே புராணா: - எந்தப் பரமபதத்தில் அனைத்தையும் நேரே காணக் கூடிய நித்யர்கள் முன்பே உள்ளனரோ - என்றும் கொண்டாடுகிறது. பாஷ்யகாரரும் இவர்களுடைய வைபவத்தை கத்யத்தில் - ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி - பகவானுடைய இச்சையைப் பின்பற்றியபடி உள்ள - என்று அருளிச்செய்தார். ஆகவே ஒருநாளும் சூர்ணையில் “ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத” என்று கூறியபோதே அவர்களுடைய அனைத்து வைபவங்களும் கூறப்பட்டதாகிறது. அனைத்துவிதமன கைங்கர்யங்களிலும்

ஈடுபடுபவனாகவும், கைங்கர்யம் செய்யும் அனைவருக்கும் உதாரணமாக உள்ளவனாகவும் இருப்பதால் திருவனந்தாழ்வானை “சேஷன்” என்று கூறுகிறோம். ஸ்தோத்ரரத்னம் (40) – நிவாஸ சய்யா ஆஸந பாதுகாம்சுக உபதாந வர்ஷாதப வாரணாதிபி: சரீரபேதை: தவ சேஷதாம்கதை: யதோசிதம் சேஷ இதி ஈரிதே ஜநை: - ஸர்வேச்வரனாகிய நீ எழுந்தருளியுள்ள இருப்பிடமாகவும், திருக்கண் வளர்வதற்கு ஏற்ற படுக்கையாகவும், வீற்றிருப்பதற்கு ஸிம்ஹாஸனமாகவும், நிற்கும்போது பாதுகைகளாகவும், திருப்பரிவட்டமாகவும், நடந்தால் குடையாகவும் என்பதாக, உனக்கு அடிமையாக உள்ளதையே தனது இயல்பாகக் கொண்டதால் சேஷன் எனப்படுபவன் - என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - மற்றும்ள்ள ததீயரைப் போலே அநியமமாயிராதே ஸர்வேச்வரன் அமுது செய்த சேஷமொழிய அமுது செய்யாத நியமத்தைப் பற்ற சேஷாஸநரென்று சேனை முதலியாரை நிரூபிக்கிறது. “த்வதீய புக்தோஜ்ஜித சேஷ போஜிநா” என்றாரிறே ஆளவந்தாரும். “வநாத்ரி நாதஸ்ய ஸுஸுந்தரஸ்ய வை ப்ரபுக்த சிஷ்டாச்யத ஸைந்ய ஸத்பதி:” என்று ஆழ்வானும் அருளிச்செய்தார். ஆதிசப்தத்தாலே, “சேஷசேஷாசந கருட ப்ரமுக நாநாவிதாநந்த பரிஜந பரிசாரிகா பரிசரித சரண யுகள” எனகிறபடியே, பகவத் கைங்கர்யைக போகராயிருந்துள்ள வைநதேய ப்ரமுகரான நித்யஸித்தரையெல்லாம் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - வேறு சில அடியார்கள் போன்று எந்தவிதமான கட்டுப்பாடும் இன்றி அல்லாமல், ஸர்வேச்வரன் அமுது செய்யாத எதனையும் ஏற்பதில்லை என்னும் விதிமுறையைக் கொண்டுள்ளதால் சேனைமுதலியாரை “சேஷாஸநர்” என்கிறார்கள். ஸ்தோத்ரரத்னம் (42) - த்வதீய புக்த உஜ்ஜித சேஷ போஜிநா - நீ அமுது செய்த மீதத்தை உட்கொள்பவனாக உள்ளவர் - என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவம் (74) – வநாத்ரி நாதஸ்ய ஸுஸுந்தரஸ்ய வை ப்ரபுக்த சிஷ்டாச்யத ஸைந்ய ஸத்பதி: - மிகவும் அழகாக உள்ளவனும், திருமாலிருஞ்சோலையில் உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் அமுது செய்து மீதம் உள்ளதை ஏற்கும் சேனைமுதலியார் - என்று கூரத்தாழ்வானும் அருளிச்செய்தார். சூர்ணையில் உள்ள “சேஷ சோஷஸநாதிகளை” என்பதில் காணப்படும் “ஆதி” என்பதன் மூலம், கத்யத்தில் - சேஷசேஷாசந கருட ப்ரமுக நாநாவிதாநந்த பரிஜந பரிசாரிகா பரிசரித சரண யுகள – ஆதிசேஷன், சேனைமுதலியார் , கருடன் போன்றவர்கள் தொடக்கமாக உள்ள பலவிதமான கைங்கர்யம் செய்பவர்கள்,

கைங்கர்யம் செய்யும் தேவலோகப் பெண்கள், இவர்களால் கைங்கர்யம் செய்யப்படும் திருவடிகள் கொண்டவனே - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவத் கைங்கர்யம் என்பதிலேயே இன்பம் அடைந்தபடி உள்ள கருடன் முதலான நித்யர்கள் கூறப்படுகிறார்கள்.

46. ஜலத்துக்கு அக்நி ஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்த்தாலீ ஸம்ஸர்கத்தாலே ஒளஷ்ணய சப்தாதிகளுண்டாகிறாப்போலே, ஆத்மாவுக்கும் அசித் ஸம்பந்தத்தாலே அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசிகளுண்டாகிறன.

அவதாரிகை - பூர்வோக்தமான ஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தையுடைய ஆத்மாவுக்கு அவித்யாதி தோஷ ஸம்பந்தம் வந்தபடி என்? என்கிற சங்கையிலே, ஸத்ருஷ்டாந்தமாக தத்தேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (ஜலத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - முன்பு கூறப்பட்டதான, மிகவும் சிறப்பான ஸ்வரூபத்தைக் கொண்ட ஆத்மாவிற்கு, அவித்யை முதலான தோஷங்கள் எப்படி ஏற்படுகிறது என்று கேள்விக்கு, ஓர் உதாரணத்துடன், அதற்கான காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸ்வபாவத ஏவ நிர்விகாரமாய் சீதளமாயிருக்கிற ஜலத்துக்கு அக்நியோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டையான ஸ்தாலியோட்டை ஸம்ஸர்கத்தாலே ஒளஷ்ணய சப்தோத்ரேக ரூபங்களான விகாரங்களுண்டாகிறாப்போலே ஸ்வத ஜ்ஞாநாநந்தாமல ஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்கும் குணத்ரயாச்ரய அசித் ஸம்பந்தத்தாலே, அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசிகளுண்டாகிறன என்கை. இவருடைய திருத்தம்பியாரும் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே “அவித்யா காரணமநாத்யசித் ஸம்பந்தம்” என்று அருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - இயல்பாகவே எந்தவிதமான மாறுதல்களும் அடையாமல், குளிர்ந்துள்ள நீருக்கு, அக்னியின் ஸம்பந்தம் காரணமாக “உஷ்ணம், மிகுந்த சப்தத்துடன் கொதித்தல்” போன்ற மாறுதல்கள் ஏற்படுகின்றன; இதனைப் போன்று இயல்பாகவே “ஞானம், ஆனந்தம், தூய்மை” ஆகியவற்றுடன் கூடியுள்ள ஆத்மாவிற்கு, மூன்று குணங்களையும் அண்டி நிற்கின்ற அசித் பொருள்களுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக, “அவித்யை, கர்மம், வாசனை, ருசி” போன்றவை ஏற்படுகின்றன. இவருடைய திருத்தம்பியாராகிய அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார், ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் (10) – அவித்யா காரணம் அநதி அசித் ஸம்பந்தம் – என்னும் கருத்தை அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே “நிர்வாணமய ஏவாயமாத்மா ஜ்ஞாநமயோமல: து:காஜ்ஞாநமலா தர்மா: ப்ரக்ருதேஸ் தே ந சாத்மந: ஜலஸ்ய சாக்நி ஸம்ஸ்ருஷ்ட ஸ்தாலீ ஸங்காத ததாபி ஹி சப்தோத்ரேகாதிகாந் தர்மாந் தத் கரோதி யதாமுநே ததாத்மா ப்ரக்ருதௌ ஸங்காத அஹம்மாநாதி தூஷித:, பஜதே ப்ராக்ருதாந் தர்மாநந்ய ஸ்தேப்யோபி ஸோவ்யய:” என்று சொல்லப்பட்டது. அவித்யையாவது அஜ்ஞாநம்; அதுதான் ஜ்ஞாநாநுதய, அந்யதாஜ்ஞாந, விபரீத ஜ்ஞாந ரூபேண அநேக விதமாயிருக்கும். கர்மமாவது கரண த்ரய க்ருதமாய், புண்ய பாபாத்மகமான க்ரியா விசேஷம்; அதில் புண்யம் ஐஹிக ஆமுஷ்மிக நாநாவித போக ஸாதநதயா பஹுவிதமாயிருக்கும், பாபமும் அக்ருத்யகரண க்ருதயாகரண பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசார ரூபேண அநந்தமாயிருக்கும். வாஸனையாவது முன்பு செய்து போந்தவற்றிலே மீளவும் மூளுகைக்குறுப்பான ஸம்ஸாரம்; இதுதான் ஹேது பேதத்தாலே பஹுவிதமாயிருக்கும். ருசியாவது ரஸாந்தரத்தாலும் மீட்கவொண்ணாதபடி ஒன்றிலே செல்லுகிற விருப்பம்; இதுவும் விஷய பேதத்தாலே பஹுவிதமாயிருக்கும். “அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசிகளுண்டாயிற்றன்” என்னாதே, “உண்டாகிறன்” என்கையாலே இவற்றினுடைய ப்ரவாஹ ரூபத்வம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (6-7-22) - நிர்வாணமய ஏவாயமாத்மா ஜ்ஞாநமயோமல: து:காஜ்ஞாநமலா தர்மா: ப்ரக்ருதேஸ் தே ந சாத்மந: ஜலஸ்ய சாக்நி ஸம்ஸ்ருஷ்ட ஸ்தாலீ ஸங்காத ததாபி ஹி சப்தோத்ரேகாதிகாந் தர்மாந் தத் கரோதி யதாமுநே ததாத்மா ப்ரக்ருதௌ ஸங்காத அஹம்மாநாதி தூஷித:, பஜதே ப்ராக்ருதாந் தர்மாநந்ய ஸ்தேப்யோபி ஸோவ்யய: - மோக்ஷ நிலையில் உள்ள ஜீவாத்மா, ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமே ஸ்வரூபமாக உள்ளவன், தோஷம் அற்றவன் ஆவான்; துன்பங்கள், அஜ்ஞானம், தோஷங்கள் ஆகிய பலவும் ப்ரக்ருதியான அசித்தின் தர்மங்கள் ஆகும்; அவை ஆத்மாவுடையது அல்ல; நீருடன் அக்னிக்கு ஏற்படும் ஸம்பந்தம் காரணமாக ஓசை, வெப்பம் போன்றவை நீருக்கு எவ்விதம் ஏற்படுகின்றனவோ அது போன்று, ஆத்மாவானது ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் காரணமாக “நான், என்னுடையது” என்பது போன்ற எண்ணங்களால் தாழ்வை அடைந்து, ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் கொண்ட தர்மங்களை அடைகிறான்; அழிவற்ற ஆத்மாவானவன் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் ஆவான் - என்று உரைக்கப்பட்டது. அவித்யை என்பது

அறிவின்மை; அது “ஞானம் இன்மை, பொருளின் தன்மையை வேறாக அறிதல், ஒரு பொருளை மற்றொன்றாக அறிதல்” என்பது போன்று பலவிதமாக உள்ளது. கர்மம் என்பது மனம், வாக்கு மற்றும் சரீரம் ஆகிய மூன்றாலும் இயற்றப்படுவதாகவும், புண்ணியம் மற்றும் பாபங்களை உள்ளடக்கியதாகவும் உள்ள செய்கைகள் ஆகும். புண்ணியம் என்பது இந்த லோகத்திலும், அந்த லோகத்திலும் பலவிதமான இன்பங்களை அடையும்படியாகச் செய்யவல்ல உபாயங்கள் பல கொண்டதாக, பலவிதமாக உள்ளது. பாபங்கள் என்பவை “செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல், செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமல் விடுதல், பகவத் அபசாரம், பாகவத அபசாரம், பொறுக்க இயலாத மற்ற அபசாரம்” என்று எண்ணற்றதாக உள்ளவை ஆகும். வாஸனை என்பது முன்பு செய்தவற்றில் மீண்டும் ஈடுபடுதல் என்பதற்குக் காரணமாக ஸம்ஸாரம் ஆகும்; இது பல்வேறு காரணங்களால் பலவிதமாக உள்ளதாகும். ருசி என்பது, வேறு ஒரு சிறந்த சுவையைக் காண்பித்த போதிலும் மீட்க இயலாதபடி, அதனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவற்றில் கொள்ளும் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு ஆகும். இதுவும் விஷயங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள் காரணமாகப் பலவிதமாக உள்ளதாகும். “அவித்யை, கர்மம், வாஸனை, ருசி” ஆகியவை, “உண்டாயின்” என்று கூறப்படாமல், “உண்டாகின்றன” என்று ஏன் கூறப்பட்டது என்றால், இவற்றின் இடைவிடாத ப்ரவாளம் காரணமாகவே ஆகும்.

47. அசித்துக் கழிந்தவாறே அவித்யாதிகள் கழியுமென்பர்கள்.

அவதாரிகை - இப்படி ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியான அவித்யாதிகள் தான் எவ்வவஸ்தையிலே கழிவது? என்னும் ஆகாங்கசையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அசித்துக் கழிந்தவாறே அவித்யாதிகள் கழியுமென்பர்கள்) என்று.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஆத்மாவிற் கு வந்து சேர்ந்ததான அவித்யை போன்றவை எந்த நிலையில் விலகுகின்றன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது காரணநிவ்ருத்தயா கார்ய நிவ்ருத்தியாகையாலே, அசித் ஸம்பந்த நிபந்தநமாக வந்த இவையும் தத் ஸம்பந்தம் கழிந்தவாறே கழியுமென்று தத்வ வித்துக்கள் சொல்லுவர்களென்றபடி. “என்பர்கள்” என்றவித்தை பரமதமாக்கி, மயர்வற மதிநலமருள்ப் பெற்றவர்களுக்கு பகவத் ப்ரஸாத விசேஷத்தாலே அசித்துக் கழியும் முன்னே அவித்யாதிகள் கழியக் காண்கையாலே அந்த நியமமில்லை என்று இவருக்குக்

கருத்து என்று சொல்லுவாருமுண்டு. அது முக்யமன்று; அவர்கள் திருமேனியோடே இருக்கச் செய்தே, பரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறந்ததேயாகிலும் “வினைப்படலம் விள்ள விழித்துன்னை மெய்யுற்றாலுள்ளவுலகளவும் யானுமுளனாவனென்கொலோ” என்கையாலே, “ஸர்வம் ஹ பச்ய: பச்யதி” என்கிற முக்தாவஸ்தையில் வைசத்யம் அசித்து கழிவதற்கு முன்பில்லாமையாலே. ஆக, கீழ்ச் செய்ததாயிற்றது - ஆத்மஸ்வரூபம் பத்த முக்த நித்ய ரூபேண மூன்றுபடிப்பட்டிருக்குமென்றும், அதில் பத்த சேதநர்க்கு அவித்யாத்யுத்பத்தி மூலமும், தந் நிவ்ருத்திக்ரமமும் சொல்லி நின்றது.

விளக்கம் - அதாவது, “காரணம் விலகும்போது, கார்யமும் விலகும்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அசித் வஸ்துக்களுடைய ஸம்பந்தத்தின் விளைவாக வந்து சேர்ந்த இவை அனைத்தும், அத்தகைய ஸம்பந்தம் நீங்கிய பின்னர் அழிந்துவிடும் என்று, உண்மையை அறிந்தவர்கள் கூறுவர். சூர்ணையில் உள்ள “என்பர்கள்” என்பதை, மற்றவர்கள் கூறும் கருத்தாக எடுத்துக்கொண்டு, “மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர்க்கு, பகவத் க்ருபையின் சிறப்பு காரணமாக, அசித் வஸ்துக்களுடைய ஸம்பந்தம் நீங்குவதற்கு முன்பாகவே அவித்யை போன்றவை நீங்குவதை நாம் காண்கிறோம். ஆகவே அசித் ஸம்பந்தம் நீங்கவேண்டும் என்ற விதிமுறை அனைவருக்கும் பொருந்தாது” என்று உரைப்பதே இவருடைய கருத்து என்று சிலர் கூறுவர். ஆனால் அது முக்கியம் அல்ல; ஆழ்வார்கள் தாங்கள் ஆதரித்த திருமேனியுடன் இருக்கும் நிலையில் கூட பரமபக்தி வரை நீண்ட ஞானம் ஏற்பட்டபோதிலும், பெரியதிருவந்தாதி (76) – வினைப்படலம் விள்ள விழித்துன்னை மெய்யுற்றாலுள்ளவுலகளவும் யானுமுளனாவனென்கொலோ - என்று கூறுவதால், சாந்தோக்யம் - ஸர்வம் ஹ பச்ய: பச்யதி – ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டவன் அனைத்தையும் கண்டவன் ஆகிறான் - என்று முக்தி பெற்ற நிலையில் ஏற்படும் ஞானத்தெளிவானது, அசித் ஸம்பந்தம் நீங்குவதற்கு முன்பு இல்லை என்பதால், இவ்விதம் உரைத்தார் என்று கருத்து. இதுவரை கூறப்பட்டது என்ன? ஆத்மஸ்வரூபமானது “பத்தர், முக்தர், நித்யர்” என்று மூன்றுவகையாக உள்ளது என்பதும், ஸம்ஸாரத்தில் பந்தப்பட்ட சேதநர்களுக்கு அவித்யை உற்பத்தி ஆவதன் அடிப்படையும் அவற்றின் விலகுதலும் கூறப்பட்டது.

48. இம்மூன்றும் தனித்தனியே அநந்தமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி உக்தமான த்ரிவிதாத்ம வர்க்கமும், இத்தனை சேதநரென்று ஸங்க்யேயமாயிருக்குமோ? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் கூறப்பட மூன்றுவிதமான ஆத்மாக்களும் “இத்தனை” என்று அளவிட்டுக் கூறலாம்படி உள்ளதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இம்மூன்றும் தனித்தனியே அநந்தமாயிருக்கும்) என்று. இம்மூன்றும் அநந்தமாயிருக்குமென்றால், வர்க்கத்ரயமுமாக அநந்தமென்று தோற்றுமென்று நினைத்து, “தனித்தனியே” என்று விசேஷிக்கிறார். அநந்தமாயிருக்குமென்றது அஸங்க்யேயமாயிருக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - “இந்த மூன்றும் எண்ணற்றதாக உள்ளது” என்று கூறினால், “மூன்று பிரிவும் எண்ணற்றதாக உள்ளன” என்ற கருத்து உண்டாகிவிடும் என எண்ணியவராக, “தனித்தனியே” என்று சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். “அநந்தமாக” என்றால் “எண்ணற்று” என்று பொருள்.

49. சிலர், ஆத்மபேதமில்லை; ஏகாத்மாவே உள்ளதென்றார்கள்.

அவதாரிகை - உக்தமான ஜீவாநந்த்யத்துக்கு விரோதியான ஐகாத்மய வாதத்தை நிராகரிக்கிறார் மேல் (சிலர் ஆத்ம பேதமில்லை, ஏகாத்மாவேயுள்ளதென்றார்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்டதான “ஆத்மாக்கள் எண்ணற்றவை” என்ற வாதத்திற்கு முரண்பட்ட கருத்தான “ஆத்மா ஒன்று மட்டுமே” என்ற வாதத்தை அடுத்து மறுக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சிலரென்று அநாதரோக்தியாலே அருளிச் செய்கிறார். இப்படி சொல்லுமவர்கள் தாங்கள் ஆரோ? என்னில், ஜீவாத்வைத ப்ரதிபாதக சாஸ்த்ரத்தில் குத்ருஷ்டிகள். அதாவது, ப்ரஹ்மாத்வைதமென்றும், ஜீவாத்வைதமென்றும் சாஸ்த்ர

ப்ரதிபாத்யமான அத்வைதம் த்விவிதமாயிருக்கும். அதில் ப்ரஹ்மாத்வைதமாவது ப்ரகார்யத்வைதம். ஜீவாத்வைதமாவது ப்ரகாராத்வைதம். இதுக்கு நியாமகமேது? என்னில், ப்ரஹ்ம ப்ரகரணங்களிலே “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம”, “ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்”, “புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம்” என்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே ப்ரஹ்மாத்வைதத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலும், ஸாமாநாதிகரண்யம் ப்ரகார பேத விசிஷ்ட ப்ரகார்யேகத்வ பரமாகையாலும், “ஏகஸ்ஸந் பஹுதா விசார” என்று ப்ரகார பஹுத்வம் கண்டோக்தமாகையாலும், ஐக்ய விதிக்கு சேஷமான “நேஹநாநாஸ்தி” இத்யாதி பேத நிஷேதம் விஹிதைக்ய விரோதி பேத விஷயமாகையாலும், ஸாமான்ய நிஷேதம் விஹித வ்யதிரித்த விஷயமாகையாலே ப்ரகாரி பஹுத்வ நிஷேத பரமாகையாலும், “ந தத் ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே” என்று ப்ரஹ்ம துல்ய ப்ரகார்யந்தர நிஷேத கண்டோக்தியாலும் ப்ரகார்யத்வைதமே ப்ரஹ்மாத்வைதம்.

விளக்கம் - அவ்விதம் உரைப்பவர்கள் யார் என்று, அவர்கள் குறித்து உரைப்பதற்கும் அவர்கள் தகுதியற்றவர்கள் என்பதால், அவர்களை “சிலர்” என்கிறார். இவ்விதம் கூறுபவர்கள் யார் என்றால், “ஜீவாத்மா - பரமாத்மா” என இரண்டு உள்ளதை வெளிப்படுத்தும் சாஸ்த்ரங்களைத் தவறாக அறிபவர்கள் ஆவார்கள். அதாவது சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படும் அத்வைதமானது, ப்ரஹ்ம அத்வைதம் மற்றும் ஜீவ அத்வைதம் என இரு வகைப்படும். இவற்றில் ப்ரஹ்ம அத்வைதம் என்பது “ப்ரகாரி ஒன்று” என்பதாகும்; ஜீவ அத்வைதம் என்பது “ப்ரகாரம் ஒன்று” என்பதாகும் (ப்ரகாரி என்றால் முதன்மையான வஸ்து, ப்ரகாரம் என்றால் ப்ரகாரிக்கு உடைமையான பொருள் என்பதாகும்). இதற்கான சான்றுகள் என்ன? ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து உரைக்கப்படும் பகுதிகளில், சாந். (3-14-1) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மம் — என்றும், சாந். (6-8-7) - ஐதத் ஆத்ம்யமிதம் ஸர்வம் - அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்டது - என்றும், ச்வே. (3-15)- புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம் - இந்தப் புருஷனே இவை அனைத்தும் - என்றும் உள்ள பல வாக்கியங்களில், ஸாமாநாதிகரண்யம் (பல பொருள்கள் கொண்ட சொற்கள், ஒரே வேற்றுமையில் நின்று, ஒரே பொருள் குறித்து உரைக்கும் தன்மை : உதாரணம் - கறுத்த பருத்த யானை - என்பதில் உள்ள கறுத்த மற்றும் பருத்த ஆகிய சொற்களை யானையையே குறிப்பதாக உள்ளன) மூலம், ப்ரஹ்ம அத்வைதம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது; சிறப்புடன் கூடியவை மற்றும் அவ்விதம் அல்லாதவை எனப் பலவற்றையும் ஒன்றாக ஸாமாநாதிகரண்யம் கூறுவதால்,

ப்ரகாரங்களில் உள்ள வேறுபாட்டுடன் ப்ரகாரி உள்ளது என்று உணர்த்துகிறது; ஏகஸ்ஸந் பஹுதா விசார - பரமாத்மா ஒன்றாக இருந்தபடி பலவற்றையும் வ்யாபிக்கிறான் - என்று ப்ரகாரத்தின் பலவாக உள்ள நிலை கூறப்பட்டுள்ளது. “ஒன்றே ஆகும்” என்ற ஐக்யத்தை கூறும் விதியின் எஞ்சிய பகுதியானது, ந இஹ நாநாஸ்தி - பரமாத்மாவை விடுத்து ஏதும் இல்லை - என்று வேறுபாட்டைத் தள்ளுகிறது; இப்படியாக வேறுபாட்டைத் தள்ளுகின்ற சாஸ்த்ரங்களில் “அனைத்தும் ஒன்றே” என்று விதிக்கப்பட்ட கருத்தானது விரோதிபேத விஷயமாக உள்ளதாலும், பொதுவாகத் தள்ளப்படும் விதியானது வேறுபட்ட விஷயமாக இருப்பதால் ப்ரகாரியாகிய விஷயம் பலர் என்று தள்ளுவதாக உள்ளதாலும், ந தத் ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே - பரமாத்மாவிற்கு நிகரானதும் மேலானதும் காணப்படவில்லை - என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு நிகரான ப்ரகாரி வேறு இல்லை என்று விதிவாக்கியமான இதில் கூறப்படுவதாலும், “ப்ரகாரியானது ஒன்றே ஆகும்” என்று கூறுவதே ப்ரஹ்ம அத்வைதமாகிறது.

வ்யாக்யானம் - ஜீவபஹுத்வம் ச்ருதி ஸித்தமாகையாலும், அல்லாதபோது பத்த முக்த வ்யவஸ்தாநுபபத்தியாலும் உபதேசாநுபபத்தியாலும் ஸுகாதி வ்யவஸ்தாநுபபத்தியாலும் “புமாந் ந தேவோ ந நரோ ந பசுர் ந ச பாதப:; சதுர்விதோ விபேதோயம் மித்தயா ஜ்ஞாந நிபந்தந தேவாதிபேதே அபத்வஸ்தே” இத்தயாதிகளாலே தேவாதி சரீர பேத விசேஷ நிஷேதம் கண்டோக்தமாகையாலும், முக்தாத்மாக்களுக்கு ஸாம்யத்தை ச்ருதி சொல்லுகையாலும், ஜீவாத்வைதம் ப்ரகாராத்வைதமே.

விளக்கம் - ஜீவாத்மாக்கள் பலர் உள்ளனர் என்பது ச்ருதி மூலம் வெளிப்படுவதாலும், இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால் “பத்தர், முக்தர்” என்பது போன்ற நிலைகள் பொருத்தம் இல்லாமல் போகும் என்பதாலும், உபதேசங்கள் அனைத்தும் பொருந்தாமல் போகும் என்பதாலும், இன்பம் முதலான அனுபவங்கள் பொருந்தாது என்பதாலும், ஸ்ரீவிபு. (2-13-98) - புமாந் ந தேவோ ந நரோ ந பசுர் ந ச பாதப:; சதுர்விதோ விபேதோயம் மித்தயா ஜ்ஞாந நிபந்தந தேவாதிபேதே அபத்வஸ்தே - ஜீவாத்மா தேவனும் அல்லன், மனிதனும் அல்லன், தாவரம் அல்லன், விலங்கு அல்லன் என்று கூறப்பட்ட நான்குவிதமான வேறுபாடுகள் தவறான ஞானத்தால் ஏற்படுகிறது; தேவன் முதலான வேறுபாடுகள் நீங்கும்போது மெய்யான ஞானம் ஏற்படுகிறது - என்பது போன்று வாக்கியங்கள் மூலம் தேவர்கள் முதலான சரீர வேறுபாடுகள் அனைத்தும்

கண்டிக்கப்பட்டதாலும், முக்தி பெற்ற ஆத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபத்தில் ஒற்றுமை கூறப்படுவதாலும், ஜீவ அத்வைதம் என்பது ப்ரகார அத்வைதமே ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - இதுதாம் ச்ருதப்ரகாசிகையிலே ஆதிபரத சதுச்ச்லோகீ வ்யாக்யானோபக்ர மத்திலே “ப்ரஹ்மாத்வைதம் ஜீவாத்வைதஞ்சேத்யத்வைதம் த்விவிதம் சாஸ்த்ர ப்ரதிபாத்யம்” என்று தொடங்கி, ஸ்ரீவேதவ்யாஸபட்டராலே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. இப்படி சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்படுகிற ஜீவாத்வைதத்துக்கு ஹ்ருதயமறியாதே “ஆத்மபேதமில்லை ஏகாத்மாவே உள்ளதெ”ன்று சில குத்ருஷ்டிகள் சொன்னார்களென்கை.

விளக்கம் - இதனை ச்ருதப்ரகாசிகையில் ஸ்ரீவேதவ்யாஸபட்டர் ஆதிபரத சதுச்ச்லோகி வ்யாக்யான தொடக்கத்தில், ப்ரஹ்மாத்வைதம் ஜீவாத்வைதஞ்சேத்யத்வைதம் த்விவிதம் சாஸ்த்ர ப்ரதிபாத்யம் - ப்ரஹ்ம அத்வைதம் மற்றும் ஜீவ அத்வைதம் என்று இரண்டுவிதமான அத்வைதங்கள் சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்டன - என்று உரைக்கத் தொடங்குகிறார். இவ்விதம் சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட ஜீவ அத்வைதத்தில் கருத்து இன்னது என்று அறியாமல் சாஸ்த்ரத்திற்கு முரணான பொருள் கற்பிக்கும் சிலர், “ஆத்மாக்களில் வேறுபாடு இல்லை. ஒரு ஆத்மா மட்டுமே உள்ளது” என்றனர்.

50. அந்த பக்ஷத்தில், ஒருவன் ஸுகிக்கிற காலத்திலே வேறெ ஒருவன் துக்கிக்கக் கூடாது.

அவதாரிகை - அது அயுக்தமென்னுமிடம் ஸாதிக்கிறார்.

விளக்கம் - அவர்களுடைய வாதமானது பொருந்தமற்றது என்று அடுத்து கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அந்த பக்ஷத்தில்) இத்யாதியாலே. அதாவது, அப்படி ஆத்மபேதமில்லாத பக்ஷத்தில், “அஹம் ஸுகீ” என்று ஒருவன் ஸுகோத்தரனாயிருக்கிற காலத்திலே வேறெ ஒருவன், “அஹம் து:கீ” என்று துக்கோத்தரனாயிருக்கிற இந்த ஸுகதுக்க வ்யவஸ்தை கூடாதென்கை. ஸுகது:க்கங்களிரண்டும் ஏகாச்ரயகதமாகில், உபய ப்ரதிஸந்தாநமும் ஒருவனுக்கே உண்டாகவேணுமிறே. ஆகையால் ஸுகதுக்கங்கள் நியதங்களாகையாலே ஆத்மபேதமுண்டாக வேணுமென்று கருத்து.

விளக்கம் - “ஆத்மாக்கள் பல அல்ல, ஒருவன் மட்டுமே” என்பதான, ஆத்மாக்களில் வேறுபாடு இல்லை என்னும் வாதத்தில், “அஹம் ஸுகீ - நான் சுகமாக உள்ளேன்” என்று ஒருவன் சுகம் நிறைந்தவனாகவும், வேறு ஒருவன் “அஹம் து:கீ - நான் துக்கமாக உள்ளேன்” என்று துக்கம் நிறைந்தவனாகவும், இவ்விதமாக சுகதுக்க வேறுபாடுகள் இருக்கக்கூடாது அல்லவோ? சுகம் மற்றும் துக்கம் ஆகிய இரண்டும் ஒரே இடத்தில் உள்ளது என்றால், இரண்டுவிதமான நிலையும் ஒருவனுக்கு ஒரே நேரத்தில் உண்டாக வேண்டும் அல்லவோ? ஆகவே சுகம் மற்றும் துக்கம் ஆகிய இரண்டும் தனித்தனியே ஏற்படுவதால், ஆத்மாக்களில் வேறுபாடு உண்டு; அதாவது, பல ஆத்மாக்கள் உள்ளனர் என்று கருத்து.

51. அது தேஹ பேதத்தாலே என்னில்.

அவதாரிகை - அந்த ஸுகதுக்க வ்யவஸ்தைக்கு ஹேது “தேஹ பேதம்” என்கிறவர்களுக்கியை அநுவதிக்கிறார் (அது தேஹபேதத்தாலே என்னில்) என்று.

விளக்கம் - “அத்தகைய சுகம் மற்றும் துக்கம் ஆகிய வேறுபாடுகளுக்குக் காரணம், சரீரங்கள் பலவாக உள்ளன என்பதே ஆகும்”, என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். அந்த வாதத்தை இவர் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

52. ஸௌபரி சரீரத்திலும் அது காணவேணும்.

அவதாரிகை - அதுக்கு அநுபபத்தி சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - அந்த வாதத்தில் உள்ள பொருந்தம் இன்மையை அடுத்து உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸௌபரி சரீரத்திலும் அது காணவேணும்) என்று. அதாவது, தேஹபேதம் ஸுகதுக்க நியமத்துக்கு ஹேதுவாகில், அநேக தேஹ பரிக்ரஹம் பண்ணின ஸௌபரி சரீரத்திலும் அந்த நியமம் காணவேணுமென்கை. தேஹபேதம், ஸுகதுக்க நியமத்துக்கு ஹேதுவன்றாகில், ஜந்மாந்தராநுபவத்தை இஜ்ஜந்மத்திலே ஸ்மரிக்க

வேண்டாவோ? என்னில், ஸ்மரியாதொழிகிறது ஸம்ஸ்காரத்தினுடைய அநுத்பவத்தாலேயாதல், நாசத்தாலேயாதல். சரீரந்தரத்தில் ஸுகதுக்க ஸ்மருத்யாதிக ளின்றிக்கே ஒழிகிறது இரண்டத்தொன்றாலே யென்னில், ஒரு சரீரந்தன்னிலும் ஸ்மருதி கூடாதொழியவேணும். ஆகையால் ஸுகதுக்க நியமத்துக்கு ஹேது, தேஹபேதம் என்னவொண்ணாது.

விளக்கம் - சரீரங்களில் உள்ள வேறுபாடுகளே, சுகம் மற்றும் துக்கம் ஆகிய வேறுபாடுகளுக்கும் காரணம் என்று கொண்டால், பல சரீரங்கள் எடுத்த ஸௌபரி முனிவரின் சரீரத்திலும் அந்த விதிமுறையை நாம் காணவேண்டும் அல்லவோ? சரீரங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள், சுகம் மற்றும் துக்கம் ஏற்படுவதற்கான காரணம் அல்ல என்றால், கடந்த பிறவிகளில் அனுபவித்த சுகம் மற்றும் துக்கங்கள் இந்தப் பிறவியிலும் நினைவிற்கு வரவேண்டும் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவ்விதம் நினைவில் வராமல் இருப்பதற்குக் காரணம், ஞானமானது மறைக்கப்பட்டு ஸம்ஸாரம் வெளிப்படாமல் இருத்தல் அல்லது அதன் அழிவு காரணமாக அதில் அல்லது வேறு சரீரத்தில் சுகதுக்கங்களின் ஞாபகம் இன்றிப்போதல் ஆகிய இரண்டில் ஒன்று என்றால், ஒரு சரீரத்திலும் நினைவுகள் ஏற்படாமல் இருத்தல் வேண்டும். ஆகவே சுகதுக்கங்களுக்கான காரணம் சரீரத்தில் உள்ள வேற்றுமை என்று கூறுதல் பொருந்தாது.

53. ஒருவன் ஸம்ஸரிக்கையும், ஒருவன் முக்தனாகையும், ஒருவன் சிஷ்யனாகையும், ஒருவன் ஆசார்யனாகையும் கூடாது.

அவதாரிகை – இப்படி, ஸுகதுக்க வ்யவஸ்தாநுபபத்தியேயன்று; ஏகாத்மாவென்னும் பக்ஷத்தில் பத்த முக்த வ்யவஸ்தாநுபபத்தியும், சிஷ்யாசார்ய வ்யவஸ்தாநுபபத்தியும் உண்டென்கிறார் மேல் (ஒருவன் ஸம்ஸரிக்கையும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் “ஆத்மாக்கள் பல அல்ல, ஒரு ஆத்மா மட்டுமே” என்று கூறும் வாதத்தில், இன்ப துன்பங்களுடைய வேறுபாடுகளின் பொருந்தாமை மட்டும் அல்ல; ஒரே ஆத்மாதான் உள்ளது என்று கூறும் வாதத்தில், “பத்தர், முக்தர்” என்பது போன்று வேறுபாடுகள் பொருந்தாமை மற்றும் “சிஷ்யர், ஆசார்யன்” என்பது போன்று வேறுபாடுகள் பொருந்தாமை ஆகியவையும் ஏற்படும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஏகாத்மாவாகில், “அநேக ஜந்ம ஸாஹஸ்ரீம் ஸம்ஸார பதவீம் வ்ரஜந், மோஹச்ரமம் ப்ரயாதோஸௌ வாஸநா ரேணு குண்டித:” என்கிறபடியே, ஒருவன் ஸம்ஸரிக்கையும், “சுகோ முக்கோ வாமதேவோ முக்த:” என்கிறபடியே ஒருவன் முக்தனாகையும், “தத் விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபி கச்சேத் ஸமித்பாணி: ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம் | தஸ்மை ஸ வித்வான் உபாஸந்நாயஸம்யக் ப்ரசாந்த சித்தாய சமாந்விதாய | யேநாஶுரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்ம வித்யாம்” என்கிறபடியே, ஒருவன் சிஷ்யனாய வந்து உபஸத்தி பண்ண, ஒருவன் ஆசார்யனாயிருந்து அவனுக்கு உபதேசிக்கையும் கூடாதென்கை.

விளக்கம் - அதாவது “ஆத்மா ஒன்று மட்டுமே” என்று கூறினால், ஸ்ரீவிபு (6-7-19) - அநேக ஜந்ம ஸாஹஸ்ரீம் ஸம்ஸார பதவீம் வ்ரஜந், மோஹச்ரமம் ப்ரயாதோஸௌ வாஸநா ரேணு குண்டித: - பல ஆயிரக்கணக்கான பிறவிகளில் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி மயக்க வாஸனைகளால் உண்டாகும் துன்பத்தை அடைகிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒரு ஜீவாத்மா ஸம்ஸாரத்தில் ஆழ்ந்து நிற்பது; சுகோ முக்கோ வாமதேவோ முக்த: - ஸுகர் முக்தரானார், வாமதேவர் முக்தரானார் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு ஜீவாத்மா முக்தனாக இருப்பது; முண். (1-2-12, 13) – தத் விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபி கச்சேத் ஸமித்பாணி: ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம் | தஸ்மை ஸ வித்வான் உபாஸந்நாயஸம்யக் ப்ரசாந்த சித்தாய சமாந்விதாய | யேநாஶுரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்ம வித்யாம் – இத்தகைய ப்ரஹ்ம ஞானத்தை அடையும் பொருட்டு வேதங்களை அத்யயனம் செய்த அவன், தனது கையில் ஸமித் (ஆலமரத்தின் சுள்ளிகள்) போன்றவற்றை எடுத்தவனாக, வேத அத்யயனம் செய்தவரும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து நன்கு அறிந்தவரும் ஆகிய ஆசார்யனை அடையவேண்டும்; தன்னிடம் வந்தவனும், தன்னிடம் வணக்கம் நிறைந்தவனும், தனது மனதை வசப்படுத்தியவனும் ஆகிய அந்த சிஷ்யனுக்கு ஆசார்யன் செய்யவேண்டியது என்னவெனில், தான் எந்த ஒரு வித்யை மூலமாக ஸ்வரூபம் மற்றும் குணங்களால் மாறுபாடு இல்லாத பரமபுருஷனை அறிகின்றாரோ, அத்தகைய ப்ரஹ்மவித்யையை அந்தச் சிஷ்யனுக்கு நேர்மையாக உபதேசிக்கவேண்டும்- என்பதற்கு ஏற்ப, ஒரு ஆத்மா சிஷ்யனாக வந்து உபதேசம் கேட்பது மற்றும் ஒரு ஆத்மா ஆசார்யனாக இருந்து உபதேசம் செய்வது போன்ற பலவும் பொருந்தால் போகும்.

54. விஷம ஸ்ருஷ்டியும் கூடாது.

அவதாரிகை - இன்னமும் ஓர் அநுபபத்தி சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - மேலும் ஒரு பொருந்தாமையையும் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (விஷம ஸ்ருஷ்டியும் கூடாது) என்று. அதாவது, ஏகாத்மாவாகில் தேவதிர்யகாதி ரூபேண, சில ஸுகோத்தரமாகவும் சில துக்கோத்தரமாகவும், சில ஸுகதுக்க மிசீரமாகவும், இப்படி லோகத்தில் பதார்த்தங்களை விஷமமாக ஸர்வேச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கக் கூடாதென்கை. ஜீவபேதமும் கர்ம தாரதம்யமுமிறே விஷம ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹேது.

விளக்கம் - “ஒரே ஆத்மா மட்டுமே உள்ளான்” என்று உரைத்தால், “தேவர்கள், விலங்கு” என்பது போன்ற வடிவங்களிலும், அவற்றுள் சில சுகமாகவும், சில இன்பமாகவும், சில இன்ப துன்பங்கள் கலந்தவையாகவும், இவ்விதம் லோகத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் ஸர்வேச்வரன் ஸ்ருஷ்டித்தல் என்பது ஏற்படாது. ஜீவாத்மாக்களுடைய கர்மங்களில் உள்ள ஏற்றதாழ்வுகளும், ஜீவாத்மாக்களில் உள்ள வேறுபாடுகளும் அல்லவோ இவ்விதமாக ஸர்வேச்வரன் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்குக் காரணமாக அமைகிறது?

55. ஆத்மபேதம் சொல்லுகிற ச்ருதியோடும் விரோதிக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி யுக்தியாலே அநேக விரோதங்களை தர்சிப்பித்தார் கீழ். இவ்வளவேயன்று; இப்பகஷத்துக்கு ச்ருதி விரோதமுண்டென்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் தகுந்த வாதங்கள் மூலம், “ஒரே ஆத்மா மட்டுமே உள்ளான்” என்று கூறுவதில் உள்ள பலவிதமான முரண்பாடுகளை எடுத்துரைத்தார். இது மட்டுமே அல்லாமல், இந்த வாதத்தை ஏற்பது என்பது, ச்ருதிக்கும் விரோதம் என்று அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆத்மபேதம் சொல்லுகிற ச்ருதியோடும் விரோதிக்கும்) என்று. அதாவது, ஏகாத்மா என்கிற பசஷம், “நித்யோ நித்யாநாம் சேதநச் சேதநாநாமேகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந்” என்று ஆத்மபேதத்தைச் சொல்லுகிற ச்ருதிக்கும் சேராதென்றபடி.

விளக்கம் - அதாவது “ஒரே ஆத்மா” என்ற வாதத்தில், கட. (5-13) – நித்யோ நித்யாநாம் சேதநச்சேதநாநாம் ஏகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந் – நித்யர்களில் நித்யமானவனும், சேதநர்களில் சேதநனும் ஆகிய அவன் அனைவருடைய விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றுகிறான் – என்று, ஆத்மபேதத்தைக் கூறும் ச்ருதி வாக்கியத்திற்கு முரண்பாடு ஏற்படும்.

56. ச்ருதி, ஓளபாதிக பேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்னவொண்ணாது.

அவதாரிகை - இந்த ச்ருதி ஆத்மபேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்னில், “போக்தா போக்யம்” என்றும், “ப்ருதகாத்மாநம்” என்றும், “ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜௌ” என்றும், “அந்யோந்தர ஆத்மா விஜ்ஞாநமய:” என்றும் ஜீவைகத்வ ப்ரதிபாதிகைகளான அநேக ச்ருதிகளோடும் விரோதிக்கும். ஆகையால், இது ஓளபாதிக பேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது. அதை நிஷேதிக்கிறார்.

விளக்கம் - மேலே கூறிய ச்ருதி வாக்கியமானது ஆத்மாக்களில் உள்ள பேதத்தைக் கூறுகிறது என்று கொண்டால், போக்தா போக்யம் – அனுபவிக்கும் சேதநம், அனுபவிக்கப்படும் அசேதநம் – என்றும், ச்வே. (1-6) – ப்ருதக் ஆத்மாநம் – ஆத்மாவையும், அதனை நியமிப்பவனையும் தனித்தனியாக - என்றும், ச்வே. (1-9) - ஜ்ஞா ஜ்ஞௌ த்வௌ அஜௌ – பிறப்பற்ற இந்த இருவரில் ஒருவன் அறிந்தவன், ஒருவன் அறியாதவன் - என்றும், தைத். (2-4-1) - அந்யோந்தர ஆத்மா விஜ்ஞாநமய: - மனோமயனைக் காட்டிலும் வேறான ஞானமயமாக உள்ளவனும், உள்ளே காணப்படுபவனும் ஆகிய ஆத்மா வேறாக உள்ளான் - என்றும், ஜீவாத்மாக்களின் ஐக்யத்தை உரைக்கும் பல ச்ருதி வாக்கியங்களுடன், மேலே கூறப்பட்ட வாக்கியமானது, முரண்பாடு அடையும். ஆகவே மேலே கூறப்பட்ட வாக்கியமானது ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட காரணத்தினால் ஏற்படும் பேதத்தைக் கூறுகிறது என்றே கொள்ளவேண்டும்; இவ்விதமாக அத்வைதிகள் கூறுகிறார்கள். இதனை மறுக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ச்ருதி, ஓளபாதிக பேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்னவொண்ணாது) என்று. ஓளபாதிக பேதமாவது, தேவ மநுஷ்யாதி பேதமும் காமக்ரோதாதி பேதமும்.

விளக்கம் - “ஓளபாதிக பேதம்” என்றால், “தேவர்கள், மனிதர்கள்” மற்றும் “ஆசை, சினம்” என்பது போன்ற வேறுபாடுகள் ஆகும்.

அவதாரிகை – ஓளபாதிக பேதமென்னவொண்ணாமைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஓளபாதிக பேதத்தை அந்தச் ச்ருதி வாக்கியம் கூறுகிறது என்று கொள்ளக் கூடாது என்பதற்கான வேறு ஒரு காரணத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

57. மோக்ஷ தசையிலும் பேதமுண்டாகையாலே.

வ்யாக்யானம் - (மோக்ஷ தசையிலும் பேதமுண்டாகையாலே) என்று. அதாவது, “ஸதா பச்யந்தி”, “மம ஸாதர்ம்யமாகதா:”, “முக்தாநாம் பரமாகதி:”, “ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே”, “யஸ்மிந் பதே விராஜந்தே முக்தாஸ் ஸம்ஸார பந்தநை:” என்று, மோக்ஷ தசையிலும் ஆத்மபேதத்தைச் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் சொல்லுகையாலே, அப்படி சொல்லவொண்ணா தென்கை. மோக்ஷ தசையாவது, ஸர்வோபாதி விநிர்முக்த தசையிறே. அந்த தசையிலும், ஆத்மபேதம் ச்ருதி ஸித்தமாகையாலே, “நித்யோ நித்யாநாம்” என்கிற ச்ருதியும் ஆத்மபேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - ப்ர. (5-10) - ஸதா பச்யந்தி - நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அந்த விஷ்ணுவின் உயர்ந்த இடத்தைப் பார்த்தபடி உள்ளனர் – என்றும், கீதை. (14-2) - மம ஸாதர்ம்யம் ஆகதா: - எனது ஸ்வரூபத்தை அடைந்தவர்கள் – என்றும், முக்தாநாம் பரமாகதி: - முக்தர்கள் உயர்ந்த கதியை அடைகிறார்கள் – என்றும், ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே – ஸாயுஜ்யம் அடைகிறார்கள் – என்றும், யஸ்மிந் பதே விராஜந்தே முக்தாஸ் ஸம்ஸார பந்தநை: - எந்த இடத்தை அடைவதால் முக்தர்கள் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுகிறார்களோ – என்றும் பலவிதமாக மோக்ஷ நிலையில் கூட ஆத்மபேதத்தைச் ச்ருதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளும் கூறுவதால், அந்த வாக்கியம் ஓளபாதிக பேதத்தைக் கூறுவதாக

உரைக்க இயலாது. மோக்ஷ நிலை என்றால், அனைத்துவிதமான உபாதிகளிலிருந்தும் விடுபட்ட நிலை அல்லவோ? அந்த நிலையில் கூட ஆத்மபேதங்கள் குறித்து ச்ருதி உரைப்பதால், “நித்யோ நித்யாநாம்” என்ற வாக்கியமும், ஆத்மபேதத்தை கூறுவதாகவே ஆகிறது.

58. அப்போது தேவ மநுஷ்யாதி பேதமும், காம க்ரோதாதி பேதமும் கழிந்து, ஆத்மாக்கள் ஸ்வரூபம் அத்யந்தம் ஸமமாய், ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாதபடி இருந்ததேயாகிலும்;

அவதாரிகை - ஆனால், ஆத்மபேத ப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவாய், ஒளபாதிகமாயிருந்துள்ள தேவ மநுஷ்யாதி பேதமும், காமக்ரோதாதி பேதமும் கழிந்து, ஆத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபம் அத்யந்தம் ஸமமாய், ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் பேதகதநத்துக்கு யோக்யதையில்லாதபடியிறே மோக்ஷ தசையிருப்பது; அவ்விடத்தில், ஆத்மபேதம் ஸித்திக்கிறபடி எங்ஙனே? என்கிற வாதி ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார் (அப்போது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆனால், ஆத்மபேதத்தை அறிவதற்குக் காரணமாக உள்ளதும், இயல்பாகவே அல்லாமல் வந்து சேர்ந்ததும் ஆகிய “தேவர்கள், மனிதர்கள் என்பது போன்ற வேறுபாடுகளும், “ஆசை கோபம் என்பது போன்ற வேறுபாடுகளும் கூறுவதற்கு இயலாதபடி உள்ளதாகவும் அல்லவோ மோக்ஷ நிலை உள்ளது? அங்கு ஆத்ம வேறுபாடுகள் எவ்விதம் வெளிப்படுகின்றன என்ற எதிர்வாதத்திற்குச் சமாதானம் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாதபடி யிருந்ததேயாகிலும்) என்று த்ருஷ்டாந்தமுகேந பேதத்தை ஸாதிக்கிறார்.

விளக்கம் - “ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாதபடியிருந்ததேயாகிலும்” என்று , “மோக்ஷ நிலையில் எந்தவிதத்திலும் வேறுபாடு கூற இயலாதபடி உள்ளது என்றாலும்” என உரைக்கிறார். ஓர் உதாரணம் மூலம் அங்கும் ஆத்மவேறுபாடுகள் உள்ளதைக் கூறுகிறார்.

59. பரிமாணமும் எடையும், ஆகாரமுமொத்திருக்கிற பொற்குடங்கள், ரத்நங்கள், வீரீஹிகள் தொடக்கமானவற்றுக்கு பேதமுண்டாகிறாப்போலே ஸ்வரூபபேதமும் ஸித்தம்.

வ்யாக்யானம் - (பரிமாணமும்) என்று தொடங்கி. அதாவது அளவும், தூக்கமும், வடிவுமொத்திருக்கிற பொற்குடங்கள், ரத்நங்கள், வீரீஹிகள் முதலான பதார்த்தங்களுக்கு பேதமாயிருப்பதொரு லக்ஷணமில்லையேயாகிலும், அதிலே நாநாத்வம் காண்கிறாப்போலே, ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாதபடி, ஏகாகாரரான முக்தாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபபேதம் ஸித்திக்குமென்றபடி.

விளக்கம் -அளவு, எடை மற்றும் வடிவம் ஆகியவற்றில் ஒரே போன்றுள்ளதான பொற்குடங்கள், இரத்தினங்கள், நெற்கதிர்கள் ஆகியவற்றுக்கு வேறுபட்டிருப்பது என்னும் இலக்கணமானது, “அளவு, எடை” போன்றவற்றால் இல்லை என்றாலும், அவை பலவிதமாக உள்ளதை நாம் உணர்கிறோம். இதே போன்று, எந்தவிதத்திலும் வேறுபாடு கூற முடியாதபடி உள்ள முக்தாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபத்தில் வேறுபாடு ஏற்படும்.

60. ஆகையால், ஆத்மபேதம் கொள்ளவேணும்.

அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்னவற்றையெல்லாம் அநுபாஷித்துக் கொண்டு, (ஆகையால் ஆத்மபேதம் கொள்ள வேணும்) என்று நிகமிக்கிறார்.

விளக்கம் - கீழே உரைத்த பலவற்றையும் ஒன்றாகத் திரட்டியபடி “ஆகவே ஆத்மபேதம் உள்ளதை ஏற்கவேண்டும்” என்று முடிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – ஆக, கீழ்ச் செய்ததாயிற்று: “சிலர் ஆத்மபேதமில்லை; ஏகாத்மாவே உள்ளதென்றார்கள்” என்று தொடங்கி, இவ்வளவாக, முன்பு தாமருளிச்செய்த ஜீவநந்த்யப்ரதிபடமான ஏகாத்மவாதத்தை உத்கேஷித்து, யுக்தியாலும், சாஸ்த்ரத்தாலும் பஹுமுகமாக அத்தை தூஷித்து, ஆத்மபேதத்தை ஸாதித்தாராயிற்று.

விளக்கம் - ஆகவே சூர்ணை (49) - சிலர் ஆத்மபேதமில்லை; ஏகாத்மாவே உள்ளதென்றார்கள் - என்று தொடங்கி, கடந்த சூர்ணை முடிய உள்ளவற்றில், முன்பு தான்

அருளிச்செய்த, “ஜீவாத்மாக்கள் பலர் உள்ளனர்” என்ற ஸித்தாந்தத்திற்கு எதிர்த்தட்டான “ஆத்மா ஒன்றே” என்ற வாதத்தை உரைத்து, அதனை யுக்தியாலும் சாஸ்த்ரத்தாலும் பலவிதமாக மறுத்து உரைத்து, ஆத்மாக்கள் பலர் உள்ளதை நிரூபித்தார்.

61. இப்போது இவர்களுக்கு லக்ஷணம் சேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாத்த்ருத்வம்.

அவதாரிகை - கீழே ஆத்மஸ்வரூப லக்ஷணத்தை விஸ்தரேண அருளிச் செய்தார். அதில் அசித் விலக்ஷணத்வம், அஜடத்வம், ஆநந்தரூபத்வம், அவ்யக்தத்வம் அசிந்த்யத்வம், நிரவயத்வம், நிர்விகாரத்வம், ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமாகிற இவை ஜீவேச்வர ஸாதாரணம். நியாமயத்வாதிகள் மூன்றும் சித்சித் ஸாதாரணம். நித்யத்வம் தத்வத்ரய ஸாதாரணம். அணுத்வமும், அசித் பரமானு ஜீவ ஸாதாரணம். இவையித்தனையும் சேரக்கூடி, ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு அசிதீச்வர வ்யாவ்ருத்தியை ஸித்திப்பிக்கையாலே இவற்றை லக்ஷணமென்னக் குறையில்லை. அப்படியன்றிக்கே, ஸுக்ரஹமாக ஒரு லக்ஷணம் அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - இதுவரை ஆத்மஸ்வரூபத்தின் லக்ஷணத்தை விரிவாக அருளிச்செய்தார். அவற்றில், ஆத்மாவானது “அசித்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்மை கொண்டது, அஜடமாக உள்ளது, ஆநந்தமயமானது, இந்த்ரியங்களால் அறிய இயலாதது, இப்படிப்பட்டது என்று எண்ணமுடியாத தன்மை கொண்டது, அவயவங்கள் அற்றது, மாற்றங்கள் அடையாதது, ஞானத்தின் இருப்பிடமாக உள்ளது” என்பது போன்று பல தன்மைகள் கொண்டதாக உள்ளது; இவை அனைத்தும், ஜீவாத்மா மற்றும் ஈச்வரன் ஆகியவர்களுக்கே உரிய தன்மைகளாகும். “ஏவப்படும் தன்மை, தாங்கப்படுதல், மற்றும் அடிமையாக உள்ள தன்மை” ஆகியவை சித் மற்றும் அசித் ஆகிய இரண்டிற்கும் உரியதாகும். நித்யமாக இருத்தல் என்பது சித், அசித் மற்றும் ஈச்வரன் ஆகிய மூன்றுக்கும் உள்ளதாகும். அணு அளவே உள்ளது என்பது ஜீவாத்மாக்களுக்கே உரியதாகும். இவை அனைத்தையும் ஒன்றாகத் திரட்டிக்கொண்டு, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் உள்ளதான, அசித் மற்றும் ஈச்வரன் ஆகியவற்றை காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்மையை உணர்த்துவதால், இவை அனைத்தும் ஆத்மாவின் வடிவங்கள் என்று கூறுவதில் தவறில்லை. அது மட்டும் அல்லாமல், ஆத்மாவிற்கு, தெளிவான வேறு ஒரு அடையாளத்தையும் அடுத்து அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – இவர்களென்கிறது, த்ரிவித சேதநரையும். லக்ஷணமாவது, அஸாதாரண தர்மமிறே. ஆகையால் சேஷத்வ மாத்ரத்தைச் சொல்லில், அசித் வ்யாவ்ருத்தி ஸித்தியாமையாலும்; ஜ்ஞாத்ருத்வ மாத்ரத்தைச் சொல்லில், ஈச்வர வ்யாவ்ருத்தி ஸித்தியாமையாலும், சேஷத்வே ஸதி ஜ்ஞாத்ருத்வமே லக்ஷணமென்கிறார்.

விளக்கம் - “இவர்கள்” என்று கூறுவது பத்தர், முத்தர் மற்றும் நித்யர் என்பதான மூன்று ஆத்மாக்களையும் ஆகும். லக்ஷணம் என்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்துவிற்கு மட்டுமே உரிய அடையாளம் அல்லவோ? ஆகவே, அடிமையாக உள்ள தன்மையை மட்டுமே உரைத்தால் அசித்தைக் காட்டிலும் உள்ள வேறுபட்ட தன்மை வெளிப்படுவதில்லை என்பதாலும்; அறிபவனாக இருத்தல் என்ற தன்மையை மட்டுமே உரைத்தால், ஈச்வரனை காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்மை வெளிப்படுவதில்லை என்பதாலும், “அடிமைத்தனம் என்பதுடன் கூடிய அறிபவனாக உள்ளவன்” என்பதே ஆத்மாவின் லக்ஷணம் என்கிறார்.

62. இவர்களுடைய ஜ்ஞாநம்தான் ஸ்வரூபம் போலே நித்யத்ரவ்யமாய், அஜடமாய், ஆநந்த ரூபமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞானத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கு முண்டான ஸாதர்ம்ய வைதர்ம்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் மேல்; (இவர்களுடைய ஜ்ஞாநம்தான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம், அறிபவனாகிய ஆத்மாவின் ஞானம் மற்றும் ஸ்வரூபம் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே உள்ளதான, சேரக்கூடிய தர்மம் மற்றும் சேராத தர்மம் ஆகியவற்றை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – ஸ்வரூபம் போலே நித்யத்ரவ்யமாய், அஜடமாய், ஆநந்த ரூபமாயிருக்கும். இத்தால், நித்யத்வ த்ரவ்யத்வ அஜடத்வ ஆநந்தரூபத்வங்கள், ஸ்வரூபத்தோபாதி, ஜ்ஞாநத்துக்குமுண்டு என்றபடி.

விளக்கம் - ஆத்மாவின் ஞானமானது, ஸ்வரூபம் போன்றே, “நித்யத்தன்மை கொண்டதாகவும், தானே தங்களை வெளிப்படுத்துவதாகவும், ஆநந்தரூபமாகவும்”

உள்ளது. ஆகவே ஸ்வரூபம் போன்றே, நித்யமாக உள்ள தன்மை, தானே தன்னை வெளிப்படுத்தும் தன்மை மற்றும் ஆனந்தமாக உள்ள தன்மை ஆகியவை, ஞானத்திற்கும் உண்டு என்று கருத்து.

63. ஆனால், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் வாசியென்னென்னில்.

அவதாரிகை - நித்யத்வாதிகளை உபபாதித்து வைதர்மயத்தைச் சொல்லுமளவில், அநேக க்ரந்த வ்யவஹிதமாமென்று நினைத்து, ஸாதர்மயம் சொன்னவந்தரம், வைதர்மயத்தையும் சொல்லுவதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை உத்சேஷிக்கிறார்.

விளக்கம் -நித்யமாக உள்ள தன்மை போன்ற ஒவ்வொன்றையும் வரிசையாக எடுத்துக் கூறி, சேராத தர்மங்களைக் கூறும்போது, நூலில் இடைவெளி பலவாக ஏற்படும் என்று எண்ணுகிறார். ஆகவே சேரக்கூடிய தர்மத்தை உரைத்த பின்னர், சேராத தர்மத்தையும் கூறுவதாக, அறிபவர்களுடைய கேள்வியை மனதில் கொண்டவராக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆனால் ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் வாசி என்? என்னில்) என்று.

விளக்கம் - ஆனால், “ஞானம் மற்றும் ஸ்வரூபம் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு என்ன?”, என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறார்.

64. ஸ்வரூபம் தர்மியாய், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு அயோக்யமாய், தன்னை யொழிந்தவற்றை ப்ரகாசிப்பியாமலே தனக்குத்தான் ப்ரகாசிக்கக் கடவதாய், அணுவாயிருக்கும்; ஜ்ஞானம் தர்மமாய், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு யோக்யமாய், தன்னையொழிந்தவற்றை ப்ரகாசிப்பிக்கக் கடவதாய், தனக்குத்தான் ப்ரகாசியாதே ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாசிக்கக் கடவதாய், விபுவாயிருக்கும்.

அவதாரிகை – வைதர்மயம் தன்னை அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வரூபம் தர்மியாய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள சேராத தன்மைகளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது தர்மித்வம், ஸங்கோச விகாஸாயோக்யத்வம், ஸ்வவ்யதிரிக்தார்த்தாப்ரகாசகத்வம், ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம், அணுத்வம் இவை ஸ்வரூபத்துக்கு விசேஷம். தர்மத்வம், ஸங்கோச விகாஸ யோக்யத்வம், ஸ்வவ்யதிரிக்தார்த்த ப்ரகாசகத்வம், ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம் ப்ரகாச ரஹிதத்வம், ஸ்வாச்ரயஸ்ய ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம், விபுத்வம் இவை ஜ்ஞாநத்துக்கு சேஷமென்றபடி. (விபுவாயிருக்கும்) என்று ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸ்வாபாவிக வேஷத்தை அருளிச் செய்தாரித்தனையிறே.

விளக்கம் -தர்மத்தை கொண்டதாக உள்ள தன்மை, சுருங்குதல் மற்றும் மலர்தல் போன்ற தன்மை, தன்னைத் தவிர மற்றவற்றை வெளிப்படுத்தாத தன்மை, தனக்குத்தானே வெளிப்படுத்தும் தன்மை, அணு அளவே உள்ள தன்மை போன்ற பலவும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு உள்ள சிறப்புகளாகும். தர்மமாக உள்ள தன்மை, சுருங்குதல் மற்றும் மலர்தல் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றதாக உள்ள தன்மை, தன்னைத் தவிர மற்றவற்றை வெளிப்படுத்தும் தன்மை, தனக்குத் தானே வெளிப்படுத்தாத தன்மை, தனக்கு இருப்பிடமாக உள்ள ஆத்மாவிற்கு தன்னை வெளிப்படுத்தும் தன்மை, எங்கும் பரவி உள்ள தன்மை போன்ற பலவும் ஞானத்திற்கு உள்ள சிறப்புகளாகும். “எங்கும் பரவி உள்ள தன்மை” என்று ஞானத்தின் இயல்பான நிலையை அருளிச்செய்தார்.

65. அதில் சிலருடைய ஜ்ஞாநம் எப்போதும் விபுவாயிருக்கும், சிலருடைய ஜ்ஞாநம் எப்போதும் ஆவிபுவாயிருக்கும், சிலருடைய ஜ்ஞாநம் ஒருக்கால் விபுவாய் ஒருக்கால் ஆவிபுவாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - ஸகல சேதநருடைய ஜ்ஞாநமும் இப்படி இராதொழிவானென்? என்கிற சங்கையிலே ஸங்கோசாஸங்கோச நிபந்தநமான தாரதம்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் (அதில் சிலருடைய ஜ்ஞாநம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆனால் அனைத்து ஆத்மாக்களுடைய ஞானமும் இவ்விதம் இல்லாமல் உள்ளது ஏன் என்று சந்தேகத்திற்கு, ஞானச்சுருக்கம் ஏற்படுதல் மற்றும் மலர்தல் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ள ஏற்றத்தாழ்வை அடுத்து சமாதானமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “அயர்வறுமமரர்கள்” என்கிறபடியே, பகவதஜ்ஞாநத்துக்கு ஒரு நாளும் ஸங்கோசமின்றிக்கே தத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை ஸதாநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகளுடைய ஜ்ஞாநம், எப்போதும் விபுவாயிருக்கும்; “பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு” மாயிருக்கிற பத்தருடைய ஜ்ஞாநம், கர்மாநுகுணமாக ஸங்கோச விகாஸங்களோடே கூடிக்கொண்டு, எப்போதும் அவிபுவாயிருக்கும். “கரை கண்டோர்” என்கிறபடியே, பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்ட முக்தருடைய ஜ்ஞாநம், பூர்வாவஸ்தையில் அவிபுவாய், உத்தராவஸ்தையில் “ஸர்வம் ஹ பச்ய பச்யதி” என்கிறபடியே விபுவாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் -திருவாய்மொழி (1-1-1) – அயர்வறும் அமரர்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவானை எப்போதும் அனுபவித்தல் என்ற ஞானத்திற்கு ஒருநாளும் சுருக்கம் ஏற்படுவதில்லை; அதாவது அவனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள் மற்றும் விபூதிகள் ஆகிய அனைத்தையும் எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகளுடைய ஞானமானது எப்போதும் எங்கும் நிறைந்தபடியே இருப்பதாகும். திருவிருத்தம் (1) – பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான, ஸம்ஸாரத்தில் பந்தப்பட்டுள்ள ஸம்ஸாரிகளுடைய ஞானமானது, கர்மங்களின் காரணமாக, சுருக்கம் மற்றும் மலர்ச்சி ஆகியவற்றுடன் கூடியதாக, எங்கும் நிறைந்ததாக இன்றி காணப்படும். திருவாய்மொழி (8-3-10) - கரை கண்டோர் - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவானின் கருணை காரணமாக ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து அக்கரை சென்ற முக்தர்களுடைய ஞானமானது, முக்திக்கு முன்னர் எங்கும் நிறையாததாகவும், முக்திக்கு பின்னர், சாந். (7-26-2) - ஸர்வம் ஹ பச்ய பச்யதி - எப்போதும் பார்த்தபடியே இருப்பர் – என்பதற்கு ஏற்ப, எங்கும் நிறைந்ததாகவே உள்ளது.

66. ஜ்ஞாநம் நித்யமாகில், “எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, நசித்தது” என்கிறபடியென்னென்னில்;

அவதாரிகை – இனிமேல், ஜ்ஞாநத்துக்குச் சொன்ன நித்யத்வாதிகளை உபபாதிக்கிறார். அதில் ப்ரதமத்திலே, “எனக்கிப்போது ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, எனக்கிப்போது ஜ்ஞாநம் நசித்தது” என்று உத்பத்தி விநாசவத்தாகச் சொல்லப்படுகிற ஜ்ஞாநத்துக்கு, நித்யத்வம் கூடும்படி எங்ஙனே என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரசநத்தை அநுவதிக்கிறார்.

விளக்கம் - அடுத்து, ஞானத்திற்குக் கூறப்பட்டதான “நித்யமாக உள்ள தன்மை” போன்றவற்றை விளக்குகிறார். அதில் முதலில், “எனக்கு இப்போது ஞானம் பிறந்தது, எனக்கு இப்போது ஞானம் அழிந்தது” என்று, உற்பத்தி மற்றும் அழிவு ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஞானத்திற்கு, நித்யமாக உள்ள தன்மை என்பது எவ்விதம் பொருந்தும் என்ற சந்தேகத்தை விலக்குவதற்காக, அதனைக் குறித்து அறிய விரும்புவவர்களுடைய கேள்வியை அடியொற்றி உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஜ்ஞாநம் நித்யமாகில், “எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, நசித்தது” என்கிறபடியென்? என்னில்) என்று.

விளக்கம் - ஞானம் நித்யமானது என்றால், “எனக்கு ஞானம் பிறந்தது, எனக்கு ஞானம் அழிந்தது” என்று கூறுவது எப்படி? இதற்கான விடை அடுத்த சூர்ணையில் உள்ளது.

67. இந்திரிய த்வாரா ப்ரஸரித்து விஷயங்களை க்ரஹிப்பது மீஞுவதாகையாலே, அப்படி சொல்லக் குறையில்லை.

அவதாரிகை - அதுக்கு உத்தரமருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - அதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இந்த்ரிய த்வாரா ப்ரஸரித்து விஷயங்களை க்ரஹிப்பது மீளுவதாகையாலே, அப்படி சொல்லக் குறையில்லை) என்று. அதாவது, “ஸர்வம் ஹ பச்ய: பச்யதி”, “ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே” என்று, முக்த தசையில் ஸர்வ விஷயமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு யோக்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், “யயா சேஷத்ரஜ்ஞ சக்திஸ்ஸா வேஷ்டிதா ந்ருப ஸர்வகா” என்கிறபடியே, கர்மத்தாலே ஸங்குசிதமாய், “தயா திரோஹிதத்வாச்ச சக்தி சேஷத்ரஜ்ஞ ஸம்ஜ்ஞிதா, ஸர்வ பூதேஷு பூபால தாரதம்யேந வர்த்ததே; அப்ராணிமத்ஸு ஸ்வல்பா ஸா ஸ்தாவரேஷு ததோதிகா” என்கிறபடியே, கர்மாநுகுணமான தாரதம்யத்தையுடைத்தாய்க் கொண்டு, “இந்த்ரியாணாம் ஹி ஸர்வேஷாம் யத்யேகம் ஷ்ரதீந்த்ரியம், தேநாஸ்ய ஷ்ரதி ப்ரஜ்ஞா த்ருதே: பாதாதிவோதகம்” என்கிறபடியே, இந்த்ரிய த்வாரா புறப்பட்டு விஷயங்களை க்ரஹிப்பது மீளுவதாகையாலே, தாத்ருசமான விகாஸத்தாலும் ஸங்கோசத்தாலும் வந்த ப்ரகாசாப்ரகாசங்களைக் கொண்டு, பிறந்தது நசித்தது என்னக் குறையில்லை என்கை.

விளக்கம் - “இந்த்ரியங்கள் மூலமாக ஞானமானது உலக விஷயங்களை அறிந்து கொண்டு திரும்புதல்” என்றுள்ளதால், இவ்விதம் கூறுவதில் தவறில்லை. சாந். (7-26-2) - ஸர்வம் ஹ பச்ய: பச்யதி ஸர்வம் - அனைத்தையும் காண்பவன் (முக்தன்) அனைத்தையும் காண்கிறான் - என்றும், ச்வே. (5-9) - ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே - அவன் எப்போதும் உள்ளவன் என்றாகிறான் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களின்படி, மோஷும் பெற்ற நிலையில், அனைத்தும் ஞானத்தால் அறியப்படுவதாகக் கூறப்படுவதால், ஜீவாத்மாவிற்கு அனைத்தையும் அறியும் தகுதி உள்ளது. ஆனால் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோது, ஸ்ரீவிபு. (6-7-62) - யயா சேஷத்ரஜ்ஞ சக்தி: ஸா வேஷ்டித ந்ருப ஸர்வகா - அவித்யை என்ற சக்தியால் சூழப்பட்டதன் காரணமாகவே ஜீவாத்மா என்ற சக்தியானது (எங்கும் பரவியுள்ள ஸம்ஸார துன்பங்களை அடைந்தபடி உள்ளது) - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கர்மங்களின் காரணமாக ஞானமானது சுருக்கம் அடைகிறது; மேலும் ஸ்ரீவிபு. (6-7-63) - தயா திரோஹித்வாத் ச சக்தி: சேஷத்ரஜ்ஞ ஸம்ஜ்ஞிதா | ஸர்வபூதேஷு பூபால தாரதம்யேந வர்த்ததே; அப்ராணிமத்ஸு ஸ்வல்பா ஸா ஸ்தாவரேஷு ததோதிகா - மேலும் இந்தச் சக்தியால் (அவித்யை அல்லது கர்மம்) மறைக்கப்பட்டதன் காரணமாகவே ஜீவாத்மாவானது (விலங்குகள், மனிதர்கள் போன்ற) ஏற்றத்தாழ்வு கொண்டதாக ஆகிறது. இது அனைத்து உயிர்களிலும் காணப்படுகிறது; ப்ராணன் இல்லாத சரீரத்தில்

இந்தச் சக்தி அற்பமாகவே உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப, கர்மங்களின் காரணமாக ஞானமானது ஏற்றத்தாழ்வுடன் கூடியதாகவே உள்ளது. மநு. (2-99) – இந்த்ரியாணாம் ஹி ஸர்வேஷாம் யத்யேகம் சஷரதீந்த்ரியம், தேநாஸ்ய சஷரதி ப்ரஜ்ஞா த்ருதே: பாதாதிவோதகம் - ஒரு குடத்தில் உள்ள நீரானது சிறிய துளை வழியே வெளியேறுவது போன்று மனிதனுடைய ஞானமானது வெளியே செல்கிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஞானமானது இந்த்ரியங்கள் வழியாக வெளியே சென்று, உலக விஷயங்களைக் குறித்து அறிதல் மற்றும் திரும்புதல் என்பவை நிகழ்கிறது; ஆகவே அப்படிப்பட்ட விரிவடைதல் மற்றும் சுருங்குதல் முதலானவை மூலம் ஏற்படுவதான அறிவை, வெளிப்படுதல் மற்றும் வெளிப்படாமல் இருத்தல் என்பதைக் காரணமாகக் கொண்டு, “பிறந்தது, அழிந்தது” என்று கூறுவதில் தவறில்லை.

68. இதுதான் ஏகமாயிருக்கச் செய்தே நாநாவாய்த் தோற்றுகிறது ப்ரஸரண பேதத்தாலே.

அவதாரிகை - இப்படி இந்த்ரிய த்வாரா ப்ரஸரிக்கிற ஜ்ஞாநம் ஏகமாயிருக்கச் செய்தே, விஷய க்ரஹண வேளையில் ப்ரகாசிக்கும்போது, தர்சந ச்ரவணாதி ஸம்ஜ்ஞா பேதத்தை உடைத்தாய்க் கொண்டு, அநேகத்வேந ப்ரகாசிக்கிறபடி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் -ஆனால் இவ்விதம் இந்த்ரியம் மூலமாக வெளியே உலவியபடி உள்ள ஞானமானது ஒன்று என உள்ளபோது, உலக விஷயங்களை உணரக்கூடிய நேரத்தில், “காணுதல், கேட்டல்” என்பது போன்றுதான, அறிதல்களில் உள்ள வேறுபாடு காரணமாக பல பெயர்களை அடைந்து, பலவிதமாக ப்ரகாசிப்பது எப்படி என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்குச் சமாதானம் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதுதான் ஏகமாயிருக்கச்செய்தே, நாநாவாய்த் தோற்றுகிறது ப்ரஸரண பேதத்தாலே) என்று. அதாவது ஏகமுகமாக ப்ரஸரிக்கையன்றிக்கே, சஷுச் ச்ரோத்ராத்யநேகேந்த்ரிய த்வாரா ப்ரஸரித்து, ரூப சப்தாத்யநேக விஷயங்களை க்ரஹிக்கிறவிதுக்கு, தர்சந ச்ரவணாதி ஸம்ஜ்ஞா பேதேந தோற்றுகிற நாநாத்வம் ப்ரஸரண பேத நிபந்தநமென்கை. இத்தால், நித்யமான ஜ்ஞானத்துக்கு உத்பத்தி விநாச வ்யவஹார ஹேது இன்னதென்று சொன்ன அநந்தரத்திலே ப்ராஸங்கிகமாக அதினுடைய

நாநாத்வேந ப்ரகாசந ஹேதுவும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. ஆத்மாவினுடைய தர்மபூதஜ்ஞாந நித்யத்வம், “ந ஹி விஜ்ஞாதா விஜ்ஞாதோ விபரிலோபோ வித்யதே, ந ஹி த்ருஷ்டோ விபரிலோபோ வித்யதே”, “ஜ்ஞாநம் வைராக்யமைச்வர்யம் தர்மச்ச மநுஜேச்வர, ஆத்மநோ ப்ரஹ்ம பூதஸ்ய நித்யமேதத் சதுஷ்டயம் யதோதபாநகரணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரமம், ஸதேவ நீயதே வ்யக்திமஸதஸ் ஸம்பவ: குத: ததா ஹேய குணத்வம்ஸாதவபோதாதயோ குணா:, ப்ரகாசயந்தே ந ஜந்யந்தே நித்யா ஏவாத்மநோ ஹி தே” என்று ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளில் சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - இந்த்ரியங்கள் மூலம் உலவுகின்ற வேற்றுமை காரணமாக, ஞானமானது ஒன்று என உள்ளபோதிலும், பலவாகத் தோன்றுகிறது. அதாவது ஒரே வழியாக ஞானம் வெளியேறி உலவுதல் என்பது அல்லாமல், கண் மற்றும் காது என்பது போன்ற பலவிதமான இந்த்ரியங்கள் வழியாக உலவியபடி, உருவம் மற்றும் ஒலி போன்ற பல உலகவிஷயங்களை ஞானம் உள்வாங்குகிறது. ஆகவே, காணுதல் மற்றும் கேட்டல் என்பது போன்று பெயர் வேறுபாடுகள் காரணமாக உண்டாகின்ற பன்மை என்பது, ஞானத்தின் உலவுகின்ற வேற்றுமைக்கு அடிப்படையாகிறது. இதன் மூலம், நித்யமாக உள்ள ஞானத்திற்கு, உற்பத்தி மற்றும் அழிவு என்று கூறப்படுவதற்கான காரணம் இன்னதாகும் என்கிறார். இதனைத் தொடர்ந்து, இதன் மூலமாகவே ஞானமானது பலவிதமாக வெளிப்படுதல் என்பதற்கான காரணமும் கூறப்பட்டது. ஆத்மாவின் தர்மபூதஞானமானது நித்யமான தன்மை கொண்டது என்பதை, ப்ரு. (4-3-30) – ந ஹி விஜ்ஞாது: விஜ்ஞாதே: விபரிலோபோ வித்யதே – அறிபவனுடைய அறிவுக்கு அழிவு உள்ளதை இதுவரை அறிந்ததில்லை – என்றும், வைஷ்ணவதர்மம் - ஜ்ஞாநம் வைராக்யமைச்வர்யம் தர்மச்ச மநுஜேச்வர, ஆத்மநோ ப்ரஹ்ம பூதஸ்ய நித்யமேதத் சதுஷ்டயம் யதோதபாநகரணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரமம், ஸதேவ நீயதே வ்யக்திமஸதஸ் ஸம்பவ: குத: ததா ஹேய குணத்வம்ஸாதவபோதாதயோ குணா:, ப்ரகாசயந்தே ந ஜந்யந்தே நித்யா ஏவாத்மநோ ஹி தே – ஞானம், வைராக்யம், ஐச்வர்யம் மற்றும் தர்மம் என்றுள்ளதான ப்ரஹ்மத்துடன் ஒப்புமை அடைந்தவனாகிய முக்தாத்மா ஒருவனுக்கு இந்த நான்கும் எவ்விதம் நித்யமாக உள்ளது? இது எப்படி என்றால், கிணறு வெட்டுவதன் மூலம் நீரானது எவ்விதம் உற்பத்தி ஆகாமல் தானாகவே வெளிப்படுகிறதோ அதே போன்று, தாழ்ந்த குணங்கள் அனைத்தும் விலகுவதால் ஞானம் வெளிப்படுகிறது;

இத்தகைய ஞானம் போன்றவை ஆத்மாவிற்கு நித்யமே ஆகும் - என்றும் ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்பட்டது அல்லவோ?

69. த்ரவ்யமானபடி என் என்னில்?

அவதாரிகை - இப்படியிருந்துள்ள ஜ்ஞானநித்யத்வத்தை அருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ்; இனி இதினுடைய த்ரவ்யத்வத்தை உபபாதிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள ஞானத்தின் நித்யமான தன்மையை இதுவரை அருளிச்செய்தார். அடுத்து, ஞானத்தின் திரவியமாக உள்ள தன்மையை அருளிச்செய்வதற்காக, அதனைக் குறித்து அறிய விரும்புவர்கள் எழுப்பும் கேள்வியை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (த்ரவ்யமானபடியென்? என்னில்) என்று.

விளக்கம் - ஞானம் திரவியமாக உள்ளது எப்படி?

70. க்ரியாகுணங்களுக்கு ஆச்ரயமாய், அஜடமாயிருக்கையாலே த்ரவ்யமாகக் கடவது.

அவதாரிகை – தத் ஹேதுக்களை அருளிச்செய்து த்ரவ்யத்வத்தை ஸாதிக்கிறார்.

விளக்கம் - ஞானமானது திரவியமாக இருப்பதற்கான காரணங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (க்ரியா குணங்களுக்கு ஆச்ரயமாய், அஜடமாயிருக்கையாலே த்ரவ்யமாகக் கடவது) என்று. க்ரியையாவது ஸங்கோச விகாஸங்கள். குணமாவது ஸம்யோக வியோகங்கள். அஜடத்வமாவது ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம். “க்ரியாச்ரயோ த்ரவ்யம், குணாச்ரயோ த்ரவ்யம்” என்று த்ரவ்ய லக்ஷணம் சொல்லப்படுகையாலே, க்ரியாச்ரயத்வமும் குணாச்ரயத்வமும் ஓரொன்றே த்ரவ்யத்வ ஸாதகம். இவற்றோடே அஜடத்வத்தையும் சொல்லுகையாலே, அதுவும் த்ரவ்யத்வ ஸாதகமென்று இவர்க்குக்

கருத்து. எங்ஙனே? என்னில், ஜட வஸ்துககளிலே த்ரவ்யாத்ரவ்யங்களிரண்டுமுண்டு; அஜட வஸ்துக்களிலே அத்ரவ்யமாயிருப்பதொன்றில்லையிறே. ஆகையால், “ஜ்ஞாநம் த்ரவ்யம்; அஜடத்வாத், யதஜடம், தத் த்ரவ்யம், யதா ஆத்மாதி” என்று, அஜடத்வந்தன்னைக் கொண்டே த்ரவ்யத்வம் ஸாதிக்கலாமிறே. ஆகையிறே, “இதுதான் அஜடமுமாய், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கும் ஸம்யோக வியோகாதிகளுக்கும் ஆச்ரயமுமாயிருக்கையாலே த்ரவ்யம்” என்று தத்வசேகரத்திலும் இவரருளிச்செய்தது. இப்படி த்ரவ்யமாயிருக்குமாகில், இதுக்கு ஆத்ம குணத்வம் கூடும்படி என்? என்னில், நித்ய ததாச்ரயத்வத்தாலே கூடும். “ஆச்ரயாதந்யதோ வ்ருத்தேராச்ரயேண ஸமந்வயாத், த்ரவ்யத்வம் ச குணத்வம் ச ஜ்ஞானஸ்யைவோபபத்யதே” என்றிறே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது. ஆச்ரயாதந்யதோ வ்ருத்தித்வம், க்ரியாச்ரயத்வம் சொன்னபோதே சொல்லிற்றாயிற்று. இதுதான் ஜ்ஞாநத்துக்கேயன்றிறே; தீபாதி தேஜ பதார்த்த ப்ரபைகளுக்கும் ஒக்குமிறே. ஆகையால் த்ரவ்யத்வ குணத்வங்களிரண்டும், ஜ்ஞாநத்துக்கு உபபந்நம்.

விளக்கம் - க்ரியை என்றால், சுருங்குதல் மற்றும் மலர்தல் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றபடியான செயல்பாடுகள். குணம் என்றால் சேர்ந்து இருத்தல் மற்றும் பிரிந்து இருத்தல். அஜடத்வம் என்றால், தானே தன்னை வெளிப்படுத்துவதாக இருத்தல். “க்ரியாச்ரயோ த்ரவ்யம், குணாச்ரயோ த்ரவ்யம் - ஒரு செயல் புரிவதற்கு ஏற்ற இடமாக இருத்தல் என்பது திரவியமாக உள்ளதன் இலக்கணம்; குணத்தின் இருப்பிடமாக இருத்தல் என்பது திரவியமாக உள்ளதன் இலக்கணம் ஆகும்”, என்று திரவியத்தின் இலக்கணம் கூறப்படுகிறது. ஆகவே செயல் புரிவதற்கான இடமாக இருத்தல் மற்றும் குணத்திற்கு இருப்பிடமாக இருத்தல் ஆகிய ஒவ்வொன்றுமே, திரவியமாக உள்ள தன்மைக்கு சாதகமாக உள்ள நிலையாக உள்ளன. இதனுடன் சேர்ந்து அஜடமாக உள்ள தன்மையும் கூறப்படுவதால், அந்தத் தன்மையும், திரவியமாக உள்ள தன்மைக்குச் சாதகமாக உள்ளது என்பது இவருடைய கருத்து ஆகும். எப்படி? ஜடமாக உள்ள பொருள்களில் திரவியமாக உள்ளவை மற்றும் திரவியம் அல்லாதவை என்று இரண்டு வகைகள் உள்ளன. ஆனால் அஜடமான பொருள்களில், “திரவியம் அல்லாதவை” என ஏதும் இல்லை அல்லவோ? எனவே, “ஜ்ஞாநம் த்ரவ்யம்; அஜடத்வாத், யத் அஜடம், தத் த்ரவ்யம், யதா ஆத்மாதி - ஞானம் திரவியமாகும்; அது அஜடமாக உள்ளதால்; எது அஜடமோ அது திரவியம் ஆகும்; ஆத்மா போன்று” என்பதன் மூலம், அஜடமாக உள்ள தன்மையைக் கொண்டே

திரவியமாக உள்ள தன்மையானது ஞானத்திற்கு உள்ளது என நிரூபிக்கலாம் அல்லவோ? எனவேதான், தத்வசேகரத்தில், “இதுதான் அஜடமுமாய், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கும் ஸம்யோக வியோகாதிகளுக்கும் ஆச்ரயமுமா யிருக்கையாலே த்ரவ்யம்”, என்று இவரே அருளிச்செய்தார். ஆனால் இவ்விதம் ஞானமானது திரவியமாக உள்ளது என்றால், ஞானத்திற்கு ஆத்மாவின் குணத் தன்மை எவ்விதம் சேரும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஞானமானது எப்போதும் ஆத்மாவை அண்டியே நிற்பதால் பொருந்தும். ஸித்தித்ரயத்தில், ஆச்ரயாதந்யதோ வருத்தேராச்ரயேண ஸமந்வயாத், த்ரவ்யத்வம் ச குணத்வம் ச ஜ்ஞானஸ்யைவோபபத்யதே - தனக்கு இருப்பிடமான ஆத்மாவுடன் சேர்ந்து உள்ளதாலும், தனியாக வெளிப்படுவதாலும், ஞானத்திற்கு, குணமாக உள்ள தன்மை மற்றும் திரவியமாக உள்ள தன்மை ஆகியவை உள்ளன என்று ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். தனக்கு இருப்பிடமாக உள்ள ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறு இடத்தில் உள்ள இருப்பு என்பது, செயல் புரிவதற்கு இடமாக உள்ள தன்மையைக் கூறியபோதே கூறப்பட்டதாகிறது. இத்தகைய தன்மையானது ஞானத்திற்கு மட்டும் அல்ல; விளக்கு முதலான ஒளிரும் பொருள்கள் அனைத்திற்கும் உள்ள ஒளிக்கும் பொருந்தும். எனவே திரவியமாக உள்ள தன்மை மற்றும் குணமாக உள்ள தன்மை ஆகிய இரண்டும் ஞானத்திற்கும் பொருந்தும் என்று கருத்து.

71. அஜடமாகில் ஸுஷுப்தி மூர்ச்சாதிகளில் தோற்றவேண்டாவோவென்னில்.

அவதாரிகை - கீழ் ஜ்ஞாநத்துக்குத் தாம் அருளிச்செய்த அஜடத்வ விஷயமான ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார்.

விளக்கம் - ஞானத்திற்கு தான் அருளிச்செய்த கருத்தான “அஜடமாக உள்ள தன்மை” என்பதைக் குறித்து அறிய விரும்புபவர்கள் எழுப்பும் கேள்வி குறித்து அடுத்து உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அஜடமாகில் ஸுஷுப்தி மூர்ச்சாதிகளில் தோற்றவேண்டாவோ? என்னில்) என்று. அதாவது ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்குமாகில் எப்போதும் ப்ரகாசிக்கவேண்டாவோ; ஸுஷுப்த்யாத்யவஸ்தைகளில் ப்ரகாசியாதொழிவானென் என்கை.

விளக்கம் - ஞானமானது ஆழ்ந்த உறக்கம், மயக்கம் போன்றவற்றில் வெளிப்படவல்லது என்றுள்ளபோது, அது எப்போதும் வெளிப்பட்டபடி இருக்கவேண்டாமோ? ஆழ்ந்த உறக்கம் முதலான நிலைகளில் ஏன் வெளிப்படுவதில்லை?

72. ப்ரஸரணமில்லாமையாலே தோற்றாது.

அவதாரிகை - அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரஸரணமில்லாமையாலே தோன்றாது) என்று. அதாவது ஜ்ஞானம் ஸ்வாச்ரயத்துக்கு ஸ்வயமேவ ப்ரகாசிப்பது, தான் விஷய க்ரஹண வேளையிலிறே. ஸுஷுப்த்யாதி அவஸ்தைகளில் தமோகுணத்யபிபவத்தாலே ஸங்குசிதமாய், திரோஹிதங்களான மணி ப்ரகாசாதிகளைப்போலே ப்ரஸரணமில்லாமையாலே ப்ரகாசியாதென்கை.

விளக்கம் - ஞானமானது இந்த்ரியங்களில் புகாமல் உள்ளதால் வெளிப்படுவதில்லை. அதாவது ஞானமானது ஆத்மாவிற்குத் தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுதல் என்பது, தான் உலக விஷயங்களைக் குறித்து அறியும்போது அல்லவோ? ஆனால் உறக்கம் போன்ற நிலைகளில் தமோ குணத்தால் மூடப்பட்ட ஞானமானது, சுருக்கம் அடைந்து, மறைத்து வைக்கப்பட்ட இரத்தினங்கள் போன்று, இந்த்ரியங்களில் புகுதல் என்பது இல்லாமல் போகிறது. ஆகவே தன்னைத் தான் வெளிப்படுத்துவதில்லை.

73. ஆநந்தரூபமாகையாவது ஜ்ஞானம் ப்ரகாசிக்கும்போது அநுகூலமாயிருக்கை.

அவதாரிகை - இனிமேல் இதினுடைய ஆநந்தரூபத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஆநந்த ரூபமாகையாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ஞானத்தின் ஆனந்தவடிவமாக உள்ள தன்மையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஜ்ஞாநம் ப்ரகாசிக்கும்போதாவது ஸ்வாச்ரயத்துக்கு விஷயங்களை தர்சிப்பிக்கும்போது அப்போதிறே இதுதான் ப்ரகாசிப்பது அவ்வவஸ்தையில் அநுகூலமாயிருக்கையாவது அவ்வோ விஷயங்களெல்லாம் அநுகூலமாய்த் தோற்றுகையாலே அவற்றை விஷயீகரித்த இந்த ஜ்ஞாநம் ஸ்வாச்ரயத்துக்கு ஸுகரூபமாயிருக்கை.

விளக்கம் - “ஞானம் வெளிப்படுதல்” என்றால், தனது இருப்பிடமாக உள்ள ஆத்மாவிற் கு மற்ற விஷயங்களைக் குறித்து அறிய வைப்பதாகும். அப்போதுதான் அது வெளிப்படுகிறது. அந்த நிலையில் ஆத்மாவிற் கு ஏற்றபடியாக உள்ளது; அதாவது, அந்தந்த விஷயங்கள் அனைத்தும் ஆத்மாவிற் கு ஏற்றதாகவே தோன்றுவதால், அவற்றை உணரும்படியாகச் செய்த ஞானமானது, அதன் இருப்பிடமான ஆத்மாவிற் குச் சுகமாகவே உள்ளது என்று கருத்து.

74. விஷயஸ்த்ராதிகளைக் காட்டும்போது ப்ரதிகூலமாயிருக்கைக்கடி தேஹாத்ம ப்ரமாதிகள்.

அவதாரிகை - ஆனால் விஷயஸ்த்ராதிகளை தர்சிப்பிக்கும்போது அவற்றை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநம் ப்ரதிகூலமாயிருப்பானேன்? என்கிற சங்கையை உட்கொண்டு அருளிச் செய்கிறார் (விஷயஸ்த்ராதிகள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆனால் ஆபத்து ஏற்படுத்தவல்லதான ஆயுதங்கள் குறித்து அறியும்போது, அவற்றை அறியும்படிச் செய்த ஞானமானது, ஏற்கத்தகாதபடி உள்ளது; இது ஏன் என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அவற்றை தர்சிப்பிக்கும்போது அவற்றை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநம் துக்கரூபமாயிருக்கைக்குக் காரணம், அவற்றில் பாதகத்வ புத்திக்கு மூலமான தேஹாத்ம ப்ரமமும் கர்மமும் ஈச்வராத்மகத்வ ஜ்ஞாநராஹித்யமும் என்கை.

விளக்கம் - அதாவது அந்த ஆயுதங்கள் குறித்து அறியும்படிச் செய்யும் ஞானமானது, துக்க வடிவமாக உள்ளதற்கான காரணம் என்னவென்றால், அவற்றில் விரோதமான எண்ணம்

ஏற்படுவதற்கு ஆதாரமாக உள்ள “சரீரமே ஆத்மா” என்ற சிந்தனையும், அதன் விளைவாக ஏற்படும் கர்மமும், ஈச்வரனே அனைத்தின் ஆத்மாவாகவும் உள்ளான் என்ற ஞானத்தின் இல்லாமையும் ஆகும்.

75. ஈச்வராத்மகமாகையாலேயெல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யமே ஸ்வபாவம், ப்ராதிகூல்யம் வந்தேறி.

அவதாரிகை - இவை தனக்கு ஸ்வாபாவிக வேஷமேது? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் (ஈச்வராத்மகமாகையாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவற்றுக்கான இயல்பான வடிவம் எது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “ஐகத் ஸர்வம் சரீரம் தே”, “தாநி ஸர்வாணி தத் வபு:”, “தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:” என்று ஸகலபதார்த்தங்களும் பகவச் சரீரமென்று சாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லப்படா நின்றதினே. அப்படி பகவதாத்மகமாகக் காணும்போது, ஸகலமுமநுகூல்மாய்க்கொண்டு தோற்றுக்கையாலே எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யமே ஸ்வபாவம்; இவற்றில் தோற்றுகிற ப்ராதிகூல்யம் தேஹாத்ம ப்ரமாதி மூலமாகையாலே வந்தேறி என்கை.

விளக்கம் - அதாவது, யுத்தகாண்டம் (120-126) - ஐகத் ஸர்வம் சரீரம் தே - இந்த ஐகத் முழுவதும் உனது சரீரம் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-22-86) - தாநி ஸர்வாணி தத் வபு: - இந்த அனைத்தும் அவனுடைய சரீரம் - என்றும், ஸ்ரீவிபு (1-22-78) – தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு: - அனைத்தும் ஸ்ரீஹரியின் சரீரம் - என்றும் உள்ள பல வாக்கியங்கள் மூலம், “அனைத்து வஸ்துக்களும் பகவானுடைய சரீரம் ஆகின்றன” என்று சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டது அல்லவோ? அவ்விதம் அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக பகவான் உள்ளான் என்று காணும்போது, அனைத்தும் இனிமையாகவே தோன்றுவதால், அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் “ஏற்புடையது ஆகும்” என்பது இயல்பாக உள்ளது. ஆனால் இவற்றில் தோன்றுகின்ற “ஏற்புடையது அல்ல” என்ற எண்ணமானது, சரீரத்தையே ஆத்மா என எண்ணி மயங்கும் நிலையால் வந்தது என்று கருத்து.

76. மற்றையாநுகூல்யம் ஸ்வாபாவிகமாகில், ஒருவனுக்கொருக்காலோரிடத்திலே அநுகூலங்களான சந்தந குஸுமாதிகள், தேசாந்தரே காலாந்தரே இவன்தனக்கும் அத்தேசத்திலே அக்காலத்திலே வேறேயொருவனுக்கும் ப்ரதிகூலங்களாகக் கூடாது.

அவதாரிகை - இப்படி ஈச்வராத்தமகமாயாலே ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யமே ஸ்வபாவமென்பானேன்? சந்தந குஸுமாதிகளிலுண்டான ஆநுகூல்யம் ஸ்வாபாவிக மன்றோ? என்கிற சங்கையின் மேலே அருளிச்செய்கிறார் (மற்றையாநுகூல்யம் ஸ்வாபாவிகமாகில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் அனைத்து வஸ்துக்களும் ஈச்வரனையே தங்கள் ஆத்மாவாகக் கொண்டவையாக உள்ளதால், அவை அனைத்திற்கும் “ஏற்புடையதாக உள்ள தன்மை” என்பதே இயல்பானது என்று தனியாக ஏன் கூறவேண்டும்? சந்தனம், மலர்கள் போன்றவற்றுக்கு “ஏற்புடையதாக உள்ள தன்மை” என்பது இயல்பானது அல்லவோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - மற்றையாநுகூல்யம் என்கிறது தாமருளிச்செய்த பகவதாத்மகத்வத்தால் வந்த ஆநுகூல்யத்தை ஒழிய சந்தந குஸுமாதி பதார்த்தங்களில் தோற்றுகிற ஆநுகூல்யத்தை. அது அவற்றுக்கு ஸ்வாபாவிகமாகில், போக்தாவாயிருப்பா னொருவனுக்கு ஒரு காலத்திலே ஒரு தேசத்திலே அநுகூலங்களாயிருந்தவை, காலாந்தரத்திலேயாதல், தேசாந்தரத்திலேயாதல், இவன்றனக்கே ப்ரதிகூலங்களாவது; இவனுக்கு அநுகூலங்களாயிருக்கிற தேச காலங்கள் தன்னிலே வேறே ஒருவனுக்கு ப்ரதிகூலங்களாவதாகை கூடாது. இப்படி ப்ரதிகூலங்களாய்த் தோற்றக் காணா நின்றோமிறே. ஆகையால், பகவதாத்மகத்வ நிபந்தநமான ஆநுகூல்யமே ஸ்வாபாவிகம்; மற்றையாநுகூல்யம் ஸ்வாபாவிகமன்றென்கை. “தத் ஏவ ப்ரீதயே பூத்வா புநர் துக்காய ஜாயதே || தத் ஏவ கோபாய யத: ப்ரஸாதாய ச ஜாயதே | தஸ்மாத் துக்காத்மகம் நாஸ்தி ந ச கிஞ்சித் ஸுகாத்மகம்” என்று இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீபராசரபகவானாலே விசதமாகச் சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - “மற்றையாநுகூலம்” என்று எதனைக் கூறுகிறார்? தான் முன்பு அருளிச்செய்த கருத்தான, “பகவானே அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளான்” என்பதன் மூலம்,

அனைத்து வஸ்துக்களுக்கு உள்ளதான “ஏற்புடையதான தன்மை” என்பது அல்லாமல், சந்தனம் மற்றும் மலர்கள் போன்றவற்றுக்கு உள்ளதான “ஏற்புடைய தன்மை” என்பதையே “மற்றையாநுகூலம்” என்கிறார். அவை, அந்தப் பொருள்களுக்கு இயல்பாகவே உள்ள தன்மை என்றால், அவற்றை அனுபவிக்கும் ஒருவனுக்கு, அவை ஒரு காலம் மற்றும் ஓர் இடத்தில் ஏற்புடையதாக இருந்தபடியும், அவனுக்கே வேறு ஒரு காலம் மற்றும் வேறு ஓர் இடத்தில் ஏற்கமுடியாததாக இருக்க இயலாது அல்லவோ? மேலும் ஒருவனுக்கு ஏற்புடையதாக உள்ள இடம் மற்றும் காலத்தில், வேறு ஒருவனுக்கு அதே இடம் மற்றும் காலத்தில் ஏற்கப்படாதவையாக இருக்க இயலாது அல்லவோ? ஆனால் இவ்விதமாக இந்தப் பொருள்கள் ஏற்கப்படாதவையாக உள்ளதை நான் காண்கிறோம். எனவே “அனைத்து வஸ்துக்களின் ஆத்மாவாக பகவான் உள்ளான்” என்பதன் விளைவாக, அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் “ஏற்கப்படுவதாக உள்ள தன்மை” என்பதே இயல்பானது ஆகும்; மற்ற விதங்களில் வரும் இந்தத் தன்மையானது, இயல்பானது அல்ல என்று கருத்து. இதனைப் பராசரபகவான் ஸ்ரீவிபு. (2-6-46, 47) - தத் ஏவ ப்ரீதயே பூத்வா புநர் துக்காய ஜாயதே || தத் ஏவ கோபாய யத: ப்ரஸாதாய ச ஜாயதே | தஸ்மாத் துக்காத்மகம் நாஸ்தி ந ச கிஞ்சித் ஸுகாத்மகம் - ஒரு பொருளே, ஒரு நேரத்தில் இன்பமாகவும் மற்றொரு நேரத்தில் துக்கத்தை அளிப்பதாகவும் உள்ளது. ஏது கோபத்தைத் தூண்டியதோ அதுவே அமைதியை அளிப்பதாகவும் மாறுகிறது. ஆகவே இயல்பாகவே துக்கமானது என்றும், இன்பமானது என்றும் ஏதும் இல்லை - என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்றதென்? என்னில், விஷசஸ்த்ராதிகள் ப்ரதிகூலங்களாயும், சந்தந குஸுமாதிகள் அநுகூலங்களாயும் தோற்றுகிறது தேஹாத்ம ப்ரமாதிகளாலே. ஈச்வராத்மகமாகையாலே எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யமே ஸ்வபாவம். ஆகையால் அவ்வாகாரத்தாலே காணும்போது, ஸர்வ விஷய ப்ரகாசந தசையிலும் ஜ்ஞாநம் ஆனந்த்ரூபமாயிருக்கும் என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - இதன் மூலமாகக் கூறப்பட்டது என்ன? விஷம் மற்றும் ஆயுதம் போன்றவை ஏற்கப்படாத வஸ்துக்களாகவும், சந்தனம் மற்றும் மலர்கள் போன்றவை ஏற்கப்படும் தன்மை கொண்டவைகளாகவும் இருத்தல் என்ற நிலையானது, “சரீரமே ஆத்மா” என்ற மயக்கத்தால் ஆகும். ஈச்வரனை ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளதால், அனைத்து

வஸ்துக்களுக்கும் “ஏற்புடையதாக உள்ள தன்மை” என்பதே இயல்பாகும். ஆகவே இந்தத் தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு காணும்போது, அனைத்து விஷயங்களையும் அறிகின்ற நிலையில் உள்ள ஞானமானது, ஆனந்த ரூபமாகவே உள்ளது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - ஆக கீழ்ச்செய்ததாயிற்றது, “சித்தென்கிறது ஆத்மாவை” என்று முதலிலே சிச்சப்தவாச்யமான வஸ்துவை உத்தேசித்து; அநந்தரம் “தேஹாதி விலக்ஷணமாய்” என்று தொடங்கி, “சேஷமாயிருக்கும்” என்னுமளவாக தத் ஸ்வரூப லக்ஷணத்தை விஸ்தரேண சொல்லி; “தேஹாதி விலக்ஷணமானபடியென் என்னில்” என்று தொடங்கி, “சேஷமாகையாவது” எனனுமளவாக உக்த லக்ஷணத்தை பரீக்ஷித்து; அநந்தரம் ஏவம்பூதமான ஆத்ம ஸ்வரூபம் பத்த முக்த நித்ய ரூபேண த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கும்படியையும்; பத்தாத்மாக்களுக்கு அவித்யாதிகளுண்டாகைக்கு ஹேதுவையும் தந்நிவ்ருத்தி க்ரமத்தையும் த்ரிவிதாத்ம வர்க்கமும் தனித்தனியே அநந்தமாயிருக்கும்படியையும் சொல்லி; அந்த ஜீவாநந்த்ய ப்ரதிபடமான ஏகாத்ம வாதத்தை யுக்தி சாஸ்த்ரங்களாலே நிரஸித்து, ஆத்மபேதத்தை ஸாதித்து; முன்பு விஸ்தரேண சொன்னபடியன்றிக்கே, ஸுக்ரஹமாக த்ரிவித ஆத்மாக்களுக்குமுண்டான லக்ஷணத்தை தர்சிப்பித்து; அநந்தரம் ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்குமுண்டான ஸாதர்ம்ய வைதர்ம்யங்களைச் சொல்லி; ஜ்ஞாந விபுத்வ ப்ரஸங்கத்திலே, த்ரிவித சேதந்ருடைய ஜ்ஞாநத்துக்குமுண்டான விசேஷத்தைச் சொல்லி; முன்பு ஜ்ஞாநத்துக்குச் சொன்ன நித்யத்வ த்ரவயத்வ அஜடத்வ ஆநந்தரூபத்வங்களை அடைவே உபபாதித்து; இப்படி சித் தத்வத்தினுடைய வேஷத்தை அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - ஆகவே இதுவரை கூறப்பட்டது என்ன? சூர்ணை (93) – சித் என்கிறது ஆத்மாவை - என்பதன் மூலம் தொடக்கத்திலேயே “சித்” என்ற சொல்லால் கூறப்படும் வஸ்துவை உணர்த்தினார். அடுத்து, சூர்ணை (4) – தேஹாதி விலக்ஷணமாய் - என்று தொடங்கி, சூர்ணை (4) – சேஷமாயிருக்கும் - என்பது முடிய உள்ள சூர்ணையில், சித் வஸ்துவின் ஸ்வரூப லக்ஷணத்தை விரிவாக உரைத்தார். அடுத்து சூர்ணை (5) – தேஹாதி விலக்ஷணமானபடியென் என்னில் - என்று தொடங்கி, சூர்ணை (40) – சேஷமாகையாவது - என்பது முடிய உள்ள சூர்ணைகளில், முன்பு கூறப்பட்ட சித் வஸ்துவின் லக்ஷணத்தை ஆராய்ந்தார். அடுத்து, இப்படியாக உள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபமானது, “பத்தர், முக்தர், நித்யர்” என மூன்றுவிதமாக உள்ளதைக் கூறினார்;

பத்தராக உள்ள ஸம்ஸாரி ஆத்மாக்களுக்கு, அவித்யை போன்றவை ஏற்படும் காரணத்தை உரைத்தார்; அந்த அவித்யை முதலானவை விலகும் வரிசையைக் கூறினார்; மூன்று விதமாக உள்ள ஆத்மாக்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாக பல உள்ளன என்றார்; இவ்விதம் “ஜீவாத்மாக்கள் பலர் உள்ளனர்” என்ற ச்ருதி கருத்திற்கு விரோதமாக உள்ளதான “ஒரே ஒரு ஜீவாத்மா” என்ற வாதத்தை, தகுந்த யுக்தி சாஸ்த்ரங்களால் தள்ளினார்; இதன் மூலம் ஆத்ம வேறுபாட்டை உறுதியாக்கினார்; முன்பு விரிவாக உபதேசித்தது போன்று அல்லாமல், மூன்றுவிதமான ஆத்மாக்களுக்கும் உள்ள லக்ஷணத்தைச் சுருக்கமாக உபதேசித்தார்; அடுத்து ஞானத்திற்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கும் இடையே உள்ளதான “ஒரே போன்று உள்ளது, ஒரே போன்று இல்லாதது” என்னும் தர்மங்களைக் கூறினார்; ஞானத்தின் “எங்கும் உள்ள தன்மை” என்பதைக் கூறியபோது, மூன்றுவிதமான சேதனங்களுக்கும் உள்ள ஞானத்திற்கு இருப்பதான சிறப்புகளை உரைத்தார்; முன்பு ஞானத்திற்குக் கூறப்பட்டதான “எப்போதும் உள்ள தன்மை, திரவியமாக உள்ள தன்மை, தானே தன்னை வெளிப்படுத்தும் தன்மை, ஆனந்தமே வடிவமாக உள்ள தன்மை” போன்ற பலவற்றையும் முற்றிலுமாக விளக்கினார். இப்படியாக சித் தத்வத்தின் தன்மையை அருளிச்செய்து நிறைவு செய்தார்.

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த தத்வத்ரயத்தில்

சித் ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

திருவரங்கச்செல்வனார் திருவடிகளே தஞ்சம்

தஞ்சம் அடைந்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்